

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • LISTOPAD 2011

Liahona

**Proslovy
z generální
konference**

**Oznámeno šest
nových chrámů**

Učte se z písem, Nancy Crookstonová

*Pán učil: „Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti,
a tať svědectví vydávají o mně.“ (Jan 5:39.)*

SOBOTNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 4 Když se znovu setkáváme
President Thomas S. Monson
- 6 Moc plynoucí z písem
Starší Richard G. Scott
- 9 Osobní zjevení a svědectví
Barbara Thompsonová
- 11 Přijde čas
Starší L. Whitney Clayton
- 14 Čiňte bez otálení to, co je správné, ve správný čas
Starší José L. Alonso
- 16 Rady mládeži
President Boyd K. Packer
- 19 Pro Něho jste důležití
President Dieter F. Uchtdorf

SOBOTNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 23 Vyjádření podpory úředníkům Církve
President Henry B. Eyring
- 24 Srdce dětí se obrátí
Starší David A. Bednar
- 28 Děti
Starší Neil L. Andersen
- 31 Čas připravit se
Starší Ian S. Ardern
- 33 Je lepší hledět vzhůru
Starší Carl B. Cook
- 35 Vykoupení
Starší LeGrand R. Curtis ml.
- 38 Božský dar pokání
Starší D. Todd Christofferson
- 41 Dokonalá láska vyháání bázeň
Starší L. Tom Perry

KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

- 44 My všichni jsme zapojeni
Starší Jeffrey R. Holland
- 47 Moc Aronova kněžství
Biskup Keith B. McMullin
- 50 Jedinečná životní příležitost
Starší W. Christopher Waddell
- 53 Poskytování pomoci dle způsobu Páně
President Dieter F. Uchtdorf
- 56 Příprava na kněžství – „potřebuji tvou pomoc“
President Henry B. Eyring
- 60 Mějte odvahu stát si za svým
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 68 Svědek
President Henry B. Eyring
- 71 Čekání na Pána – staniž se vůle Tvá
Starší Robert D. Hales
- 74 Kniha Mormonova – kniha od Boha
Starší Tad R. Callister
- 77 Milujte její matku
Elaine S. Daltonová
- 79 Důležitost jména
Starší M. Russell Ballard
- 82 Stůjte na svatých místech
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 86 Smlouvy
Starší Russell M. Nelson
- 90 Ježíšovo učení
Starší Dallin H. Oaks
- 94 Učte podle Ducha
Matthew O. Richardson
- 96 Misionáři jsou pokladem Církve
Starší Kazuhiko Yamashita
- 98 Zvolte si věčný život
Starší Randall K. Bennett
- 101 Výsada modlitby
Starší J. Devn Cornish
- 104 Píseň, která již nezazní
Starší Quentin L. Cook
- 108 Než se sejdeme zas
President Thomas S. Monson

GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ POMOCNÉHO SDRUŽENÍ

- 109 Co bych si přála, aby mé vnučky věděly o Pomocném sdružení – a také moji vnuci
Julie B. Becková
- 114 Pravá láska nepomíjí
Silvia H. Allredová
- 117 Přimkni se k smlouvám
Barbara Thompsonová
- 120 Pomněnka
President Dieter F. Uchtdorf
- 64 Generální autority Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů
- 124 Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech
- 125 Učení pro naši dobu
- 125 Generální předsednictva pomocných organizací
- 126 Zprávy z Církve

Stručný přehled 181. pololetní generální konference

SOBOTA DOPOLEDNE, 1. ŘÍJNA 2011, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.

Vedl: president Henry B. Eyring.

Úvodní modlitba: starší Gary J. Coleman.

Závěrečná modlitba: starší Lowell M. Snow.

Hudbu zajistil Sbor Tabernaclu; dirigent Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Richard Elliott a Andrew Unsworth: „Paprsek jitřní,“ *Hymns*, č. 1; „With Songs of Praise,“ *Hymns*, č. 71; „We Ever Pray for Thee,“ *Hymns*, č. 23, ar. Wilberg, nepublikováno; „Píseň díků,“ *Hymns*, č. 6; „Jsem dítě boží,“ *Children's Songbook*, 2–3, ar. Murphy, nepublikováno; „Press Forward, Saints,“ *Hymns*, č. 81, ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA ODPOLEDNE, 1. ŘÍJNA 2011, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.

Vedl: president Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: starší Won Yong Ko.

Závěrečná modlitba: starší Bradley D. Foster.

Hudbu zajistil sbor Primárek z Pleasant View a North Ogden (Utah); dirigentka Vanja Y. Watkinsová; varhanice Linda Margettsová: „God's Daily Care,“ *Hymns*, č. 306, a „I Thank Thee, Dear Father,“ *Children's Songbook*, 7, směs písní ar. Watkins, nepublikováno; „Rodiny mohou být spolu navždy,“ *Hymns*, č. 300, ar. Watkins, nepublikováno; „Chvalte Proroka“ *Hymns*, č. 27; „My Heavenly Father Loves Me,“ *Children's Songbook*, 228–229, a „I Know My Father Lives,“ *Hymns*, č. 302, pub. Jackman, směs písní ar. Watkins, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 1. ŘÍJNA 2011, KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.

Vedl: president Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: starší Richard G. Hinckley.

Závěrečná modlitba: starší Koichi Aoyagi.

Hudbu zajistil sbor Melchisedechova kněžství z Pleasant Grove (Utah); dirigent Justin Bills; varhaník Clay Christiansen: „Rise Up, O Men of God,“ *Hymns*, č. 323, ar. Staheli, pub. Jackman; „Já musím Tebe mít,“ *Hymns*, č. 334, ar. Bills, nepublikováno; „Rejoice, the Lord Is King!“ *Hymns*, č. 66; „Děti Boží zpíváme,“ *Hymns*, č. 58, ar. Bills, nepublikováno.

NEDĚLE DOPOLEDNE, 2. ŘÍJNA 2011, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.

Vedl: president Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: starší Paul K. Sybrowsky.

Závěrečná modlitba: starší James B. Martino.

Hudbu zajistil Sbor Tabernaclu; dirigent Mack Wilberg; varhaníci Andrew Unsworth a Clay Christiansen: „Lead Me into Life Eternal,“ *Hymns*, č. 45; „Ved' nás mocný Jehovo,“ *Hymns*, č. 83, ar. Wilberg, nepublikováno; „Consider the Lilies,“ Hoffman, ar. Lyon, pub. Jackman; „Ó, Bože, my Tobě děkujeme,“ *Hymns*, č. 19; „Půjdu kam chceš, abych šel,“ *Hymns*, č. 270, ar. Wilberg, nepublikováno; „I Believe in Christ,“ *Hymns*, č. 134, ar. Wilberg, nepublikováno.

NEDĚLE ODPOLEDNE, 2. ŘÍJNA 2011, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.

Vedl: president Henry B. Eyring.

Úvodní modlitba: starší F. Michael Watson.

Závěrečná modlitba: starší Gregory A.

Schwitzer. Hudbu zajistil Sbor Tabernaclu; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhanice Linda Margettsová a Bonnie Goodliffeová: „Arise, O God, and Shine,“ *Hymns*, č. 265, ar. Wilberg, nepublikováno; „Spasitel rád mě má,“ *Children's Songbook*, 74–75, ar. Cardon, nepublikováno; „Now Let Us Rejoice,“ *Hymns*, č. 3; „Lord, We Ask Thee Ere We Part,“ *Hymns*, č. 153, ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 24. ZÁŘÍ 2011, GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ POMOCNÉHO SDRUŽENÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.

Vedl: Julie B. Becková Úvodní modlitba:

Barbara C. Bradshawová. Závěrečná

modlitba: Sandra Rogersová. Hudbu

zajistil sbor Pomocného sdružení z Eagle

Mountain a Saratoga Springs (Utah);

dirigentka Emily Wadleyová; varhanice

Bonnie Goodliffeová a Linda Margettsová:

„Paprsek jitřní,“ *Hymns*, č. 1, ar. Wilberg,

nepublikováno; „Sladké je nám,“ *Hymns*,

č. 147, ar. Manookin, pub. Jackman; „Hark,

All Ye Nations!“ *Hymns*, č. 264; „Now Let

Us Rejoice,“ *Hymns*, č. 3.

PROSLOVY Z GENERÁLNÍ KONFERENCE JSOU K DISPOZICI

Proslovy z generální konference v mnoha jazycích najdete na webových stránkách conference.lds.org. Po zobrazení stránky zvolte jazyk. Do dvou měsíců po konferenci jsou zvukové nahrávky obvykle k dispozici i v distribučních střediscích.

POSELSTVÍ PRO DOMÁCÍ A NAVŠTĚVUJÍCÍ UČENÍ

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte prosím proslov, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

NA OBÁLCE

Vpředu: Foto John Luke. Vzadu: Foto Les Nilsson.

FOTOGRAFIE Z KONFERENCE

Záběry z generální konference v Salt Lake City pořídili Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Christina Smithová, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensenová, Derek Israelsen, Danny La, Scott Davis, Kristy Jordanová a Cara Callová; v Brazílii Barbara Alvesová, David McNamee a Sandra Rozadosová; v Kanadě Laurent Lucuix; v Salvadoru Josué Peña; v Anglii Simon Jones; v Japonsku Jun Aono; v Mexiku Monica Moraová; na Filipínách Wilmor LaTorre a Anna Rosasová; v Jihoafrické republice Rob Milne; ve Švédsku Anna Petersonová; a v Uruguai Manuel Peña.

LISTOPAD 2011, 19. ROČNÍK, ČÍSLO 4
LIAHONA 09691 121

Oficiální mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Šéfredaktor: Paul B. Pieper

Poradci: Keith R. Richards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Výkonný ředitel: David L. Frischknecht

Ředitel redakce: Vincent A. Vaughn

Výtvarný redaktor: Allan R. Loyborg

Výkonný redaktor: R. Val Johnson

Asistenti výkonného redaktora: Jenifer L. Greenwoodová, Adam C. Olson

Zástupce výkonného redaktora: Susan Barrettová, Ryan Carr

Redakce: Brittany Beattieová, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gauntová, Carrie Kastenová, Jennifer Maddyová, Lia McClanahanová, Melissa Merrillová, Michael R. Morris, Sally J. Odekirková, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinboroughová, Paul VanDenBerghe, Marrisona A. Widdsonová, Melissa Zentenoová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Scott Van Kampen

Vedoucí výroby časopisu: Jane Ann Petersová

Vedoucí designéři: C. Kimball Bott, Colleen Hinkleyová, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Grafická úprava a výroba: Collette Nebeker Auneová, Howard G. Brown, Julie Burdettová, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Bryan W. Gygi, Kathleen Howardová, Denise Kirbyová, Ginny J. Nilsonová

Příprava tisku: Jeff L. Martin

Ředitel pro tisk: Craig K. Sedgwick

Ředitel pro distribuci: Evan Larsen

Překlad: Martin Prachař

Distribuce:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení Customer Service
Bezplatná linka: 00800 2950 2950
Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte online na adrese liahona.lds.org; pošlou na adresu: **Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; nebo na e-mail: liahona@ldschurch.org.**

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“ nebo „ukazatel“) je vydávána albánsky, arménsky, bislamsky, bulharsky, kambodžsky, cebuánsky, čínsky, chorvatsky, česky, dánsky, holandsky, anglicky, estonsky, fidižsky, finsky, francouzsky, německy, řecky, haitsky, maďarsky, islandsky, indonésky, italsky, japonsky, kiribatsky, korejsky, lotyšsky, litevsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, norský, polsky, portugalsky, rumunsky, rusky, samoánsky, slovincky, španělsky, švédsky, tagalsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v *Liahoně* může být kopírován pro přiležitostné neobchodní použití v Církvi nebo v rodině. Obrazový materiál nesmí být kopírován, pokud řádek s údaji o autorovi kopírování zakazuje. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obraťte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2011, Vol. 19 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

ŘEČNÍCI V ABECEDNÍM POŘÁDKU

Allredová, Silvia H., 114

Alonso, José L., 14

Andersen, Neil L., 28

Ardern, Ian S., 31

Ballard, M. Russell, 79

Becková, Julie B., 109

Bednar, David A., 24

Bennett, Randall K., 98

Callister, Tad R., 74

Clayton, L. Whitney, 11

Cook, Carl B., 33

Cook, Quentin L., 104

Cornish, J. Devn, 101

Curtis, LeGrand R., Jr., 35

Daltonová, Elaine S., 77

Eyring, Robert B., 23, 56, 68

Hales, Henry D., 71

Holland, Jeffrey R., 44

Christofferson, D. Todd, 38

McMullin, Keith B., 47

Monson, Thomas S., 4, 60,

82, 108

Nelson, Russell M., 86

Oaks, Dallin H., 90

Packer, Boyd K., 16

Perry, L. Tom, 41

Richardson, Matthew O., 94

Scott, Richard G., 6

Thompsonová, Barbara, 9,

117

Uchtdorf, Dieter F., 19, 53,

120

Waddell, W. Christopher, 50

Yamashita, Kazuhiko, 96

REJSTŘÍK TÉMAT

Aktivizace, 14, 35, 50

Aronovo kněžství, 47

Bible, 74, 90

Božská podstata, 19

Děti, 28

Duch Svatý, 6, 9, 16, 33, 47,

82, 94

Generální konference, 4,

23, 108

Hospodaření s časem, 31

Chrámy a chrámová práce,

4, 24, 41, 109, 117

Ježíš Kristus, 35, 41, 74, 79,

90, 101

Jméno Církve, 79

Kněžství, 24, 47, 56, 60,

86, 109

Kniha Mormonova, 6, 50,

68, 74

Láska, 53, 77, 96, 120

Manželství, 28

Měřítka, 44, 60, 77, 82

Misionářská práce, 11, 41,

44, 50, 79, 96

Misionářské páry, 44

Mládež, 16, 24, 44, 47, 50, 77

Mladé ženy, 77

Modlitba, 82, 101

Mravnost, 16

Naděje, 19, 71

Navštěvující učení, 109, 114

Nebeský Otec, 108

Obět, 50, 120

Obrácení, 68, 96

Odpovědnost, 98

Odvaha, 33, 60

Osobní hodnota, 19, 120

Otcové, 77

Písma, 6, 74

Pokání, 16, 35, 38, 44

Pomocné sdružení, 109,

114

Poslušnost, 33, 38, 86, 90

Povinnost, 47, 56

Pravá láska, 68, 109, 114

Priority, 28, 31

Prorocství, 11

Protivenství, 71, 104

Příklad, 41, 60, 77, 90, 96

Příprava, 50, 56, 96

Radost, 38, 120

Rodičovství, 28, 77

Rodina, 28, 77

Rodinná historie, 24

Růst Církve, 11, 41

Služba, 14, 47, 50, 53, 56, 68

Smlouvy, 86, 117

Soběstačnost, 53

Sociální péče, 53

Svědectví, 9, 60, 68, 74, 82

Svoboda jednání, 98

Technologie, 24, 31

Trpělivost, 71

Učednictví, 109

Učení se, 94

Usmíření, 33, 35, 38, 90

Víra, 28, 33, 71, 101, 104

Vlastní cena, 19, 120

Výkoupění, 35

Vytrvání, 68, 71

Výuka, 94

Zjevení, 6, 9, 16, 82

Znovuzřízení, 11

President Thomas S. Monson

Když se znovu setkáváme

Modlím se o to, abychom byli naplněni Duchem Páně, zatímco budeme naslouchat dnešním a zítřejším poselstvím, a abychom se dozvěděli to, co by Pán chtěl, abychom věděli.

Bratři a sestry, s radostí vás vítám na 181. pololetní generální konferenci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Na této konferenci je tomu 48 let – jen si to pomyslete – 48 let od doby, kdy mě president David O. McKay povolal do Kvora Dvanácti apoštolů. Stalo se to v říjnu 1963. Zdá se neuvěřitelné, kolik let od té doby uplynulo.

Když jsme zaneprázdněni, připadá nám, že čas utíká až moc rychle, a uplynulých šest měsíců pro mě nebylo výjimkou. Jednou z nejvýznamnějších událostí tohoto období pro mě byla příležitost znovuzasvětit 1. května chrám Atlanta v Georgii. Doprovázeli mě při tom starší a sestra Ballardovi, starší a sestra Gonzálesovi a starší a sestra Walkerovi.

Během kulturního představení nazvaného „Jižní světla“, které se konalo večer před znovuzasvěcením, jsme sledovali vystoupení 2 700 mladých mužů a žen z celého chrámového okrsku. Bylo to jedno z nejlepších představení, jaká jsem kdy viděl, a publikum bylo několikrát na

nohou a tleskalo vestoje.

Následující den byl chrám ve dvou zasedáních znovuzasvěcen a Duch Páně byl s námi v hojnosti.

V druhé polovině srpna president Henry B. Eyring zasvětil chrám San Salvador v Salvadoru. Doprovázeli

ho sestra Eyringová, starší a sestra Christoffersonovi, starší a sestra Walkerovi, sestra Silvia H. Allredová z generálního předsednictva Pomocného sdružení a její manžel Jeffrey. President Eyring řekl, že to byla velmi duchovní událost.

Ke konci letošního roku president Dieter F. Uchtdorf a sestra Uchtdorfová odcestují s ostatními generálními autoritami do Quetzaltenanga v Guatemale, kde president Uchtdorf zasvětil tamější chrám.

Budování chrámů pokračuje bez přerušení dál, bratři a sestry. Dnes mám tu výsadu oznámit několik nových chrámů.

Nejprve bych ale rád podotkl, že žádná budova, kterou Církev postaví, není důležitější než chrám. Chrámy jsou místem, kde jsou pečety

rodinné vztahy, aby mohly trvat po celé věčnosti. Jsme vděční za všechny chrámy po celém světě a za požehnání, která představují v životě našich členů.

Na konci loňského roku byl Provo Tabernacle v okrese Utah vážně poškozen rozsáhlým požárem. Po této úžasné budově, ke které měly láskyplný vztah celé generace Svätých posledních dnů, zbyly jen vnější zdi. Po pečlivém zvážení jsme se rozhodli ji znovu vybudovat, zachovat a zrekonstruovat exteriér, a vytvořit z této stavby druhý chrám Církve ve městě Provo. Stávající chrám Provo je jedním z nejvytíženějších chrámů v Církvi, a tak druhý chrám vyhoví potřebám rostoucího počtu věrných členů Církve z Prova a z okolních obcí, kteří chrám navštěvují.

Jsem také rád, že mohu oznámit stavbu nových chrámů v těchto místech: Barranquilla v Kolumbii; Durban v Jihoafrické republice; Kinshasa v Demokratické republice Kongo a Star Valley ve Wyomingu. Kromě toho se chystáme vybudovat chrám v Paříži ve Francii.

Podrobné informace o těchto chrámech budou poskytnuty později, jakmile bude získán stavební pozemek a další nezbytná povolení.

Na minulé konferenci jsem mluvil o tom, jak se nám stále více daří stavět chrámy blíže našim členům. I když jsou chrámy dostupné mnoha členům v Církvi, jsou přesto ve světě oblasti, kde jsou chrámy od našich členů tak daleko, že si cestu do chrámu nemohou dovolit. Kvůli tomu pak nemohou přijmout ona posvátná a věčná

požehnání, která chrámy poskytují. Abychom v této záležitosti nějak pomohli, je nyní k dispozici takzvaný Všeobecný fond pomoci pro návštěvníky chrámu. Tento fond umožňuje, aby ti, kteří by jinak nebyli schopni se do chrámu dostat, a přesto po této příležitosti již dlouho touží, získali prostředky pro jednorázovou návštěvu chrámu. Každý, kdo si přeje do tohoto fondu přispět, může jednoduše napsat daný účel a částku na běžnou poukázku pro příspěvky, kterou každý měsíc odevzdává biskupovi.

Bratři a sestry, modlím se o to, abychom byli naplněni Duchem Páně, zatímco budeme naslouchat dnešním a zítřejším poselstvím, a abychom se dozvěděli to, co by Pán chtěl, abychom věděli. O to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Richard G. Scott
Kvorum Dvanácti apoštolů

Moc plynoucí z písem

Písma jsou jako záblesky světla, které nám osvěčují mysl a přinášejí vedení a inspiraci z výsosti.

My, kteří během konference přicházíme k tomuto řečnickému pultu, pocítujeme moc plynoucí z vašich modliteb. Potřebujeme je a děkujeme vám za ně.

Náš Otec v nebi věděl, že máme-li během své zkušební doby ve smrtelnosti činit žádoucí pokrok, budeme muset čelit těžkostem. Některé z nich nás mohou téměř přemoci. A tak nám dal určité nástroje, aby nám pomohl tuto zkušební dobu ve smrtelnosti úspěšně zvládat. Jedním z těchto nástrojů jsou písma.

V průběhu věků Otec v nebi inspiroval vybrané muže a ženy, aby díky vedení Ducha Svatého nacházeli řešení těch nejsložitějších životních problémů. Inspiroval tyto oprávněné služebníky, aby zaznamenali tato řešení ve formě jakési příručky pro ty Jeho děti, které mají víru v Jeho plán štěstí a v Jeho milovaného Syna Ježíše Krista. A my máme k těmto vodítkům snadný přístup prostřednictvím pokladu, kterému říkáme standardní díla – neboli Starý a Nový zákon, Kniha Mormonova, Nauka a smlouvy a Drahocenná perla.

Písma vznikají z inspirované komunikace skrze Ducha Svatého, a proto obsahují čistou pravdu. Není třeba, abychom se znepokojovali ohledně toho, zda jsou myšlenky obsažené ve

standardních dílech platné, protože nástrojem, který motivoval a inspiroval ty, kteří písma zaznamenali, byl Duch Svatý.

Písma jsou jako záblesky světla, které nám osvěčují mysl a přinášejí vedení a inspiraci z výsosti. Mohou se stát klíčem otevírajícím cestu ke společenství s naším Otcem v nebi a s Jeho milovaným Synem Ježíšem Kristem.

Když písma citujeme správně, dodávají našim slovům sílu pravomoci. Mohou se stát spolehlivým přítelem, který není omezen geograficky ani časově. Jsou pro nás dostupná vždy, když je potřebujeme. Když je používáme, vytváříme si základnu pravdy, kterou může oživovat Duch Svatý. Když studujeme písma, přemítáme o nich, bádáme v nich a učíme se je z paměti, je to, jako když si do zásuvek ukládáme přátele, hodnoty a pravdy, na které se můžeme kdykoli a kdekoli na světě obrátit.

Učení se veršům z písem nazpaměť může být zdrojem veliké moci. Naučit se z paměti nějaký verš z písem je jako získat nového přítele. Je to, jako když najdeme někoho nového, kdo nám může pomoci v čase potřeby, kdo nám může poskytnout inspiraci a útěchu a být zdrojem motivace, když něco potřebujeme změnit. Například znalost tohoto žalmu z paměti pro mě

byla a je zdrojem moci a porozumění:

„Hospodinova jest země, a plnost její, [svět], i ti, kteříž obývají na něm.

[Neboť] on ji na moři založil, a na řekách upevnil ji.

Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místě svatém jeho?

Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce čistého, kdož neobrací duše své k marnosti, a nepřisáhá lstivě.

Ten přijme požehnání od Hospodina, a spravedlnost od Boha spasitele svého.“ (Žalm 24:1–5.)

Podobné přemítání nad písmi přináší našemu životu úžasné vedení. Písma pro nás mohou být základem, o který se můžeme opřít. Mohou nám zajistit neuvěřitelně velký zdroj ochotných přátel, kteří nám mohou pomáhat. Verše z písma naučené nazpaměť se stávají trvalým přítelem, který časem neslábne.

Přemítání nad pasáží z písma může být klíčem k získání zjevení a vedení a inspirace od Ducha Svatého. Písma mohou utišit neklidnou duši, mohou přinést pokoj, naději a znovunabytí důvěry v to, že můžeme životní těžkosti překonat. Mají velkou moc uzdravovat citové problémy, máme-li víru ve Spasitele. Mohou urychlit i uzdravení tělesné.

Písma mohou mít v různých dobách našeho života různé významy, podle toho, jaké jsou naše potřeby. Verš z písem, který jsme možná četli mnohokrát, může mít najednou trochu odlišný význam, který nám dodá sílu a porozumění, když čelíme nové životní výzvě.

Jak vy osobně používáte písma? Podtrháváte si v nich? Píšete si na okraj stránky poznámky, abyste si pamatovali nějaký okamžik duchovního vedení nebo zážitek, který vás něčemu důležitému naučil? Používáte všechna standardní díla, včetně Starého zákona? Na stránkách Starého

zákona jsem objevil drahocenné pravdy, které jsou důležitými složkami oné pravdivé základny, která je pro můj život vodítkem a která funguje jako zdroj, když se snažím dělit se o poselství evangelia s druhými. Z tohoto důvodu mám Starý zákon moc rád. Na jeho stránkách nacházím drahocenné klenoty pravdy. Například:

„I řekl Samuel: Zdalíž líbost takovou má Hospodin v zápalích a v obětech, jako když se poslušenství koná hlasu

Hospodinova? Aj, poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přinášeti.“ (1. Samuelova 15:22.)

„Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nezpolehej.

Na všech cestách svých snažuj se jej poznávati, a onť spravovati bude stezky tvé.

Nebývej moudrý sám u sebe; boj se Hospodina, a odstup od zlého. ...

Kázně Hospodinovy, synu můj,

nezamítej, aniž sobě oškliv domlouvání jeho.

Nebo kohož miluje Hospodin, třece, a to jako otec syna, ježž libuje.

Blahoslavený člověk nalézající moudrost, a člověk [získávající porozumění].“ (Příslloví 3:5–7, 11–13.)

Nový zákon je rovněž zdrojem cenné pravdy:

„I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši myslí své.

To jest přední a veliké přikázání.

Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

Na těch dvou přikázáních všec-ken zákon záleží i proroci.“ (Matouš 22:37–40.)

„I řekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici.

Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá. A ty někdy obrátě se, [posiluj] bratří svých.

A on řekl jemu: Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jíti.

On pak dí: Pravím tobě, Petře, nezapívát dnes kohout, až prvé třikrát zapříš, že neznáš mne. ...

A uzřevši ho jedna děvečka, an sedí u ohně, a pilně naň pohleděvši, řekla: I tento byl s ním.

On pak zapřel ho, řka: Ženo, neznám ho.

A po malé chvíli jiný, vida jej, řekl: I ty z nich jsi. Petr pak řekl: Ó člověče, nejsem.

A potom asi po jedné hodině jiný potvrzoval, řka: V pravdě i tento s ním byl, nebo také Galilejský jest.

I řekl Petr: Člověče, nevím, co pravíš. A hned, když on ještě mluvil, kohout zazpíval.

I obrátiv se Pán, pohleděl na Petra. I rozpomenul se Petr na slovo Páně, kterak jemu byl řekl: Že prvé než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš.

I vyšel ven Petr, plakal hořce.“
(Lukáš 22:31–34, 56–62.)

Srdce mě bolí z toho, co se tehdy Petrovi přihodilo.

Tento verš z Nauky a smluv mi v životě nesmírně požehnal: „Neusiluj o to, abys oznamoval slovo mé, ale nejprve usiluj o to, abys slovo mé získal, a potom bude jazyk tvůj uvolněn; potom, budeš-li si slovo mé přát, budeš mítí Ducha mého a slovo mé, ano, moc Boží k přesvědčování lidí.“ (NaS 11:21.)

Dle mého soudu Kniha Mormonova učí pravdě s jedinečnou srozumitelností a mocí. Například:

„A nyní, chtěl bych, abyste byli pokorní a poddajní a jemní; aby se s vámi dalo snadno vycházeti; abyste byli plni trpělivosti a shovívavosti; jsouce umírnění ve všech věcech; jsouce pilní v zachovávaní přikázání Božích za všech dob; žádající všeho, čeho je vám zapotřebí, jak věcí duchovních, tak časných; vždy Bohu vzdávající díky za vše, co dostáváte.

A hleďte, abyste měli víru, naději a pravou lásku, a pak budete vždy oplývati dobrými skutky.“ (Alma 7:23–24.)

A další příklad:

„A pravá láska je trpělivá a je dobrotivá a nezávidí a není nadutá, nehledá své, nedá se snadno vydráždit, neobmýšlí zlého a neraduje se z nepravosti, ale raduje se v pravdě, snáší všechny věci, věří všem věcem, doufá ve všechny věci a ve všech věcech vytrvá.

Pročež, milovaní bratří moji, nemáte-li pravou lásku, nejste ničím, neboť pravá láska nikdy nepomíjí. Pročež, přilněte k pravé lásce, která je největší ze všeho, neboť všechny věci musejí pominouti –

Ale pravá láska je čistá láska Kristova a vytrvá na věky; a kdokoli bude posledního dne shledán, že ji má, s tím bude dobře.

Pročež, milovaní bratří moji,

modlete se k Otci z celé síly srdce, abyste mohli být naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista; abyste se mohli státi syny Božími; abychom, až se zjeví, byli jako on, neboť ho budeme viděti takového, jaký je; abychom mohli mítí tuto naději; abychom mohli být očistěni tak, jako on je čistý.“ (Moroni 7:45–48.)

Má drahá žena Jeanene milovala Knihu Mormonovu. Již v mládí, když dospívala, se pro ni stala základem života. Byla zdrojem svědectví a výuky během její misionářské služby na plný úvazek na severozápadě Spojených států. Když jsme sloužili na misi v argentinské Córdobě, byla horlivým zastáncem používání Knihy Mormonovy při hlásání slova. Jeanene již záhy ve svém životě potvrdila pravdu, že ti, kteří důsledně čtou Knihu Mormonovu, jsou požehnaní větší mírou Ducha Páně, větším odděláním dodržovat Jeho přikázání a pevnějším svědectvím o božské povaze Syna Božího.¹ Neboť již nevím, kolikrát jsem ji vždy, když se blížil konec roku, vídával, jak v tichosti sedí a pozorně, znovu a poněkolkáté, dočítá před koncem roku celou Knihu Mormonovu.

V roce 1991 jsem chtěl dát rodině nějaký výjimečný vánoční dárek. Do osobního deníku jsem si zaznamenal, jak jsem si toto přání splnil: „Je středa 12.38, 18. prosince 1991. Právě jsem dokončil audionahrávku Knihy Mormonovy pro mou rodinu. Byl to zážitek, který prohloubil mé svědectví o tomto božském díle a posílil mou touhu lépe se obeznámit se stránkami této knihy, abych z nich vytěžil duchovní pravdy, které mohou používat při službě Pánu. Miluji tuto knihu. Svědčím celou duší o tom, že je pravdivá, že byla připravena, aby požehnala domu Izraele a všem různým částem tohoto domu rozptýleným po celém světě. Všichni ti, kteří budou studovat její poselství s pokorou a s vírou v Ježíše Krista, poznají, že je pravdivá a najdou poklad, který je v tomto životě povede k většímu štěstí, pokoji a naplnění účelu života. Svědčím při všem, co je mi svaté, že tato kniha je pravdivá.“

Kéž každý z nás dosáhne hojnosti požehnaní, které plynou ze studování písma, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz Gordon B. Hinckley, „A Testimony Vibrant and True“, *Liahona*, Aug. 2005, 6.

Barbara Thompsonová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu
Pomocného sdružení

Osobní zjevení a svědectví

Když budeme pilně dodržovat přikázání a žádat ve víře, odpovědi přijdou Pánovým způsobem a v Jeho čase.

Když jsem před mnoha lety studovala na vysoké škole, poslouchala jsem generální konferenci v rádiu, protože v našem malém bytě nebyla televize. Na konferenci hovořili úžasní řečníci a já jsem mocně pocítovala, jak se na nás vylévá Svatý Duch.

Dobře si pamatuji, že jedna generální autorita hovořila o Spasiteli a Jeho službě a poté vydala mocné svědectví. Svatý Duch mé duši potvrdil, že onen řečník mluví pravdu. V tu chvíli jsem s jistotou věděla, že Spasitel žije. Také jsem s jistotou věděla, že zažívám osobní zjevení, které mi potvrzuje, „že Ježíš Kristus je Syn Boží“¹.

Když mi bylo osm, byla jsem pokřtěna a konfirmována a obdržela jsem dar Ducha Svatého. Již tenkrát to bylo nádherné požehnání, ale časem se stalo ještě důležitějším, neboť jsem od té doby dospěla a získala mnoho dalších zkušeností s darem Ducha Svatého.

Když z dítěte vyrůstáme v dospívajícího a poté v dospělého, často přitom čelíme problémům a získáváme zkušenosti, díky kterým poznáme, že potřebujeme onu božskou pomoc, která přichází skrze Svatého

Ducha. Při potížích si můžeme klást tyto otázky: „Jak mám tento problém vyřešit?“ a „Jak mohu poznat, co mám dělat?“

Často si připomínám příběh z Knihy Mormonovy, ve kterém Lehi učil svou rodinu evangeliu. Podělil se s nimi o mnohá zjevení a učení ohledně toho, co přijde v posledních dnech. Nefi usiloval o vedení od Pána, aby plněji porozuměl tomu, čemu jeho otec učil. Byl povznesen, požehnan a inspirován, aby poznal, že učení jeho otce je pravdivé. To Nefimu umožnilo, aby pečlivě dodržoval přikázání Páně a vedl spravedlivý život. Získával osobní zjevení, aby ho vedlo.

Jeho bratři se spolu naopak přeli, neboť ti učení svého otce nerozuměli. Nefi poté položil velmi důležitou otázku: „Tázali jste se Pána?“²

Jejich odpověď byla chabá: „Netázali; neboť Pán nás s žádnými takovými věcmi neobeznamuje.“³

Nefi této příležitosti využil k tomu, aby své bratry naučil, jak mohou získat osobní svědectví. Řekl: „Nepamatujete na věci, jež Pán pravil? – Nebudete-li zatvrzovat srdce své a budete-li mne žádati ve víře věřice, že obdržíte, a budete-li pilně zachovávat

přikázání má, zajisté budete s těmito věcmi obeznámeni.“⁴

Způsob, jakým můžeme obdržet osobní zjevení, je vlastně docela jasný. Musíme si přát obdržet zjevení, nesmíme zatvrzovat srdce, a poté musíme žádat ve víře, skutečně věřice, že obdržíme odpověď, a poté musíme pilně dodržovat přikázání Boží.

Následování tohoto vzoru nám nezaručí, že pokaždé, když se Boha na něco zeptáme, se před námi okamžitě objeví odpověď týkající se toho, co máme udělat. Znamená to však, že když budeme pilně dodržovat přikázání a žádat ve víře, odpovědi přijdou Pánovým způsobem a v Jeho čase.

Jako dítě jsem si myslela, že osobní zjevení nebo odpovědi na modlitby přicházejí jako slyšitelný hlas. A některá zjevení opravdu přicházejí tak, že slyšíme skutečný hlas. Naučila jsem se však, že Duch promlouvá mnoha způsoby.

6. oddíl Nauky a smluv uvádí několik způsobů, jak můžeme obdržet zjevení:

„Tázal [ses mne], a viz, tak často, jak ses tázal, obdržel jsi poučení od Ducha mého.“⁵

„Já jsem osvítil mysl tvou.“⁶

„Nevnesl jsem pokoj do mysli tvé ohledně této záležitosti?“⁷

O obdržení svědectví se toho dozvídáme více i z jiných veršů:

„Budu mluvit k tobě v mysli tvé a v srdci tvém skrze Ducha Svatého, jenž sestoupí na tebe a jenž bude dlít v srdci tvém. Nyní, viz, toto je duch zjevení.“⁸

„Já způsobím, aby nitro tvé v tobě hořelo; tudíž, ty pocítíš, že je to správné.“⁹

„Udělím ti ze svého Ducha, který osvítil mysl tvou, který naplní duši tvou radostí.“¹⁰

Osobní zjevení se dostavuje nejčastěji tehdy, když studujeme písma,

posloucháme a následujeme rady proroků a dalších církevních vedoucích a když se snažíme žít věrně a spravedlivě. Někdy inspirace přijde skrze jediný verš z písem nebo jednu řádku konferenčního proslouvu. Svou odpověď můžete získat například tehdy, když děti z Primárek zazpívají nějakou krásnou píseň. To všechno jsou podoby zjevení.

V počátečních dnech Znovuzřízení mnozí členové pilně usilovali o zjevení a byli požehnáni a inspirováni poznáním, co mají dělat.

Sestra Eliza R. Snowová dostala od proroka Brigham Younga zodpovědnost pomáhat pozvedat a učit sestry v Církvi. „Učila, že jednotlivé ženy mohou obdržet inspiraci, která je povede v jejich osobním životě, v rodině i v církevních zodpovědnostech. Řekla: „Řekněte sestrám, ať jdou a konají své povinnosti s pokorou a věrností, a Duch Boží na nich spočine a ony budou ve svém díle požehnány. Nechtě místo moci usilují o moudrost a dostane se jim tolik moci, kolik jí s moudrostí dokáží používat.“¹¹

Sestra Snowová sestry učila, aby usilovaly o vedení Ducha Svatého. „Řekla, že Duch Svatý „uspokojuje a naplňuje veškeré touhy lidského srdce a vyplňuje každou prázdnotu. Když jsem naplněna tímto Duchem, ... má duše je uspokojena.“¹²

President Dieter F. Uchtdorf učil, že „zjevení a svědectví vždy nepřicházejí s ohromující silou. U mnohých lidí svědectví přichází pomalu – po kouscích.“ Dále řekl: „Usilujme upřímně o světlo osobní inspirace. Prosme Pána, aby naši mysl a duši obdařil jiskrou víry, která nám umožní přijímat a rozpoznávat božské působení Svatého Ducha.“¹³

Zatímco čelíme zkouškám každodenního života, naše svědectví nás opevňuje a posiluje. Někteří lidé se

potýkají s vážnými zdravotními problémy; jiní mají finanční potíže; další mají potíže v manželství nebo problémy s dětmi; některé trápí samota nebo nenaplněné touhy a sny. A je to právě naše svědectví, co nám spolu s vírou v Pána Ježíše Krista a znalostí plánu spasení pomáhá tato období zkoušek a obtíží překonat.

V knize *Daughters in My Kingdom [Dcery v mém království]* se dočítáme o Hedwize Biereichelové, německé sestře, která během druhé světové války trpěla mnoha strastmi a velkou nouzí. Díky své lásce a dobročinné povaze se i v dobách největší nouze

ochotně dělila o jídlo s hladovějícími válečnými zajatci. Když se jí lidé později ptali, jak si dokázala „v těch těžkých zkouškách uchovat svědectví,“ řekla v podstatě toto: „V té době jsem si svědectví neuchovávala – svědectví uchovávalo mě.“¹⁴

To, že máme silné svědectví, neznamená, že tomu tak bude vždy. Musíme ho vyživovat a posilovat, aby mělo dost síly na to, aby nás podporovalo. Jedním z důvodů, proč se máme často scházet, je to, abychom mohli přijímat svátost, obnovovat své smlouvy a být „vyživováni dobrým slovem Božím“. Dobré slovo Boží je tím, co nás

udrůže „neustále ... bdělé v modlitbě, spoléhající se jedině na zásluhy Kristovy, který je původcem i dokonavatelem víry [naší]“¹⁵.

Starší David A. Bednar nás učil: „Když vhodným způsobem usilujete o ducha zjevení a jednáte podle něj, slibuji vám, že budete kráčet, ve světle Páně“ (Izaiáš 2:5; 2. Nefi 12:5). Někdy bude duch zjevení působit okamžitě a intenzivně, jindy zase jemně a postupně, a často tak slabě, že ho možná ani vědomě nerozpoznáte. Avšak nehledě na způsob, jímž je toto požehnání přijímáno, ono světlo, které z něj plyne, osvítlí a rozšíří vaši duši, objasní vaše porozumění (viz Alma 5:7; 32:28) a povede vás i vaši rodinu a bude vás ochraňovat.“¹⁶

Pán nám v životě touží požehnat radou, moudrostí a vedením. Touží na nás vylévat svého Ducha. Jak jsem již řekla, abychom získali osobní zjevení, musíme si přát ho obdržet, nesmíme zatvrzovat srdce, a poté musíme žádat ve víře, skutečně věřice, že obdržíme odpověď, a pak musíme pilně dodržovat přikázání Boží. Když pak budeme hledat odpovědi na své otázky, On nám požehná svým Duchem. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 46:13.
2. 1. Nefi 15:8.
3. 1. Nefi 15:9.
4. 1. Nefi 15:11; viz také verš 10.
5. Nauka a smlouvy 6:14.
6. Nauka a smlouvy 6:15.
7. Nauka a smlouvy 6:23.
8. Nauka a smlouvy 8:2–3.
9. Nauka a smlouvy 9:8.
10. Nauka a smlouvy 11:13.
11. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 45.
12. *Daughters in My Kingdom*, 46.
13. Dieter F. Uchtdorf, „Vaše možnosti, vaše výsady“, *Liahona*, květen 2011, 60.
14. Viz *Daughters in My Kingdom*, 79.
15. Moroni 6:4–6.
16. David A. Bednar, „Duch zjevení“, *Liahona*, květen 2011, 90.

Starší L. Whitney Clayton
Předsednictvo Sedmdesáti

Přijde čas

Spolu s vámi v údivu hledím, jak toto dílo postupuje zázračně, úžasně a přesvědčivě kupředu.

Jako mladý misionář jsem několik měsíců sloužil v centru Limy v Peru. Díky tomu jsem mnohokrát prošel limským náměstím Plaza de Armas. Na náměstí je Vládní palác – oficiální sídlo a úřad peruánského presidenta. Se společníky jsme na náměstí lidem nabízeli, aby si vyslechli znovuzřízené evangelium. Často jsem tehdy přemýšlel o tom, jaké by bylo palác navštívit, ale tyto myšlenky se zdály na míle vzdálené realitě.

Starší D. Todd Christofferson z Kvora Dvanácti apoštolů, několik dalších a já jsme se vloni ve Vládním paláci setkali s Alanem Garcíou, tehdejším presidentem Peru. Provedli nás krásnými místnostmi paláce a president García nás srdečně přivítal. Mé úvahy o paláci z doby, kdy jsem byl mladým misionářem, se naplnily způsobem, o jakém se mi v roce 1970 ani nesnilo.

Od doby, kdy jsem byl v Peru misionářem, se toho hodně změnilo, obzvláště pro Církev. Tehdy tam bylo asi 11 000 členů Círky a jeden kůl. Nyní je tam více než 500 000 členů a téměř 100 kůlů. Ve městech, kde bývaly jen malé skupiny členů, jsou nyní kůly plné života, a po celé zemi jsou rozestry krásné sborové domy. Totéž se událo v mnoha dalších zemích po celém světě.

Tento pozoruhodný růst Círky si zaslouží vysvětlení. Začneme proroctvím ze Starého zákona.

Daniel byl hebrejským otrokem v Babylonu. Dostal příležitost vyložit králi Nabuchodonozorovi jeho sen. Daniel poprosil Boha, aby mu sen a jeho výklad zjevil a jeho modlitba byla zodpověděna. Daniel králi řekl: „Jest Bůh na nebi, kterýž zjevuje tajné věci, a on ukázal králi Nabuchodonozorovi to, co se dítí bude v potomních dnech. ... Sen tvůj, a což jsi ty viděl na ložci svém, toto jest.“ Daniel řekl, že král viděl hrozivý obraz s hlavou, tělem, rukama, nohama a s chodidly. Ze skály byl bez pomoci rukou vytesán kámen, který se valil kupředu a postupně se zvětšoval. Tento kámen udeřil do obrazu, rozbil jej na kusy a „kámen ... , kterýž udeřil v obraz, učiněn jest horou velikou, a naplnil všecku zemi“.

Daniel vysvětlil, že obraz představuje budoucí politická království a že „za dnů [oněch budoucích] králů vzbudí Bůh nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo, ... ale ono [rozbije]“ tato království na kusy a zničí je. „Samo pak státi bude na věky.“¹

Nyní přejdeme k době méně vzdálené. V roce 1823 se anděl Moroni poprvé zjevil Josephu Smithovi a řekl

mu, „že Bůh má pro [něj] dílo, které [má] vykonati; a že [jeho] jméno má býti pokládáno za dobré i zlé mezi všemi národy, pokoleními a jazyky“.² Moroniho poselství muselo Josepha, kterému bylo teprve 17 let, určitě ohromit.

V roce 1831 Pán řekl Josephovi, že klíče království Božího byly znovu „svěřeny člověku na zemi“. Řekl, že „evangelium [se bude] valiti do končin země, ... jako kámen, který je vylomen z hory bez rukou, až naplní celou zemi“³, tak jak to králi Nabuchodonozorovi pověděl Daniel.

V roce 1898 president Wilford Woodruff vylíčil zážitek, který měl jako nový člen v roce 1834 na kněžském shromáždění v Kirtlandu. Vyprávěl: „Prorok svolal všechny ty, kteří měli kněžství, aby se shromáždili v tamější malé roubené škole. Byl to malý dům, čtverec o straně asi 14 stop [asi 4,3 metru]. ... Když jsme se sešli, Prorok vyzval starší Izraele, aby ... vydali svědectví o tomto díle. ... Když domluvili, Prorok řekl: ‚Bratří, jsem velice povznesen a poučen svědectvími, která jste dnes večer vydali, ale chci vám říci před Pánem, že o osudu této Církve a království nevíte více než nemluvně na matčině klíně. Nechápete to. ... Dnes večer zde vidíte jen hrstku nositelů kněžství, ale tato

Církev naplní Severní a Jižní Ameriku – naplní svět.“⁴

Proroctví,

- že království Boží naplní celou zemi jako kámen vylomený z hory;
- že jméno Josepha Smitha bude známo po celém světě
- a že Církev naplní americký kontinent a celý svět,

se před 170 lety mohla zdát k smíchu. Malá skupina věřících, která

na americkém pohraničí bojovala o přežití a stěhovala se, aby unikla pronásledování, nevypadala jako základna víry, která překročí mezinárodní hranice a pronikne do srdce lidí po celém světě.

Přesto se právě to přihodilo. Dovolu mi uvést jeden příklad.

Na Boží hod vánoční v roce 1925 zasvětil starší Melvin J. Ballard v Buenos Aires v Argentině celý kontinent Jižní Ameriky pro kázání evangelia.

Do srpna 1926 byla pokřtěna hrstka

Montevideo, Uruguay

nových členů. Ti byli prvními členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů v celé Jižní Americe. To se stalo před 85 lety, což je doba odpovídající délce života mnohých, kteří právě dnes poslouchají konferenci.

V Buenos Aires je dnes 23 kůlů Sionu a ve městech a obcích po celé Argentině jsou desítky kůlů a deseti tisíce členů Církve. V Jižní Americe je v současné době více než 600 kůlů a několik milionů členů Církve. Království Boží před našima očima naplňuje tento kontinent a jméno Josepha Smitha je zveřejňováno námi i jeho kritiky v zemích, o nichž Joseph Smith za svého života možná ani neslyšel.

V současné době je po celém světě téměř 3 000 kůlů, které se rozprostírají od Bostonu po Bangkok a od Mexika po Moskvu. Máme téměř 29 000 sborů a odboček. V mnoha zemích jsou vyspělé kůly, jejichž členové měli za předky nově obrácené. V dalších se skupinky nových členů setkávají v malých odbočkách Církve v pronajatých budovách. Církev se každým rokem šíří dál a dál po celém světě.

Jsou proctví o tom, že Církev naplní zem a že bude známa po celém světě, absurdní? Možná. Nepravděpodobná? Bez pochyby. Neuskutečnitelná? Rozhodně ne. Děje se nám to před očima.

President Gordon B. Hinckley poznamenal:

„Jednu dobu se říkalo, že nad Britskou říší slunce nikdy nezapadá. Tato říše se nyní zmenšila. Ale je pravda, že slunce nikdy nezapadá nad tímto dílem Páně, které se dotýká života lidí po celé zemi.

A toto je pouze začátek. Stěží jsme se dotkli povrchu. ... Naše práce nezná hranic. ... Národy, které jsou nyní pro nás zavřené, se jednoho dne otevřou.“⁵

V dnešní době jsme svědky toho,

Salvador, Brazílie

že se přibližuje naplnění prorocství Knihy Mormonovy:

„A ... stane se, že králové zavřou ústa svá; neboť to, co jim nebylo řečeno, uvidí; a o tom, co neslyšeli, budou uvažovati.

Neboť v onen den kvůli mně Otec bude konati dílo, jež bude velikým a podivuhodným dílem mezi nimi.“⁶

Toto dílo Páně je vskutku veliké a podivuhodné, ale postupuje kupředu, aniž by si toho mnozí představitelé lidstva z oblasti politiky, kultury a akademické obce všimli. Postupuje od srdce k srdci a od rodiny k rodině, tiše a nenápadně, zatímco jeho posvátné poselství žehná lidem po celém světě.

Jeden verš z Knihy Mormonovy je klíčem k zázračnému růstu Církve v dnešní době: „A nadto, pravím ti, že přijde čas, kdy se znalost o Spasiteli rozšíří v každém národě, pokolení, jazyku a lidu.“⁷

Nejdůležitějším poselstvím, které máme šířit po celém světě jak z božského pověření, tak z božského příkazu, je to, že máme Spasitele. Spasitel žil v zenitu času. Usmířil naše hříchy, byl ukřižován a vzkříšen. Toto jedinečné poselství, které hlásáme s pravomocí od Boha, je tím pravým důvodem, proč Církev takto roste.

Svědčím o tom, že Kristus se spolu s Otcem zjevili Josephu Smithovi. Pod

vedením Otce na zemi opět ustanovil své evangelium. Znovu na zemi poslal apoštoly, proroky a klíče kněžství. Svou Církev řídí skrze žijícího proroka, presidenta Thomase S. Monsona. Jeho Církev je oním kamenem, vylomeným z hory bez rukou, který se valí kupředu po celé zemi.

Jsmo vděční za Josepha Smitha a s údivem sledujeme, jak je jeho jméno uctíváno a, ano, i zatracováno na stále více místech po celém světě. Uvědomujeme si však, že toto mocné dílo posledních dnů není jeho dílem. Je to dílo Všemohoucího Boha a Jeho Syna, Knížete pokoje. Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je Spasitel, a spolu s vámi v údivu hledím, jak toto dílo postupuje zázračně, úžasně a přesvědčivě kupředu. Vskutku „[přišel] čas, kdy se znalost o Spasiteli [šíří] v každém národě, pokolení, jazyku a lidu“. Vydávám svědectví o NĚm, o Spasiteli celého lidstva, a o tomto díle, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Daniel 2:28, 35, 44; viz také verše 1–45.
2. Joseph Smith–Životopis 1:33.
3. Nauka a smlouvy 65:2.
4. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 25–26.
5. Gordon B. Hinckley, „Stav Církve“, *Liahona*, listopad 2003, 6.
6. 3. Nefi 21:8–9.
7. Mosiáš 3:20.

Starší José L. Alonso
Sedmdesátník

Čiňte bez otálení to, co je správné, ve správný čas

Spasitel ... [nám dal] velký příklad spočívající v tom, že nemáme čekat s poskytováním úlevy těm, kteří ztratili smysl pro štěstí a radost.

V dnešní době žije mnoho lidí uprostřed smutku a velkého zmatku. Nenalézají odpovědi na otázky a nedokáží uspokojit své potřeby. Někteří ztratili smysl pro štěstí a radost. Proroci prohlašují, že právě štěstí se nalézá v následování Kristova příkladu a učení. On je náš Spasitel, náš učitel a náš dokonalý příklad.

Jeho život byl život naplněný službou. Když sloužíme bližním, pomáháme těm, kteří jsou v nouzi. Přitom však můžeme nalézt řešení i pro své vlastní obtíže. Když napodobujeme Spasitele, projevujeme lásku našemu Nebeskému Otci a Jeho Synu, Ježíši Kristu, a stáváme se více takovými, jako jsou Oni.

Král Beniamin mluvil o důležitosti služby, když řekl, že když jsme „ve službě bližních svých, [jsme] pouze ve službě svého Boha“¹. Každý má příležitost k tomu, aby poskytoval službu a projevoval lásku.

President Thomas S. Monson nás požádal, abychom šli do „záchranné

akce“ a sloužili druhým. Řekl: „Zjistíme, že ti, kterým sloužíme, kteří již pocítili díky naší práci dotek Mistrovy ruky, ani nedokáží vysvětlit změnu, která nastává v jejich životě. Osvojují si přání věrně sloužit, kráčet pokorně a žít více tak, jak žil Spasitel. Když obdrží duchovní zrak a zahlédnou zaslíbení věčnosti, opakují slova slepce, kterému Ježíš navrátil zrak: „Než to vím, že byv slepý, nyní vidím.“²

Každý den máme příležitost pomáhat a sloužit – tím, že budeme bez otálení dělat to, co je správné, ve správný čas. Pomyslete na mnohé, kteří nemohou najít práci nebo jsou nemocní, na ty, kteří se cítí osamělí a kteří si dokonce myslí, že je vše ztraceno. Jak můžete pomoci? Představte si, že vám zavolá soused, který uvízl v dešti s porouchaným autem, a požádá o pomoc. Co je správné pro něho udělat? Kdy je správný čas to udělat?

Vzpomínám si na den, kdy jsme jako rodina šli do centra Mexico City

nakoupit oblečení pro naše dvě děti. Byly velmi malé. Našemu staršímu synovi byly sotva dva roky, a mladší syn měl rok. Ulice byla přeplněná lidmi. Když jsme nakupovali a drželi přitom děti za ruku, na chvíli jsme se zastavili, abychom se na něco podívali, a aniž bychom si to uvědomili, ztratili jsme našeho staršího syna! Nevěděli jsme jak, ale prostě s námi nebyl. Ani na moment jsme neotáleli a rozběhli jsme se ho hledat. Hledali jsme ho a volali, pociťovali jsme obrovskou úzkost a mysleli jsme si, že jsme ho možná ztratili navždy. V mysli jsme úpěnlivě prosili Nebeského Otce, aby nám ho pomohl najít.

Zakrátko jsme ho našli. Stál u obchodu a nevinně se díval na hračky za výlohou. Objímali jsme ho a líbali a slíbili jsme si, že budeme své děti pečlivě hlídat, aby se nám už žádné nikdy neztratilo. Naučili jsme se, že k záchrane našeho syna nebylo potřeba uspořádat plánovací schůzku. Prostě jsme jednali – šli jsme hledat někoho, kdo se ztratil. Také jsme si uvědomili, že náš syn si vůbec neuvědomil, že se ztratil.

Bratři a sestry, mnozí jsou možná z nějakého důvodu ztraceni z našeho pohledu a ani nevědí, že se ztrátili. Pokud se zpozdíme, mohli bychom je ztratit navždy.

Pro mnohé z těch, kteří potřebují naši pomoc, není nutné vytvářet nové programy nebo podnikat něco, co je komplikované nebo nákladné. Potřebují pouze naše odhodlání sloužit – činit bez otálení to, co je správné, ve správný čas.

Když se Spasitel zjevil lidu z Knihy Mormonovy, dal nám velký příklad spočívající v tom, že nemáme čekat s poskytováním úlevy těm, kteří ztratili smysl pro štěstí a radost. Když učil lid, viděl, že nerozumějí všem Jeho slovům. Vyzval je, aby šli domů a

přemítali o tom, o čem k nim promlouval. Řekl jim, aby se modlili k Otci a připravili se na to, že nazítří opět přijdou, až se On vrátí, aby je učil.³

Když domluvil, rozhlédl se po zástupu a spatřil, že pláčou, neboť si velmi přáli, aby s nimi zůstal.

„A on jim pravil: Vizte, nitro mé je naplněno soucitem vůči vám.

Máte mezi sebou nějaké, kteří jsou nemocní? Přiveďte je sem. Máte nějaké, kteří jsou chromí nebo slepí nebo kulhající nebo zmrzačení nebo malomocní nebo ochrnutí nebo kteří jsou hluší anebo jakkoli sužovaní? Přiveďte je sem a já je uzdravím, neboť mám s vámi soucit; nitro mé je plné milosrdenství.“⁴

A oni k Němu přiváděli nemocné a On je uzdravil. Zástup se sklonil k Jeho nohám, uctíval Ho a líbal Mu nohy, „natolik, že smáčeli jeho nohy svými slzami“. Pak jim přikázal, aby přivedli své malé děti, a On jednomu po druhém požehnal.⁵ To je vzor,

který nám dal Spasitel. Má lásku pro všechny, ale nikdy neztrácí z pohledu ani jediného.

Vím, že náš Nebeský Otec je milující, chápavý a trpělivý. Podobně nás miluje i Jeho Syn, Ježíš Kristus. Poskytují nám pomoc prostřednictvím svých proroků. Naučil jsem se, že následujeme-li proroky, jsme v bezpečí. „Záchranná akce“ stále pokračuje. President Monson řekl: „Pán od nás očekává, že budeme přemýšlet. Očekává, že budeme jednat. Očekává, že budeme pracovat. Očekává, že budeme mít svědectví. Očekává, že budeme oddaní.“⁶

Máme zodpovědnost a velkou příležitost. Mnozí potřebují znovu pocítit sladkou chuť štěstí a radosti plynoucí z aktivity v Církvi. Ono štěstí pochází z přijetí obřadů, z uzavírání posvátných smluv a z jejich dodržování. Pán potřebuje, abychom jim pomohli. Čiňme bez otálení to, co je správné, ve správný čas.

Svědčím o tom, že Bůh žije a že je náš Otec. Ježíš Kristus žije a dal svůj život, abychom se mohli vrátit do přítomnosti našeho Nebeského Otce. Vím, že je náš Spasitel. Vím, že Oni svou nekonečnou laskavost neustále projevují. Vydávám svědectví o tom, že president Thomas S. Monson je Jejich prorokem a že toto je jediná pravá Církev na tváři země. Vím, že Prorok Joseph Smith je prorokem Znovuzřízení. Svědčím o tom, že Kniha Mormonova je slovo Boží. Poskytuje nám vedení a vzory, které máme následovat, abychom se stali více takovými, jakými jsou Bůh a Jeho Milovaný Syn. To prohlašuji ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mosiáš 2:17.
2. Thomas S. Monson, „Záchranná akce“, *Liahona*, červenec 2001, 59.
3. Viz 3. Nefi 17:1–3.
4. 3. Nefi 17:6–7; viz také verš 5.
5. Viz 3. Nefi 17:9–12, 21.
6. Thomas S. Monson, *Liahona*, červenec 2001, 59.

President Boyd K. Packer
President Kvora Dvanácti apoštolů

Rady mládeži

Nehledě na protivenství, zkoušky a pokušení nemusíte selhat ani se bát.

Budu mluvit k mládeži v osobnější rovině, než obvykle mluvím, a porovnám dobu svého mládí s tou vaší.

Jste nesmírně drahocenní. Setkávám se s vámi v desítkách zemí a na každém kontinentu. Jste mnohem lepší než my, když jsme byli mladí. Víte toho o evangeliu více. Jste vyzrálejší a věrnější.

Je mi nyní 87 let. Možná přemýšlíte o tom, co prospěšného vám mohu ve svém věku předat. Byl jsem tam, kde jste nyní vy, a vím, kudy se ubíráte. Vy ale ještě nejste tam, kde jsem nyní já. Ocituji několik veršů z jedné klasické básně:

*Stará vrána již není jako ta mladá,
je pomalá a rychleji se unaví.
Však co mladá vrána nezná,
o tom ta stará hodně ví.*

*V moudrosti a vědění
stará vrána učí mladou pokroku.
Co ale stará vrána neumí?
– Neumí přidat do kroku.*

*Mladá vrána létá s větrem o závod,
nestačí jí vrána stará.
Jaká znalost přišla by té mladé vhod?
– Která cesta je ta pravá.¹*

Není to žádný Wordsworth, ale přesto je to klasické dílo!

Kvůli tomu všemu, co se ve světě děje, kvůli snižování mravních měřítek vy, mladí lidé, vyrůstáte na nepřátelském území.

Z písem víme, že byla válka na nebi a že Lucifer se vzbouřil a společně se svými následovníky byl „svržen ... na zem“.² Je odhodlán překazit plán našeho Nebeského Otce a snaží se ovládat mysl a jednání všech lidí. Toto jeho působení je duchovní a on sám „je všude [po celé] zemi“.³

Avšak nehledě na protivenství, zkoušky a pokušení nemusíte selhat ani se bát.

Když mi bylo 17 let a právě jsem končil studium na střední škole jako velmi průměrný student s určitými nedokonalostmi, jak jsem se domníval, všechno se jednoho nedělního dopoledne změnilo. Na druhý den nás všechny svolali do auly. Na pódiu byla židle a na ní malé rádio. Ředitel rádio zapnul. My jsme pak slyšeli hlas presidenta Franklina Delano Roosevelta, který oznámil, že byl bombardován Pearl Harbor. Spojené státy se ocitly ve válce s Japonskem.

Později se tato scéna opakovala. Znovu se ozval hlas presidenta Roosevelta, tentokrát oznamující, že naše země se ocitla ve válce s Německem. Druhá světová válka se rozšířila po celém světě.

Najednou byla naše budoucnost nejistá. Nevěděli jsme, co nás čeká. Dožijeme se toho, abychom uzavřeli manželství a založili rodinu?

I v dnešní době jsou války a pověsti o válkách „a celá země [je] ve zmatku“.⁴ Vy, mladí, možná v životě pocítujete nejistotu. Rád bych vám dal nějaké rady a poučil vás a varoval ohledně toho, co máte dělat, a co dělat nemáte.

Plán evangelia je „veliký plán štěstí“.⁵ Ústředním bodem tohoto plánu je rodina. A rodina závisí na způsobném používání oné životodárné síly, která je ukrytá ve vašem těle.

V Prohlášení světu o rodině, což je inspirovaný dokument vydaný Prvním předsednictvem a Kvorem Dvanácti apoštolů, se dozvídáme, že v předsmrtné existenci byly „všechny lidské bytosti – muži a ženy – ... stvořeny podle obrazu Božího. Každý je milovaný duchovní syn nebo dcera nebeských rodičů, a jako takový má každý božskou podstatu a určení. Pohlaví je základní charakteristikou [člověka a bylo stanoveno v oné předsmrtné existenci]. ...

... Dále prohlašujeme, že Bůh přikazuje, aby posvátné síly tvoření bylo používáno pouze mezi mužem a ženou, kteří jsou zákonně oddáni jako manžel a manželka.“⁶

Velký trest, který na sebe Lucifer a jeho následovníci přivodili, spočíval v tom, že jim bylo odepráno získat smrtelné tělo.

Mnoho pokušení, kterým čelíte, a dozajista ta nejzávažnější, se týkají vašeho těla. Máte nejen moc tvořit těla pro další generaci, ale také máte svobodu jednání.

Prorok Joseph Smith učil: „Všechny bytosti, které mají tělo, mají moc nad těmi, které ho nemají.“⁷ A tak každá živá duše, která má fyzické tělo, má skutečně moc nad protivníkem. Kvůli

své fyzické přirozenosti jste pokoušeni, ale také máte nad Luciferem a jeho anděly moc.

Než jsme dokončili střední školu, mnozí naši spolužáci odešli do války a někteří z nich se již nevrátili. My zbývající jsme měli do armády nastoupit brzy. Nevěděli jsme, jaká bude naše budoucnost. Přežijeme válku? Zbude něco ze světa, až se vrátíme?

Byl jsem si jist, že budu odveden, a tak jsem nastoupil do vzdušných sil. Záhy jsem se ocitl v Santa Aně v Kalifornii na leteckém výcviku.

Neměl jsem pevné svědectví o tom, že evangelium je pravdivé, ale věděl jsem, že moji učitelé semináře, Abel S. Rich a John P. Lillywhite, věděli, že pravdivé je. Slyšel jsem jejich svědectví a věřil jsem jim. A tak jsem si pomyslel: „Budu se opírat o jejich svědectví,

dokud nezískám své vlastní.“ A tak tomu bylo.

Doslechl jsem se o patriarchálním požehnání, ale sám jsem ho neměl. V každému kůlu je vysvěcený patriarcha, který má ducha proroctví a ducha zjevení. Je oprávněn udílet osobní a důvěrné požehnání těm, kteří přijdou s doporučením od biskupa. Napsal jsem tedy svému biskupovi o doporučení.

V kůlu Santa Ana žil vysvěcený patriarcha J. Roland Sandstrom. Nevěděl o mně nic a nikdy předtím mě neviděl, ale požehnání mi dal. A v něm jsem našel odpovědi a ponaučení.

I když jsou patriarchální požehnání velmi důvěrná, podělím se s vámi o krátký úryvek z toho mého: „Budeš veden skrze našeptávání Svatého Ducha a budeš varován před nebezpečími. Pokud budeš dbát těchto

varování, Nebeský Otec ti požehná, takže se opět budeš moci setkat se svými blízkými.“⁸

Ačkoli slovo *pokud* bylo vytištěno jen drobně, vystupovalo z textu, jako kdyby bylo velké jako celá stránka. *Pokud* budu dodržovat přikázání a *pokud* budu dbát na nabádání Ducha Svatého, budu požehnán tím, že se z války vrátím. I když jsem tento dar dostal při křtu, dosud jsem nevěděl, co Duch Svatý je, ani jak jeho nabádání fungují.

To, co jsem potřeboval vědět o nabádání, jsem našel v Knize Mormonově. Zde jsem četl, že „andělé mluví mocí Ducha Svatého; pročez, ... mluví slova Kristova. Pročez, ... hodujte na slovech Kristových; neboť vizte, slova Kristova vám řeknou vše, co máte činiti.“⁹

Možná, že to vůbec nejdůležitější, čemu jsem se při četbě Knihy Mormonovy naučil, je to, že hlas Ducha k nám přichází spíše jako *pocit* než zvuk. Naučíte se, stejně jako jsem se to naučil já, „naslouchat“ onomu hlasu, kterého lze spíše *pocítovat* než *slyšet*.

Nefi káral své starší bratry těmito slovy: „Viděli jste anděla a on k vám promlouval; ano, čas od času jste slyšeli jeho hlas; a on k vám promlouval tichým, jemným hlasem, ale vy jste neměli *citu*, a tak jste nemohli *cítiti* jeho slov.“¹⁰

Někteří kritici namítají, že v těchto verších je chyba, protože slova *slyšíte*, nikoli *cítíte*. Ale pokud něco víte o duchovní komunikaci, víte, že to, co se děje, lze nejlépe popsat slovem *pocit*.

Dar Ducha Svatého, pokud mu to dovolíte, vás bude vést a chránit a dokonce napravovat vaše jednání. Je to duchovní hlas, který přichází do mysli jako myšlenka nebo jako pocit, který je vám vložen do srdce. Prorok Enos řekl: „Hlas Páně přišel do mé mysli.“¹¹ A Pán řekl Oliveru Cowderymu: „Viz,

budu mluvit k tobě v mysli tvé a v srdci tvém skrze Ducha Svatého, jenž sestoupí na tebe a jenž bude dlíti v srdci tvém.“¹²

Neočekává se, že půjdete životem, aniž byste dělali chyby, ale neuděláte závažnou chybu, aniž byste byli předem varováni skrze nabádání Ducha. Toto zaslíbení se týká všech členů Církve.

Někteří udělají velmi závažné chyby a poruší zákony evangelia. V tom případě je na čase připomenout vám Usmíření, pokání a úplné odpuštění až do té míry, že se můžete stát znovu čistými. Pán řekl: „Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.“¹³

Pokud vás protivník náhodou uvrhne do vězení kvůli nesprávnému jednání, připomínám vám, že máte klíč, který dveře vězení odemkne zevnitř. Skrze smírnou obět Spasitele Ježíše Krista můžete být omyti a můžete být čistí.

Možná, že si ve chvílích trápení myslíte, že nejste hodni spasení, protože jste udělali chyby, velké či malé, a myslíte si, že jste nyní ztraceni. To není *nikdy* pravda! Jedině pokání může uzdravit to, co bolí. A pokání skutečně *může* uzdravit to, co bolí, at je to cokoli.

Pokud se začínáte zaplétat s tím, s čím byste se zaplétat neměli, nebo

pokud se sdružujete s lidmi, kteří vás odvádějí špatným směrem, je načase chopit se své nezávislosti, své svobody jednání. Naslouchejte hlasu Ducha a nebudete svedeni na scesti.

Znovu opakuji, že dnešní mládež vyrůstá na nepřátelském území, na němž měřítka mravnosti upadají. Ale jako služebníci Páně vám slibuji, že budete ochráněni a zaštitěni před útoky protivníka, *pokud* budete dbát nabádání, která přicházejí od Svatého Ducha.

Oblékejte se slušně, mluvte uctivě, poslouvejte povznášející hudbu. Vyhybejte se nemravnostem a praktikám, které vás osobně ponižují. Chopte se života a přikažte si, že budete stateční.

Leicester, Anglie

Velmi na vás spoléháme, a proto budete nesmírně požehnáni. Nikdy nejste daleko z dohledu milujícího Nebeského Otce.

Síla mého svědectví se od doby, kdy jsem se potřeboval opírat o svědectví mých učitelů semináře, změnila. Dnes se opírám o druhé při chůzi – kvůli věku a obrně z dětství, ale ne kvůli pochybnostem ohledně duchovních záležitostí. Uvěřil jsem drahocenných pravdám o evangeliu a o Spasiteli Ježíši Kristu, porozuměl jsem jim a poznal jsem je.

Jako jeden z Jeho zvláštních svědků svědčím o tom, že o výsledku této bitvy, která začala v předsmrtelném životě, nelze pochybovat. Lucifer prohraje.

Na začátku jsme mluvili o vránách. Vy, jako mladé vrány, nemusíte bezcílně poletovat sem a tam, aniž byste znali cestu, která před vámi leží. Jsou zde ti, kteří cestu znají. „Nečiníť zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.“¹⁴ Pán zorganizoval svou Církev podle zásady klíčů a rad.

V čele Církve je 15 mužů, kterým vyjadřujeme podporu jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům. Každý člen Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů drží všechny klíče kněžství, které jsou nutné pro řízení Církve. Služebně nejstarším apoštolem je president a prorok Thomas S. Monson, který je jako jediný oprávněn všechny tyto klíče používat.

Podle písem se požaduje, aby členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti pracovali v radách a aby rozhodnutí těchto rad byla jednomyslná. A tak tomu je. Důvěřujeme Pánu, že nás bude vést, a snažíme se konat jen Jeho vůli. Víme, že v nás vložil velkou důvěru, v každého z nás jednotlivě i kolektivně.

Musíte se naučit důvěřovat Pánu „celým srdcem svým, na rozumnost pak svou [nespoléhat]“. ¹⁵ Musíte být hodni důvěry a obklopotvat se přáteli, kteří chtějí být také takovými.

Občas můžete být pokoušeni myslet si něco podobného, co jsem si čas od času myslel i já, když jsem byl mladý: „Podle toho, jak se vše vyvíjí, bude se světem brzy amen. Než dosáhnu toho, čeho bych měl, bude konec světa.“ Tak tomu není! Můžete se těšit na to, že uděláte to, co je správné – že uzavřete manželství, založíte rodinu, uvidíte svoje děti a vnoučata, a možná dokonce i pravnoučata.

Pokud se budete držet těchto zásad, budete opatrováni a ochraňováni a sami skrze nabádání Ducha Svatého poznáte, kterou cestou se dát, neboť „mocí Ducha Svatého můžete znáti pravdu ohledně všech věcí“. ¹⁶ Slibuji vám, že tak tomu bude, a svolávám požehnání na vás, naši drahocennou mládež, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. John Ciardi, „Fast and Slow“, *Fast and Slow: Poems for Advanced Children and Beginning Parents* (1975), 1. © 1975 John L. Ciardi. Použito se svolením Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. Všechna práva vyhrazena.
2. Zjevení 12:9; viz také Nauka a smlouvy 76:25–26.
3. Nauka a smlouvy 52:14.
4. Nauka a smlouvy 45:26.
5. Alma 42:8.
6. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
7. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 209.
8. Patriarchální požehnání Boyda K. Packera, které udělil J. Roland Sandstrom 15. ledna 1944.
9. 2. Nefi 32:3.
10. 1. Nefi 17:45; zvýraznění přidáno.
11. Enos 1:10.
12. Nauka a smlouvy 8:2.
13. Nauka a smlouvy 58:42.
14. Amos 3:7.
15. Přísloví 3:5.
16. Moroni 10:5.

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Pro Něho jste důležití

Pán ... k ocenění hodnoty duše používá měřítko, které se velmi liší od toho světského.

Mojžíš, jeden z největších proroků, kterého kdy svět poznal, byl vychováván faraonovou dcerou a prvních 40 let svého života strávil v panovnickém sídle v Egyptě. Díky tomu znal dobře slávu a majestátnost oné dávné říše.

O několik let později, na vrcholku jedné vzdálené hory, daleko od slávy a velkoleposti mocného Egypta, stál Mojžíš v přítomnosti Boha a rozmlouval s Ním tvář v tvář, tak jako když člověk mluví s přítelem. ¹ Během tohoto zjevení Bůh ukázal Mojžíšovi dílo svých rukou a umožnil mu své dílo a slávu na okamžik spatřit. Když vidění skončilo, Mojžíš padl na zem a ležel na ní mnoho hodin. Když se mu konečně vrátily síly, uvědomil si něco, co ho během všech těch let na faraonově dvoře nikdy nenapadlo.

„Vím,“ řekl, „že člověk není ničím.“ ²

Jsme menší, než si myslíme

Čím více se toho učíme o vesmíru, tím více rozumíme – alespoň z malé části – tomu, co Mojžíš věděl. Vesmír je tak velký, záhadný a nádherný, že je pro lidskou mysl nepochopitelný. „Světů bez počtu jsem stvořil,“ řekl Bůh Mojžíšovi. ³ Úžasné krásná noční obloha je nádherným svědectvím o této pravdě.

Je jen několik málo věcí, které

jsou tak úžasné, že mi berou dech – například letět uprostřed noci nad oceány a kontinenty a z okénka kokpitu pozorovat nekonečnou nádhru milionů hvězd.

Astronomové se pokoušejí spočítat všechny hvězdy ve vesmíru. Jedna skupina vědců odhaduje, že počet hvězd v dohledu našich teleskopů je desetkrát větší než počet zrníček písku na všech plážích a pouštích na světě. ⁴

Tento závěr se nápadně podobá prohlášení dávného proroka Enocha: „Kdyby to bylo možné, že by člověk mohl spočítati částičky země, ano, miliony zemí jako je tato, nebyl by to počátek počtu stvoření tvých.“ ⁵

Při pomyslení na nezměrnost Božích stvoření se nelze divit tomu, že král Beniamin radil svému lidu, aby „[vždy] pamatovali na velikost Boží a na svou vlastní nicotu“ ⁶.

Jsme větší, než si myslíme

Ale i když člověk není ničím, mé nitro se plní pocity úžasu a úcty, když pomyslím na to, že „cena duší je veliká v očích Božích“ ⁷.

A ačkoli se můžeme podívat na obrovské rozpětí vesmíru a položit si otázku: „Co je člověk ve srovnání se slávou Stvoření?“, sám Bůh řekl, že my jsme tím důvodem, proč stvořil vesmír! Božím dílem a slávou – účelem tohoto

velkolepého vesmíru – je zajistit lidstvu spasení a oslavení.⁸ Jinými slovy, onen obrovský rozsah věčnosti a nádhera a tajemství nekonečného prostoru a času jsou navrženy tak, aby byly ku prospěchu obyčejným smrtelníkům, jako jste vy a já. Náš Nebeský Otec stvořil vesmír proto, abychom mohli dosáhnout svých možností jako Jeho synové a dcery.

Toto je paradox člověka: ve srovnání s Bohem není člověk ničím; a přesto jsme pro Boha vším. Ačkoli na pozadí nekonečného stvoření se může zdát, že nejsme ničím, v nitru nám přeskakuje jiskra věčného ohně. Na dosah máme ono nepochopitelné zaslíbení oslavení – světy bez konce. A Božím velkým přáním je pomoci nám toho dosáhnout.

Pošetilost pýchy

Onen velký Podvodník ví, že jedním z jeho nejmocnějších nástrojů, jak svádět děti Boží na scestí, je působit na extrémny v protipólech člověka. U některých apeluje na jejich pyšné sklony, nadýmá je v pýše a podněcuje je k tomu, aby věřili představám o své vlastní nadřazenosti a nepřemožitelnosti. Říká jim, že převyšují všechno, co je obyčejné, a že díky schopnostem, dědičkému právu nebo společenskému postavení převyšují běžnou míru všeho, co je obklopuje. Vede je k tomu, aby si říkali, že pro ně tudíž neplatí pravidla někoho jiného a že se nemají nechat obtěžovat problémy někoho jiného.

Říká se, že Abraham Lincoln měl rád tuto báseň:

*Ach, nač jen duch smrtelníka má být
pyšný?
Jako náhle letící meteor či mračna
rychle plující,
jako blesk, jenž po obzoru sjel, a vlna,
jež o útes se tříští,*

*končí život člověka, hrob jest pro něj
domov příští.⁹*

Učedníci Ježíše Krista rozumějí tomu, že v porovnání s věčností je naše existence v této sféře smrtelnosti „jen malou [chvilkou]“ v prostoru i času.¹⁰ Vědí, že skutečná hodnota člověka má jen málo co do činění s tím, co za známku velikosti považuje svět. Vědí, že i kdyby člověk nakupil všechny nastřádané peníze světa, v nebeské ekonomice by si za ně nekoupil ani bochník chleba.

Mezi ty, již „[zdědí] království Boží“¹¹, budou patřit pouze ti, kteří se stanou „jako dítě, poddajným, mírným, pokorným, trpělivým, plným lásky“¹². „Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se poníží, bude povýšen.“¹³ Takoví učedníci rozumějí také tomu, že „když jste ve službě bližních svých, jste pouze ve službě svého Boha“¹⁴.

Nejsme zapomenuti

Dalším způsobem, jak nás Satan oklamává, je skrze malomyslnost. Snaží se obrátit náš pohled na to, jak jsme bezvýznamní, dokud sami nezačneme pochybovat o tom, zda vůbec nějakou hodnotu máme. Říká nám, že jsme příliš nedůležití na to, aby si nás někdo všiml, že jsme zapomenuti – obzvláště Bohem.

Rád bych se s vámi podělil o jeden osobní zážitek, který by mohl pomoci těm, již se cítí jako bezvýznamní, zapomenutí nebo osamělí.

Před mnoha lety jsem se účastnil pilotního výcviku u Armádního letectva Spojených států. Byl jsem daleko od domova – mladý západoněmecký voják, narozený v Československu, jenž vyrůstal ve Východním Německu a anglicky mluvil jen s velkými obtížemi. Jasně si vzpomínám na svou cestu na výcvikovou základnu

v Texasu. Seděl jsem v letadle vedle cestujícího, který mluvil se silným jižanským akcentem. Z toho, co říkal, jsem nerozuměl téměř ani slovo. Vlastně jsem si říkal, jestli jsem se náhodou celou tu dobu neučil jiný jazyk. Děsila mě myšlenka, že se ucházím o tak žádaná prestižní místa v pilotním výcviku a proti mně stojí studenti, pro které byla angličtina rodným jazykem.

Když jsem dorazil na leteckou základnu v městečku Big Spring v Texasu, vyhledal jsem odbočku Svátých posledních dnů, která se skládala z hrstky úžasných členů, kteří se scházeli v pronajatých prostorách přímo na základně. Členové v té době zrovna stavěli malý sborový dům, který měl sloužit jako trvalé místo pro Církev. V té době členové prováděli velkou část stavebních prací na nových budovách sami.

Den za dnem jsem se účastnil pilotního výcviku a studoval jsem, jak nejlépe jsem dovedl, a pak jsem většinu svého volného času pracoval na novém sborovém domě. Tam jsem poznal, že „dva na čtyři“ nejsou taneční krok, ale rozměr trámů. Také jsem se naučil jedné důležité znalosti nutné pro přežití – když zatloukám hřebík, musím schovat palec.

Trávil jsem tolik času na stavbě sborového domu, že president odbočky – který byl náhodou také jedním z našich leteckých instruktorů – se vyjádřil v tom smyslu, že bych měl možná věnovat více času studiu.

Moji kamarádi a spolužáci-piloti se také ve volném čase věnovali různým činnostem, i když je, myslím, v pořádku, když řeknu, že některé z těchto činností by dnes nebyly v souladu s brožurkou *Pro posílení mládeže*. Pokud jde o mě, já jsem měl radost z toho, že mohu být aktivní součástí oné malé texaské odbočky, uplatňovat své nově získané tesařské dovednosti

a zdokonalovat svou angličtinu tím, že jsem byl povolán, abych učil v kvoru starších a v Nedělní škole.

V té době bylo Big Spring, navzdory svému názvu, malým, bezvýznamným a neznámým místem. A já jsem se často cítil úplně stejně – bezvýznamný, neznámý a tak trochu osamělý. Přesto jsem ale ani jednou nezapochyboval o tom, zda na mě Pán nezapomněl nebo zda mě tam vůbec někdy najde. Věděl jsem, že Nebeskému Otci nezáleží na tom, kde jsem, jak si vedu v souboji s ostatními ve své pilotní výcvikové skupině nebo jaké povolání mám v Církvi. To, na čem Mu záleželo, bylo to, že dělám to nejlepší, co dovedu, že mé srdce je obráceno k Němu a že jsem ochotný

pomáhat lidem kolem sebe. Věděl jsem, že když budu dělat to nejlepší, co dovedu, bude všechno v pořádku.

A tak to také bylo.¹⁵

Poslední budou první

Pánovi vůbec nezáleží na tom, zda v životě pracujeme v budově zdobené mramorem nebo ve stodole. On ví, kde jsme, ať jsou naše poměry jakkoli skromné. On bude využívat – svým vlastním způsobem a pro své svaté účely – ty, kteří mají srdce obrácené k Němu.

Bůh ví, že některé z největších duší, které kdy žily, jsou ty, jejichž jména se nikdy neobjeví v historických kronikách. Jsou to požehnané a pokorné duše, které napodobují Spasitelův

příklad a činí v životě dobro.¹⁶

Tuto zásadu pro mě ztělesňuje jeden manželský pár, rodiče jednoho mého přítele. Manžel pracoval v jedné ocelárně v Utahu. U oběda si vytáhl z tašky písma nebo církevní časopis a četl si v nich. Když to viděli jeho spolupracovníci, zesměšňovali ho a zpochybňovali jeho víru. Kdykoli tak činili, mluvil s nimi s laskavostí a sebedůvěrou. Nedovolil, aby ho jejich neúcta rozzlobila nebo znervóznila.

O několik let později jeden z těch aktivnějších posmívačů vážně onemocněl. Než zemřel, požádal tohoto pokorného bratra, aby promluvil na jeho pohřbu – což také učinil.

Tento věrný člen Církve toho nikdy neměl mnoho, pokud jde o sociální postavení nebo bohatství, ale všechny, kteří ho znali, hluboce ovlivnil. Zemřel při automobilové nehodě, když zastavil, aby pomohl jinému dělníkovi, který uvázl ve sněhu.

V následujícím roce musela vdova po tomto muži podstoupit operaci mozku, která způsobila, že pak již nebyla schopna chodit. Lidé k ní však rádi chodí na návštěvu, protože jim naslouchá. Pamatuje si. Záleží jí na druhých. Protože nemůže psát, učí se nazpaměť telefonní čísla svých dětí a vnoučat. S láskou pamatuje na jejich narozeniny a výročí.

Ti, kteří ji navštíví, odcházejí domů s lepším náhledem na život i na sebe. Pociťují její lásku. Vědí, že jí na nich záleží. Nikdy si nestěžuje. Místo toho tráví dny tím, že žehná životu druhých. Jedna její kamarádka řekla, že tato žena je jedna z mála lidí, jež kdy poznala, kteří skutečně ztělesňují lásku a život Ježíše Krista.

Tito manželé by byli těmi prvními, kteří by řekli, že v tomto světě nebyli nijak zvlášť důležití. Pán však k ocenění hodnoty duše používá měřítko, které se velmi liší od toho světského.

On tyto věrné manžele zná; a miluje je. Jejich skutky jsou živoucím svědectvím jejich silné víry v Pána.

Pro Něho jste důležití

Draží bratři a sestry, tvrzení, že člověk není ničím, může být ve srovnání s velikostí vesmíru pravdivé. Občas dokonce můžeme mít pocit, že jsme nevýznamní, nepovšimnutí, osamělí či zapomenutí. Ale nikdy nezapomeňte – pro Něho jste důležití! Budete-li o tom někdy pochybovat, vzpomeňte si na tyto čtyři božské zásady:

Zaprvé – Bůh miluje pokorné a mírné, neboť oni jsou „největší v království nebeském“¹⁷.

Zadruhé – Pán to zařídil tak, aby „plnost evangelia [Jeho] mohla být hlášána slabými a prostými do končin světa“¹⁸. Vybírá si „slabé věci světa, aby vyšly a potřeily] mocné a silné“¹⁹, a „aby zahanbil silné“²⁰.

Zatřetí – bez ohledu na to, kde

žijete, jak skromné jsou vaše poměry, jak skrovné je vaše zaměstnání, jak omezené jsou vaše schopnosti, jak obyčejný je váš vzhled nebo jak nedůležité se může zdát vaše povolání v Církvi, pro svého Nebeského Otce nejste neviditelní. Miluje vás. Zná vaše pokorné srdce i vaše skutky lásky a laskavosti. Společně tvoří trvalé svědectví vaší věrnosti a víry.

Začtvrté a nakonec – rozumějte prosím tomu, že to, co vidíte a zažíváte nyní, není to, jak bude vypadat věčnost. Osamělost, zármutek, bolest či zklamání nebudete pociťovat věčně. Máme závazné zaslíbení od Boha, že ani nezapomene, ani neopustí ty, kteří mají srdce obrácené k Němu.²¹ Mějte v toto zaslíbení naději a víru. Naučte se milovat svého Nebeského Otce a staňte se Jeho učedníkem ve slovech i skutcích.

Budte ujištěni, že když jen vytrváte, budete v Něj věřit a zůstanete věrní

v dodržování přikázání, tak jednoho dne na vlastní kůži zakusíte zaslíbení, která byla zjevena apoštolovi Pavlovi: „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“²²

Bratři a sestry, ta nejmocnější Bytost ve vesmíru je Otcem vašeho ducha. On vás zná. Miluje vás dokonalou láskou.

Bůh na vás nahlíží nejen jako na nějakou smrtelnou bytost na malé planetě, která žije jen krátce – nahlíží na vás jako na své dítě. Nahlíží na vás jako na bytost, kterou se můžete a máte stát. Chce, abyste věděli, že pro Něho jste důležití.

Kéž vždy věříme, důvěřujeme a uspořádáme svůj život tak, abychom rozuměli své skutečné věčné hodnotě a potenciálu. Kéž jsme hodni oněch drahocenných pozhénní, která má pro nás náš Nebeský Otec připravena. O to se modlím ve jménu Jeho Syna, Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Mojžíš 1:2.
2. Mojžíš 1:10.
3. Mojžíš 1:33.
4. Viz Andrew Craig, „Astronomers Count the Stars“, BBC News, July 22, 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Mojžíš 7:30.
6. Mosiáš 4:11.
7. Nauka a smlouvy 18:10.
8. Viz Mojžíš 1:38–39.
9. William Knox, „Mortality“, James Dalton Morrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 397.
10. Nauka a smlouvy 121:7.
11. 3. Nefi 11:38.
12. Mosiáš 3:19.
13. Lukáš 18:14; viz také verše 9–13.
14. Mosiáš 2:17.
15. Dieter F. Uchtdorf výcvik dokončil jako nejlepší z kurzu.
16. Viz Skutkové 10:38.
17. Matouš 18:4; viz také verše 1–3.
18. Nauka a smlouvy 1:23.
19. Nauka a smlouvy 1:19.
20. 1. Korintským 1:27.
21. Viz Židům 13:5.
22. 1. Korintským 2:9.

Přednesl president Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasu Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Boydu Kennethu Packerovi jako presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů; a následujícím členům tohoto kvora. Jsou to: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to dát najevo stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádcům v Prvním předsednictvu a Dvanácti apoštolům jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Starší Claudio R. M. Costa byl uvolněn jako člen Předsednictva kvor Sedmdesáti.

Ti, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díky, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Navrhujeme vyjádřit podporu staršímu Tadu R. Callisterovi jako členovi Předsednictva kvor Sedmdesáti.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.
Je někdo proti?

Navrhujeme uvolnit následující bratry jako členy Prvního kvora Sedmdesáti a jmenovat je emeritními generálními autoritami. Jsou to: starší Gary J. Coleman, Richard G. Hinckley, Yoshihiko Kikuchi, Carl B. Pratt

a Cecil O. Samuelson.

Také navrhujeme uvolnit následující bratry jako členy Druhého kvora Sedmdesáti. Jsou to: starší Won Yong Ko, Lowell M. Snow a Paul K. Sybrowsky.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky těmto bratrům za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Starší Ralph W. Hardy ml., Jon M. Huntsman st., Aleksandr N. Manzhos a J. Willard Marriott ml. byli uvolněni jako územní sedmdesátníci.

Navrhujeme vyjádřit jim vděčnost za jejich vynikající službu.

Všichni, kteří jsou pro, dejte to prosím najevo.

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Presidente Monsone, nakolik jsem byl schopen to sledovat, hlasování v Konferenčním centru bylo jednohlasné.

Děkuji vám, bratři a sestry, za váš hlas vyjadřující podporu, za vaši víru, oddanost a modlitby. ■

Starší David A. Bednar
Kvorum Dvanácti apoštolů

Srdce dětí se obrátí

Vyzývám mladé členy Církve, aby poznávali a pocítovali ducha Eliášova.

Když studujeme a poznáváme evangelium Ježíše Krista a žijeme podle něj, můžeme se často poučit ze sledu určitých událostí. Posuďte například, jaké ponaučení si můžeme vzít ohledně duchovních priorit z pořadí významných událostí, které se staly při znovuzřízení plnosti Spasitelova evangelia v těchto posledních dnech.

V Posvátném háji viděl Joseph Smith Věčného Otce a Ježíše Krista a mluvil s Nimi. Joseph se mimo jiné dověděl o pravé podstatě Božství a o pokračujícím zjevení. Toto velkolepé vidění zahájilo dispensaci „plnosti časů“ (Efezským 1:10) a je jednou z nejdůležitějších událostí světových dějin.

Asi o tři roky později, 21. září 1823 večer se v odpověď na vroucí modlitbu Josephův pokoj naplnil světlem, až byl „jasnější než v poledne“. (Joseph Smith–Životopis 1:30.) U jeho lože se objevila postava, nazvala mladého chlapce jménem a prohlásila, že „je poslem poslaným ... z přítomnosti Boží a že se jmenuje Moroni“. (Verš 33.) Moroni poučil Josepha o příchodu Knihy Mormonovy. A pak citoval z knihy Malachiášovy ve Starém zákoně s malou odchylkou od toho, co je psáno v naší Bibli:

„Vizte, zjevím vám Kněžství rukou

Eliáše, proroka, před příchodem velkého a hrozného dne Páně.

... A on zasadí do srdce dětí zaslíbení učiněná otcům a srdce dětí se obrátí k jejich otcům. Kdyby tomu tak nebylo, celá země by byla zcela zpusťována při jeho příchodu.“ (Verše 1:38, 39.)

Moroniovy pokyny mladému prorokovi obsahovaly hlavně dvě základní témata: 1) Knihu Mormonovu a 2) slova Malachiášova předpovídající roli Eliáše ve znovuzřízení „všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků“. (Skutkové 3:21.) A tak tyto úvodní události Znovuzřízení zjevily správné poznání podstaty Božství, zdůraznily význam Knihy Mormonovy a předznamenal práci spasení a oslavení pro žijící i mrtvé. Z tohoto inspirovaného sledu událostí si můžeme vzít poučení o tom, které duchovní věci mají pro Božství nejvyšší důležitost.

Mé poselství je zaměřeno na poslání a ducha Eliášova, které předpověděl Moroni ve svých úvodních pokynech Josephu Smithovi. Upřímně se modlím o pomoc Ducha Svatého.

Eliášovo poslání

Eliáš byl starozákonní prorok, skrze nějž byly vykonány mocné zázraky. Zapečetil nebesa a v dávném Izraeli

tři a půl roku nepršelo. Rozmnožil vdovinu mouku a olej. Vzkřísil z mrtvých malého chlapce a přivolal oheň z nebe jako výzvu Bálovým prorokům. (Viz 1. Královská 17–18.) Když se Eliášova služba ve smrtelnosti chýlila ke konci, „vstoupil ... u víchru do nebe“ (2. Královská 2:11) a byl přenesen.

Ze zjevení posledních dnů se dovídáme, že Eliáš byl držitelem pečeticí moci Melchisedechova kněžství a byl posledním prorokem před příchodem doby Ježíše Krista, který tuto moc měl. (Viz Průvodce k písmům, „Eliáš“.) Prorok Joseph Smith vysvětlil: „Duch, moc a povolání Eliášovo znamená, že máte moc držet klíč ... *plnosti Melchisedechova kněžství* ... a obdržet ... všechny obřady přináležející ke království Božímu.“ (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 309; zvýraznění přidáno.) Tato posvátná pečeticí pravomoc je nezbytná pro to, aby byly kněžské obřady platné a závazné na zemi i v nebi.

Eliáš se zjevil s Mojžíšem na hoře Proměnění (viz Matouš 17:3) a udělil tuto pravomoc Petrovi, Jakubovi a Janovi. 3. dubna 1836 se v chrámu Kirtland Eliáš znovu zjevil s Mojžíšem a s dalšími a tytéž klíče udělil i Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu.

Písma zaznamenávají, že prorok Eliáš stál před Josephem a Oliverem a řekl:

„Vizte, již nadešel čas, o němž bylo promlouváno ústy Malachiáše – který svědčil, že on [Eliáš] bude poslán, dříve než přijde veliký a hrozný den Páně –

Abyste obrátil srdce otců k dětem a dětí k otcům, aby celá země nebyla stižena prokletím –

Tudíž, klíče této dispensace jsou předány do rukou vašich; a tím můžete vědět, že veliký a hrozný den Páně je blízko, dokonce ve dveřích.“ (NaS 110:14–16.)

Znovuzřízení pečeticí pravomoci Eliášem v roce 1836 bylo nutné k tomu, aby se svět připravil na Spasitelův Druhý příchod a aby byl vyvolán značně zvýšený a celosvětový zájem o bádání v rodinné historii.

Eliášův duch a dílo

Prorok Joseph Smith prohlásil: „Tou největší zodpovědností, kterou nám Bůh na tomto světě uložil, je

vyhledávat naše zesnulé. ... Neboť je nezbytné, abychom měli v rukou pečeticí moc, která zpečetí naše děti a naše zesnulé pro plnost dispensace časů – pro dispensaci, kdy se setkáme se zaslíbeními, která učinil Ježíš Kristus pro spasení člověka před založením světa. ... Proto Bůh řekl: Já [pošlu] vám Eliáše proroka.“ (*Učení: Joseph Smith, 471.*)

Joseph dále vysvětlil:

„Jaký je však cíl [příchodu Eliáše]? Nebo jak se má naplnit? Klíče mají být doručeny, duch Eliášův má přijít, evangelium má být utvrzeno, Svátí Boží mají být shromážděni, Sion má být vybudován a Svátí mají vystoupit na horu Sion jako spasitelé. [Viz Abdiáš 1:21.]

Jak se ale mají stát spasiteli na hoře Sion? Budováním chrámů ... a tím, že půjdou vpřed a budou přijímat všechny obřady ... v zastoupení všech svých předků, kteří jsou mrtví ... ; a v tomto spočívá řetěz, který váže srdce otců k dětem a dětí k otcům, což naplňuje poslání Eliášovo.“ (*Učení: Joseph Smith, 468–469.*)

Starší Russell M. Nelson učil, že duch Eliášův je „projevem Ducha Svátého, který svědčí o božské podstatě rodiny“. („A New Harvest Time“, *Ensign*, May 1998, 34.) Toto specifické působení Ducha Svátého vede lidi k tomu, aby vyhledávali své předky a rodinné příslušníky – ty minulé i současné – aby dokumentovali jejich život a aby na ně s láskou mysleli.

Duch Eliášův působí na lidi v Církvi i mimo ni. Jako členové Kristovy znovuzřízené Církve ale máme smluvní zodpovědnost vyhledávat své předky a zajišťovat pro ně spásné obřady evangelia. „Oni [by] bez nás nepřišli k dokonalosti.“ (*Židům 11:40; viz také Učení: Joseph Smith, 472.*) A „ani my nemůžeme bez mrtvých svých býti učiněni dokonalými“. (NaS 128:15.)

A proto bádáme v rodinné historii, stavíme chrámy a vykonáváme zástupné obřady. Proto byl Eliáš poslán znovuzřídit pečeticí pravomoc, která svazuje na zemi i v nebi. Jsme Pánovými zástupci v práci spasení a oslavení, která zabrání tomu, aby „celá země [byla] stižena prokletím“ (NaS 110:15), až se opět vrátí. Toto je naše povinnost a velké požehnání.

Pánovu práci urychlili a posunuli ji kupředu – ne pouze k tomu, abyste rychle komunikovali s přáteli. Schopnosti a nadání, které zjevně mají mnozí mladí lidé v dnešní době, jsou přípravou k tomu, abyste mohli přispět k práci spasení.

Vyzývám mladé členy Církve, aby poznávali a pocítovali ducha Eliášova. Povzbuzuji vás, abyste studovali, abyste vyhledávali své předky a abyste se připravili na vykonávání zástupných křtů v domě Páně za své zemřelé příbuzné. (Viz NaS 124:28–36.) A naléhavě vás žádám, abyste pomáhali druhým vyhledávat jejich rodinnou historii.

Když tuto výzvu s vírou přijmete, vaše srdce se obrátí k otcům. Zaslíbení daná Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi vám budou vstřípena do srdce. Vaše patriarchální požehnání, společně s uvedením vaší rodové linie, vás spojí s těmito otci a bude mít pro vás větší význam. Vzroste vaše láska k vašim předkům a vděčnost za ně. Vaše svědectví o Spasiteli a obrácení k Němu

Výzva nastupujícímu pokolení

Zatímco nyní budu klást důraz na důležitost ducha Eliášova ve vašem současném životě, rád bych požádal o pozornost mladé ženy, mladé muže a děti z nastupujícího pokolení. Mé poselství je určeno obecně celé Církvi – avšak zvláště vám.

Mnozí z vás si možná myslí, že na rodinné historii mají pracovat především starší lidé. Já však nevím o žádném věkovém omezení z písem nebo z pokynů od církevních vedoucích, které by vyhrazovalo tuto důležitou službu jen dospělým ve zralém věku. Jste synové a dcery Boží, děti smlouvy a budovatelé království. Nemusíte čekat na dosažení určitého věku, abyste mohli plnit svou zodpovědnost pomáhat v práci spasení lidské rodiny.

Pán nám dal v dnešní době

k dispozici mimořádné zdroje, které vám umožňují dovědět se o této práci, která je inspirována duchem Eliášovým, a zamilovat si ji. Například FamilySearch je sbírkou záznamů, zdrojů a služeb, která je snadno dostupná pomocí počítačů a různých příručních elektronických přístrojů, a která je určena k tomu, aby lidem pomáhala vyhledávat a zaznamenávat rodinnou historii. Tyto zdroje jsou dostupné i ve střediscích rodinné historie v mnoha našich církevních budovách po celém světě.

Není náhoda, že FamilySearch a další nástroje přišly v době, kdy jsou mladí lidé tak dobře obeznámeni s širokou paletou informačních a komunikačních technologií. Díky esemeskování a psaní na počítači máte prsty vytrénované k tomu, abyste

bude hluboké a trvalé. A slibuji vám, že budete ochraňováni před stále silnějším vlivem protivníka. Když se budete s láskou účastnit této svaté práce, budete ochraňováni v mládí i po celý život.

Rodiče a vedoucí, pomáhejte prosím dětem a mládeži poznávat a pociťovat ducha Eliášova. Dbejte ale na to, aby vaše úsilí nebylo příliš formální, ani je nezahlcujte podrobnými informacemi nebo školením. Povzbuzujte mladé lidi, aby báдали, experimentovali a učili se sami. (Viz Joseph Smith–Životopis 1:20.) Kterýkoli mladý člověk zvládne udělat to, co doporučuji, pomocí kroků uvedených na [lds.org/familyhistoryyouth](https://www.lds.org/familyhistoryyouth). Předsednictva kvor Aronova kněžství a tříd Mladých žen mohou hrát důležitou roli v tom, že budou pomáhat všem mladým seznámit se s těmito základními zdroji. Mladí lidé musejí být spíše žáky, kteří jednají a tím získávají další světlo a poznání mocí Ducha Svatého – a ne jen pasivními studenty, za které je především jednáno. (Viz 2. Nefi 2:26.)

Rodiče a vedoucí, budete žasnout nad tím, jak rychle se vaše děti a mládež v Církvi stanou zběhlými v těchto nástrojích. Ve skutečnosti vám tito mladí lidé budou dávat cenné lekce o efektivním využívání těchto zdrojů. Mládež toho může hodně nabídnout starším lidem, kteří nejsou obeznámeni s technikou nebo z ní mají strach nebo kteří neznají FamilySearch. I vy sami budete sčítat požehnání, když mladí lidé budou věnovat více času práci na rodinné historii a chrámové službě a méně času videohrám, surfování na internetu a Facebooku.

Troy Jackson, Jaren Hope a Andrew Allan jsou nositelé Aronova kněžství, které inspirovaný biskup povolal, aby společně učili třídu rodinné historie v jejich sboru. Tito mladí muži

zastupují mnohé z vás v dychtivosti učít se a v touze sloužit.

Troy uvedl: „Dříve jsem chodil na shromáždění, jen abych tam seděl, ale teď si uvědomuji, že musím jít domů a něco dělat. Všichni můžeme pracovat na rodinné historii.“

Jaren řekl, že když se dověděl více o rodinné historii, uvědomil si, „že to nejsou jen jména, ale skuteční lidé. Byl jsem čím dál tím víc nadšený z toho, že mohu připravovat jejich jména do chrámu.“

A Andrew poznamenal: „Dal jsem se do rodinné historie s takovou láskou a energií, že jsem ani netušil, že jsem něčeho takového schopen. Když jsem se každý týden připravoval na výuku, často mě ponoukal Svatý Duch, abych něco udělal a zkusil nějakou metodu z lekce. Dříve byla

pro mě rodinná historie něco, čeho jsem se bál. S pomocí Ducha jsem se však dokázal zhodit svého povolání a pomoci mnoha lidem v našem sboru.“

Milovaní mladí bratři a sestry, rodinná historie není jen zajímavý program nebo činnost podporovaná Církví; je to zásadní součást práce spasení a oslavení. Byli jste připravováni na tuto dobu a na budování království Božího. Nyní jste zde na zemi proto, abyste pomáhali v této vznešené práci.

Svědčím o tom, že Eliáš se vrátil na zem a znovuzřídil posvátnou pečeticí pravomoc. Svědčím o tom, že to, co je svázáno na zemi, může být svázáno v nebi. A vím, že mládež nastupujícího pokolení má hrát v tomto velkém úsilí klíčovou roli. O tom svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

Starší Neil L. Andersen
Kvorum Dvanácti apoštolů

Děti

Svědčím o velikém požehnání, kterým děti jsou, a o štěstí, které nám přinesou v tomto životě i ve věčnostech.

Když se díváme do očí dítěte, vidíme syna nebo dceru Boží, kteří stáli po našem boku v předsmrtném životě.

Pro manžela a manželku, kteří jsou schopni přivádět děti na svět, je možnost zajišťovat pro tyto duchovní děti Boží fyzické tělo vrcholnou výsadou. Věříme v důležitost rodin a věříme, že máme mít děti.

Když se manželovi a manželce narodí dítě, naplňují tak část plánu Nebeského Otce přivádět děti na zem. Pán pravil: „Toto je dílo mé a sláva má – uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka.“¹ Než může nastat nesmrtelnost, musí přijít smrtelnost.

Rodina je ustanovena Bohem. Rodiny jsou ústředním bodem plánu Nebeského Otce zde na zemi i po celé věčnosti. V písmech se píše, že poté, co byli Adam a Eva spojeni manželským svazkem, „požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi“.² V naší době proroci a apoštolové prohlásili: „První přikázání, které dal Bůh Adamovi a Evě, se týkalo jejich možnosti být rodiči, a to jako manžel a manželka. Prohlašujeme, že přikázání, které Bůh dal svým dětem, aby se množily a naplnily zemi, je stále v platnosti.“³

Na toto přikázání jsme v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů

nezapomněli ani jsme ho neodsunuli stranou.⁴ Jsme hluboce vděční za nesmírnou víru, kterou manželé a manželky (a zvláště manželky) projevují svou ochotou mít děti. Kdy dítě mít a kolik dětí mít jsou osobní rozhodnutí, která jsou mezi manželem, manželkou a Pánem. Jsou to posvátná rozhodnutí – rozhodnutí, která mají manželé učinit na základě upřímné modlitby a která mají uskutečňovat pomocí velké víry.

Před lety mi starší James O. Mason ze Sedmdesáti vyprávěl tento příběh: „Narození našeho šestého dítěte byl nezapomenutelný zážitek. Když jsem se v porodnici díval na nádhernou dceru krátce po jejím narození, slyšel jsem jasně hlas, který řekl: ‚Budeš mít ještě další dítě a bude to chlapec.‘ Nemoudře jsem hned běžel k lůžku naprosto vyčerpané manželky a sdělil jsem ji onu dobrou zprávu. Vybral jsem na to ale velmi špatnou dobu.“⁵ Rok za rokem Masonovi čekali na narození svého sedmého dítěte. Uběhly tři roky, čtyři, pět, šest, sedm. A nakonec se jim po osmi letech narodilo sedmé dítě – malý chlapec.

Vloni v dubnu president Thomas S. Monson prohlásil:

„V oblastech, kde měřítka Církve a měřítka společnosti byla dříve po většinou totožná, existuje dnes mezi

námi široká propast, která se neustále zvětšuje. ...

Spasitel lidstva popsal sám sebe jako někoho, kdo je ve světě, ale není ze světa. My také můžeme být ve světě, ale nebýt ze světa, tím, že budeme odmítat nesprávné zásady a nesprávná učení a že zůstaneme věrni tomu, co přikazuje Bůh.“⁶

Mnozí lidé v dnešním světě znevažují to, jak důležité je mít děti, nebo navrhují, aby rodiče příchod dětí do rodiny odkládali nebo aby jejich počet omezili. Dcera mi nedávno doporučila podívat se na jeden blog, který píše jistá křesťanská matka (ne z naší Církve), která má pět dětí. Tato matka poznamenává: „Když [vyrůstáte] v této kultuře, je velmi těžké mít na mateřství biblický náhled. ... Děti jsou v pořadí důležitosti až daleko za vysokou školou. Daleko za cestováním po světě. Daleko za možností někam si večer ve volném čase vyjít. Daleko za posilováním v tělocvičně. Daleko za jakýmkoli zaměstnáním, které byste mohli získat nebo které si přejete získat.“ A pak dodává: „Mateřství není koníček, je to povolání. Nesbíráte děti, protože vám připadají roztomilejší než poštovní známky. Není to něco, co si můžete dovolit dělat, když si na to náhodou najdete čas. Je to něco, k čemu vám dal čas Bůh.“⁷

Mít malé děti není snadné. Mnohé dny jsou zkrátka obtížné. Jistá mladá matka nastoupila do autobusu se sedmi dětmi. Řidič se jí zeptal: „Paní, to jsou všechno vaše děti? Nebo jedete na piknik?“

„Jsou všechny moje,“ odvětila. „A rozhodně to není žádný piknik!“⁸

Zatímco se svět bude stále častěji ptát: „To jsou všechno vaše děti?“, děkujeme vám za to, že v Církvi vytváříte pro rodiny útočiště, v němž cítíme matky s dětmi a pomáháme jim.

Spravedlivý otec nenachází slov,

aby vyjádřil vděčnost a lásku, kterou chová k manželčině neocenitelnému daru přivádět na svět děti a pečovat o ně.

Starší Mason měl jen několik týdnů po sňatku další zážitek, který mu pomohl stanovit si priority v rodinných zodpovědnostech. Řekl:

„Společně s Marií jsme si rozumně zdůvodnili, že bude muset dál zůstat v práci, abych mohl vystudovat medicínu. I když to nebylo to, co bychom [chtěli], děti zkrátka budou muset přijít později. [Když jsem si u rodičů prohlížel jeden církevní časopis], narazil jsem na článek od staršího Spencera W. Kimballa, tehdy člena Kvora Dvanácti, v němž [zdůrazňoval] zodpovědnosti týkající se manželství. Podle staršího Kimballa bylo jednou z posvátných zodpovědností množit se a naplnit zemi. Rodiče bydleli [poblíž] Církevní administrativní budovy. Ihned jsem vyrazil do administrativní budovy a 30 minut po přečtení článku staršího Spencera W. Kimballa jsem seděl naproti němu v jeho kanceláři.“ (Dnes by to tak snadné nebylo.)

„Vysvětlil jsem mu, že se chci stát lékařem. Neměl jsem jinou možnost, než odložit založení rodiny na později. Starší Kimball trpělivě naslouchal

a pak jemným hlasem řekl: „Bratře Masone, přál by si Pán, abyste porušil jedno z Jeho důležitých přikázání proto, abyste se mohl stát lékařem? S pomocí Pána můžete založit rodinu, a přesto se stát lékařem. Kde je vaše víra?“

Starší Mason pokračoval: „Naše první dítě se narodilo za necelý rok poté. Společně s Marií jsme usilovně pracovali a Pán otevřel okna nebes.“ Než bratr Mason absolvoval o čtyři roky později lékařskou fakultu, byli Masonovi požehnáni dvěma dalšími dětmi.⁹

Všude ve světě je toto období obdobím ekonomické nestability a finanční nejistoty. Na dubnové generální konferenci prezident Thomas S. Monson řekl: „Pokud máte obavy o finanční zabezpečení manželky a rodiny, dovoluňte mi ujistit vás, že manželský pár, který se musí uskrovnit a musí šetřit, se nemá za co stydět. Většinou právě v těchto náročných časech přilnete těsněji jeden k druhému, zatímco se budete učit přinášet oběti a činit obtížná rozhodnutí.“¹⁰

Pronikavá otázka staršího Kimballa: „Kde je vaše víra?“ nás obrací ke svatým písmům.

Adamovi a Evě se nenarodilo jejich první dítě v zahradě Eden. Když

zahradu opustili, „Adam [a Eva počali] obdělávat zemi. ... Adam poznal manželku svou, a ona ... rodila syny a dcery, a oni se [jednajíce s vírou] počali množit a naplňovat zemi.“¹¹

Když Lehi a Saria, jednajíce s vírou, přivedli na svět své syny Jáкова a Jozefa, nedošlo k tomu u nich doma v Jeruzalémě, kde měli zlato, stříbro a drahocenné věci. Stalo se to v pustině. Lehi mluvil o svém synu Jákovovi jako o svém prvorozeném „ve dnech soužení [jeho] v pustině“.¹² O Jozefovi Lehi řekl: „Ty ses narodil v pustině strastí [našich]; ano, ve dnech největšího smutku [našeho] tě matka tvá porodila.“¹³

V knize Exodus se jeden muž a žena vzali a jednajíce s vírou měli malého chlapce. Na dveřích ale nestálo žádné přivítání, které by oznamovalo jeho narození. Skryli ho, protože Faraon nařídil, že každý novorozený izraelitský chlapec má být vhozen do řeky.¹⁴ Konec příběhu znáte sami – děťátko láskyplně vložili do rákosového košíku, položili ho na hladinu řeky, jeho sestra ho sledovala, Faraonova dcera ho našla a jeho vlastní matka o něj pečovala jako kojná. Chlapce pak předali Faraonově dceři, která ho přijala za syna a nazvala ho Mojžíšem.

Davao, Filipíny

V nejoblíbenějším příběhu o narození dítěte nebyla žádná vyzdobená porodnice ani dětská postýlka podle nejnovějšího designu – jen jesle určené pro Spasitele světa.

V „nejlepších časech [i] ... v časech nejhorších“¹⁵ opravdoví Svátí Boží, jednajíce s vírou, nikdy nezapomínají na „příkázání, které Bůh dal ... , aby se množili a naplnili zemi“,¹⁶ ani toto příkázání neodmítají ani ho nezanedbávají. Jdeme kupředu s vírou a uvědomujeme si, že rozhodnutí ohledně toho, kolik mít dětí a kdy je mít zůstává mezi manželem, manželkou a Pánem. Ohledně této záležitosti nemáme jeden druhého soudit.

Privádění dětí na svět je citlivé téma, které může být velmi bolestivé pro spravedlivé ženy, které nemají příležitost se vdát a mít rodinu. Pokud jde o vás, ušlechtilé ženy, Nebeský Otec zná vaše modlitby a touhy. Jsme nesmírně vděční za váš úžasný vliv a za to, jak nabízíte láskyplnou náruč dětem, které potřebují vaši víru a sílu.

Privádění dětí na svět může být také bolestivým tématem pro

spravedlivý manželský pár, který uzavře sňatek a zjistí, že nemohou mít děti, po kterých tak dychtivě toužili, nebo pro manžela a manželku, kteří plánují mít velkou rodinu, ale kteří jsou požehnáni rodinou menší.

Nedokážeme vždy vysvětlit těžkosti, s nimiž se během smrtelnosti setkáváme. Někdy se zdá, že život je velmi nespravedlivý – zvláště když naším největším přáním je udělat přesně to, co nám Pán přikazuje. Jako služebník Páně vás ujišťuji, že toto zaslíbení je dozajista platné: „Věrní členové, kterým okolnosti neumožňují obdržet požehnání věčného manželství a rodičovství v tomto životě, obdrží všechna slíbená požehnání na věčnostech, [když] budou dodržovat smlouvy, které uzavřeli s Bohem.“¹⁷

President J. Scott Dorius z Peruánské misie Lima-západ mi vyprávěl příběh ze svého života. Řekl:

„Byli jsme s Becky svoji 25 let, aniž bychom měli možnost mít [nebo adoptovat] děti. Několikrát jsme se stěhovali. Když jsme se pokaždé na novém místě představovali, bylo to

nepříjemné a někdy bolestivé. Členové sboru se divili, proč [nemáme] děti. Nebyli jedinými, kdo se divil.

Když jsem byl povolán biskupem, členové sboru [si dělali] starosti s tím, že nemám žádnou zkušenost s dětmi a dospívajícími. Poděkoval jsem jim za to, že mi při hlasování vyjádřili podporu, a požádal jsem je, aby mně dovolili procvičovat si výchovné dovednosti na jejich dětech. S láskou mi vyhověli.

Čekali jsme dál, snažili jsme se mít správný náhled na věc a učili jsme se trpělivosti. Po 25 letech manželství nám do života zázračně vstoupilo dítětko. Adoptovali jsme dvouletou Nicole a pak novorozeného Nikolaje. Ti, co nás neznají, nám nyní blahopřejí ke krásným vnoučatům. Usmíváme se a říkáme: „To jsou naše děti. Jen svůj život prožíváme pozpátku.“¹⁸

Bratři a sestry, ve vztahu k této osobní a soukromé zodpovědnosti se nemáme vzájemně soudit.

„A vzav [Ježíš] pacholátko ... na lokty, řekl jim ...

Kdož by koli jedno z takových

pacholátek přijal ve jménu mém, mneť přijímá; a kdož by mne koli přijal, ... přijímá ... toho, kterýž mne poslal.“¹⁹

Jak úžasné požehnání máme, když do svého domova přijímáme syny a dcery Boží!

Kež se pokorně a s modlitbou snažíme chápat a přijímat Boží přikázání a uctivě nasloucháme hlasu Jeho Svatého Ducha.

Rodiny jsou ústředním bodem Božího věčného plánu. Svědčím o velikém požehnání, kterým děti jsou, a o štěstí, které nám přinesou v tomto životě i ve věčnostech, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mojžíš 1:39.
2. Genesis 1:28.
3. „Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
4. Podle každoročního průzkumu American Community Survey, který publikuje Úřad sčítání obyvatelstva Spojených států, „má Utah v rámci celých Spojených států největší rodiny, nejvyšší porodnost, nejnížší střední hodnotu věku populace, nejmladší věk při uzavírání manželství a nejvíce matek, které zůstávají v domácnosti“. („Who Are Utahns? Survey Shows We're Highest, Lowest, Youngest“, *Salt Lake Tribune*, Sept. 22, 2011, A1, A8.)
5. E-mail od staršího Jamese O. Masona, 25. června 2011.
6. Thomas S. Monson, „Kněžská moc“, *Liahona*, květen 2011, 66, 67.
7. Rachel Jankovicová, „Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank)“, July 14, 2011, desiringgod.org.
8. Viz „Jokes and Funny Stories about Children“, thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. E-mail od staršího Jamese O. Masona, 29. června 2011.
10. Thomas S. Monson, *Liahona*, květen 2011, 67.
11. Mojžíš 5:1, 2.
12. 2. Nefi 2:1.
13. 2. Nefi 3:1.
14. Viz Exodus 1:22.
15. Charles Dickens, *A Tale of Two Cities* (Signet Classic, 1997), 13.
16. *Liahona*, listopad 2010, 129.
17. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.3.3.
18. E-mail od presidenta J. Scott Doriuse, 28. srpna 2011.
19. Marek 9:36–37.

Starší Ian S. Arden

Sedmdesátník

Čas připravit se

[Musíme věnovat] čas tomu, co je nejdůležitější, a tím nejdůležitějším jsou věci Boží.

Osmá kapitola příručky *Kažte evangelium mé* obrací naši pozornost na moudré využívání času. V této kapitole nám starší M. Russell Ballard připomíná, že si musíme stanovovat cíle a učit se, jak zvládnout techniky k jejich dosažení. (Viz *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* [2004], 146.) Ke zvládnutí technik k dosažení cílů patří i to, že se staneme zručnými správci svého času.

Jsem vděčný za příklad presidenta Thomase S. Monsona. I se vším, co dělá jako prorok Boží, dbá dle vzoru Spasitele na to, aby měl dost času na navštěvování nemocných (viz Lukáš 17:12–14), na pozvedání chudých duchem a na službu všem. Jsem vděčný i za příklad mnohých dalších, kteří věnují svůj čas službě bližním. Svědčím o tom, že když věnujeme čas službě druhým, je to Bohu příjemné, a že díky tomu k Němu přilneme těsněji. Spasitel splní své slovo, že „ten, kdo je věrný a moudrý v čase, je považován za hodného zděditi příbytky připravené pro něj Otcem mým“. (NaS 72:4.)

Čas není na prodej; čas je komodita, kterou nelze koupit v obchodě za žádnou cenu, i kdybyste jakkoli chtěli. Pokud ho ale moudře využíváte, jeho hodnota je nezměrná. Všichni máme každý den zdarma přidělen stejný

počet minut a hodin, které můžeme využít, a brzy zjišťujeme, jak nás tomu důkladně učí známá náboženská píseň, že „čas letí na křídlech blesku; nemůžeme ho přivolat zpět“ („Improve the Shining Moments“, *Hymns*, č. 226). Čas, který máme, musíme využívat moudře. President Brigham Young řekl: „My všichni jsme dlužníky Boha za schopnost využívat prospěšně čas, a On nás bude volat k přísné zodpovědnosti za to, jak jsme [jím] využívali.“ (*Učení presidentů Církve – Brigham Young* [2004], 286.)

Jsou na nás kladeny vysoké nároky, proto se musíme naučit dávat přednost rozhodnutím, jež nás povedou k našim cílům, jinak riskujeme, že se nás zmocní vichr odkládání a povleče nás od jedné činnosti, již marníme čas, ke druhé. O prioritách nás dobře učil sám Mistr Učitel, když v Kázání na hoře prohlásil: „Pročež, neusilujte o věci tohoto světa, ale usilujte nejprve o to, abyste budovali království Boží a utvrzovali spravedlivosti jeho.“ (Matouš 6:33; Překlad Josepha Smitha, Matouš 6:38.) (Viz také Dallin H. Oaks, „Zaměření a priority“, *Liahona*, červenec 2001, 99–102.)

Alma mluvil o prioritách, když učil, že „tento život se stal stavem zkušebním; dobou přípravy na setkání s Bohem“ (Alma 12:24). Možná budeme

potřebovat nějaké pokyny k tomu, jak nejlépe využívat štědrého daru času k přípravě na setkání s Bohem, ale Pána a svou rodinu bychom určitě dali na první místo. President Dieter F. Uchtdorf nám připomněl, že „v rodinných vztazích definují *lásku* ve skutečnosti tři písmena: *č-a-s*“. („O tom, na čem záleží nejvíce“, *Liahona*, listopad 2010, 21.) Svědčím, že když upřímně a s modlitbou prosíme o pomoc, Nebeský Otec nám pomůže zaměřit se na to, co si náš čas zasluhuje více než cokoli jiného.

Chabé využívání času je blízkým příbuzným zahálky. Když dodržíme příkázání „ustaňte býtí línými“ (NaS 88:124), musíme dbát na to, abychom vedle toho, že jsme vytížení, byli také produktivní. Je například úžasné, že máme prostředky bezprostřední elektronické komunikace doslova na dosah ruky, ale dbejme na to, aby se pro nás psaní textových zpráv nestalo patologickým jevem. Mám dojem, že někteří jsou v zajetí nové závislosti, která pohlcuje čas – takové závislosti, která z nás činí otroky neustálého čtení a zasilání zpráv na sociálních sítích a která nám dává mylný dojem, že jsme vytížení a produktivní.

Snadný přístup k prostředkům komunikace a k informacím přináší mnoho dobrého. Pomáhá mi dostat se k výzkumným článkům, konferenčním

proslovům, záznamům o předcích a přijímat e-maily, upomínky z Facebooku, tweety a textové zprávy. Přestože tyto technologie přinášejí mnoho dobrého, nesmíme dovolit, aby vytlačovaly to nejdůležitější. Jak smutné by bylo, kdyby telefony a počítače svou důmyslností přehlušily jednoduchost upřímné modlitby k milujícímu Otci v nebi. Poklekejme k modlitbě s takovou ochotou, s jakou posíláme textové zprávy.

Elektronické hry a kybernetické známosti nám nemohou nadlouho nahradit skutečné přátele, kteří nás mohou povzbudit objetím, kteří se za nás mohou modlit a starat se o naše dobro. Když vidím, jak si členové kvora, třídy nebo Pomocného sdružení vzájemně pomáhají, pocítuji vděčnost. Při takových příležitostech lépe chápu, co měl na mysli apoštol Pavel, když řekl: „Již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých.“ (Efezským 2:19.)

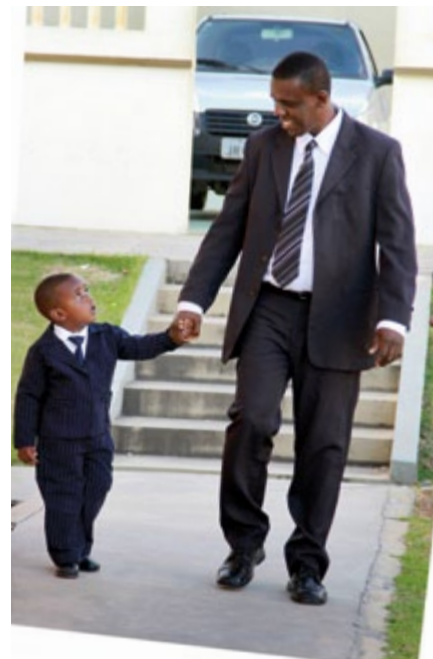
Vím, že největší štěstí plyne z toho, když se naladíme na Pána (viz Alma 37:37) a na to, co přináší trvalé uspokojení, a ne na to, když bezmyšlenkovitě trávíme bezpočet hodin čtením nových příspěvků, farmařením na internetu a střílením rozzlobených ptáků na betonovou zeď. Vyzývám každého z nás, abychom se rozhodli získat kontrolu nad tím, co nás okrádá o drahocenný čas, a abychom

nedovolovali, aby to skrze svou návykovost ovládalo nás.

Pokoj, o kterém mluví Spasitel (viz Jan 14:27), se dostavuje jen tehdy, když věnujeme čas tomu, co je nejdůležitější, a tím nejdůležitějším jsou věci Boží. Když s Bohem rozmlouváme v upřímné modlitbě, když každý den čteme a studujeme písmo, přemítáme o tom, co jsme četli a pociťovali, a žijeme podle toho, čemu jsme se naučili, přibližujeme se Bohu. Bůh slibuje, že když budeme pilně hledat v těch nejlepších knihách, „[On nám] dá Svatým Duchem svým poznání“. (NaS 121:26; viz také NaS 109:14–15.)

Satan nás bude zamaskovanými rozptýlenými pokoušet, abychom svým časem plýtvali. Přestože pokušení přijdou, starší Quentin L. Cook učil, že „Svatí, kteří odpoví na Spasitelovu výzvu, nebudou svedeni z cesty zavádějícími a zničujícími cíli“. („Nejste vy Svatý?“, *Liahona*, listopad 2003, 96.) Hiram Page, jeden z osmi svědků

Salvador, Brazílie

Knihy Mormonovy, nás o zavádějících věcech naučil něčemu velmi cennému. Hiram měl určitý kámen, pomocí něhož zaznamenával to, co považoval za zjevení pro Církev (viz NaS 28). Zpráva uvádí, že poté, co byl Hiram pokárán, byl kámen rozdrčen v prach, aby to již nikdy pro nikoho nebylo zavádějící.¹ Vyzývám nás, abychom rozpoznali všechna zavádějící rozptýlení, kterými v životě marníme čas a která možná – obrazně řečeno – potřebují rozdrtit v prach. Musíme být ve svém úsudku moudří a musíme zajistit, aby váhy času byly správně vyváženy a aby zahrnovaly Pána, rodinu, práci i hodnotné odpočinkové činnosti. Jak již mnozí zjistili, v životě můžeme pociťovat více štěstí, když čas využíváme k tomu, abychom usilovali o to, co je „ctnostné, milé nebo dobropověstné nebo chvályhodné“ (Články víry 1:13).

Čas uhání vpřed v rytmu tikotu hodin. Nyní, zatímco hodiny tohoto života ještě tikají, je ta správná doba na zhodnocení naší přípravy na setkání s Bohem. Svědčím o tom, že ti, kteří v tomto životě věnují čas tomu, aby se připravovali na nesmrtelnost a věčný život, budou štědře odměněni. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz Provo Utah Central Stake general minutes, Apr. 6, 1856, vol. 10 (1855–1860), Church History Library, Salt Lake City, 273 (pravopis, interpunkce a psaní velkých písmen aktualizováno): „Otec [Emer] Harris řekl, že apoštol řekl, že musíme bojovat proti knížatstvu a proti mocnostem na vysokých místech. Br. Hiram Page vykopal ze země černý kámen [a] dal si ho do kapsy. Když přišel domů, podíval se na něj. Viděl, že obsahuje větu jako na papíru. Jakmile jednu větu opsal, objevila se na kameni další věta, dokud nepopsal šestnáct stran. Někdo o tom řekl br. Josephovi. Jeden člověk se Josepha zeptal, zda je to pravda. On řekl, že neví, ale pomodlil se o to, a získal zjevení, že onen kámen je od dábla. Kámen byl poté rozdrčen na prach a spis byl spálen. Bylo to dílo moci temna. Amen.“

Starší Carl B. Cook
Sedmdesátník

Je lepší hledět vzhůru

Pokud používáme víru a vzhlížíme k Bohu o pomoc, stejně jako president Monson, břemena života nás nepřemohou.

Na konci zvláště náročného dne po prvním týdnu v úřadu generální autority jsem měl aktovku přeplněnou a na mysl se mi stále vracela otázka „Jak to jen budu zvládat?“ Opustil jsem kancelář Sedmdesáti a nastoupil jsem do výtahu církevní administrativní budovy. Jak výtah sjížděl dolů, klesla mi hlava a bezmyšlenkovitě jsem zíral na podlahu.

Otevřely se dveře a někdo nastoupil, ale já jsem nevzhlédl. Když se dveře zavřely, uslyšel jsem, jak se někdo ptá: „Co tam dole vidíte?“ Ten hlas jsem poznal – byl to president Thomas S. Monson.

Rychle jsem vzhlédl a odpověděl: „Ale nic.“ (Jsem si jist, že tato chytrá odpověď přesvědčovala o mých schopnostech!)

On ale viděl mou unavenou tvář a těžkou aktovku. Usmál se, ukázal směrem k nebi a láskyplně pronesl: „Je lepší hledět vzhůru!“ Cestou o patro níž mi nadšeně oznámil, že je na cestě do chrámu. Když se se mnou loučil, pohledem opět sdělil mému srdci: „Pamatujte, je lepší hledět vzhůru.“

Když jsme se rozloučili, na mysl mi vytanula slova z písem: „Věřte v Boha; věřte, že on je ...; věřte, že má veškerou moudrost a veškerou moc jak na nebi, tak na zemi.“¹ Když jsem přemýšlel o Nebeském Otci a o

moci Ježíše Krista, moje srdce nalezlo útěchu, kterou bych marně hledal na podlaze jedoucího výtahu.

Od té doby přemítám o tomto zážitku a o úloze proroků. Byl jsem sklíčený a věšel jsem hlavu. Když prorok promluvil, podíval jsem se na něho. Přesměroval mou pozornost k Bohu, abych hleděl vzhůru a abych byl uzdraven a posílen skrze Kristovo Usmíření. To je to, co pro nás proroci dělají. Vedou nás k Bohu.²

Svědčím vám o tom, že president Monson není jenom prorokem, vidoucím a zjevovatelem; je také obdivuhodným příkladem živoucí zásady hledět vzhůru. On by mohl ze všech lidí nejvíce pociťovat, jak ho tíha jeho zodpovědností stahuje dolů. Místo toho používá velkou víru a je naplněn optimismem, moudrostí a láskou k druhým. Jeho postoj je „mohu to udělat“ a „udělám to“. Důvěruje Pánu a spoléhá na Něj a na to, že mu dá sílu, a Pán mu žehná.

Zkušenost mě naučila, že pokud používáme víru a vzhlížíme k Bohu o pomoc, stejně jako president Monson, břemena života nás nepřemohou. Nebudeme se cítit neschopnými udělat to, k čemu jsme povoláni nebo co je třeba udělat. Budeme posílení a náš život naplní pokoj a radost.³ Dojde nám, že většina toho,

co nám dělá starosti, nemá věčný význam – a pokud má, Pán nám pomůže. Ale musíme mít víru hledět vzhůru a odvahu následovat Jeho vedení.

Proč je obtížné dívat se v životě vytrvale vzhůru? Možná postrádáme víru, že takový prostý skutek dokáže vyřešit naše problémy. Například když jedovatí hadi pokousali děti Izraele, Mojžíš obdržel přikázání, aby vztyčil mosazného hada na tyči. Mosazný had představoval Krista. Ti, kteří pohlédli vzhůru na hada, jak je k tomu nabádal prorok, se uzdravili.⁴ Ale mnozí jiní vzhlednout odmítli, a zahynuli.⁵

Alma souhlasí s tím, že Izraelité se nepodívali na hada proto, že nevěřili, že by je to mohlo uzdravit. Almova slova jsou platná i dnes pro nás:

„Ó bratři moji, kdybyste mohli býti uzdraveni pouhým pohlédnutím, abyste byli uzdraveni, což byste rychle nepohlédli, anebo byste raději zatvrzovali srdce své v nevěře a byli nedbalí ...?“

Pokud ano, přijde na vás běda; ale pokud ne, pak pohlédněte a začněte věřit v Syna Božího, že přijde, aby vykoupil lid svůj, a že bude trpět a zemře, aby usmířil hříchy [naše]; a že opět vstane z mrtvých.“⁶

Povzbuzení presidenta Monsona hledět vzhůru je metaforou pro pamatování na Krista. Když na Něho pamatujeme a máme důvěru v Jeho moc, obdříme sílu prostřednictvím Jeho Usmíření. To je prostředek, který nás může zbavit znepokojení, břemen a utrpení. To je prostředek, kterým nám může být odpuštěno a který nás může uzdravit z naší bolesti a hříchů. To je prostředek, kterým můžeme obdržet víru a sílu k tomu, abychom snášeli všechny věci.⁷

Nedávno jsme se sestrou Cookovou navštívili konferenci sester

v Jihoafrické republice. Poté, co jsme vyslechli inspirovaná poselství o uplatňování Usmíření v našem životě, pozvala presidentka Pomocného sdružení kůlu všechny, aby šli na chvíli ven. Každý z nás dostal balónek naplněný heliem. Vysvětlila, že ten balónek představuje různá břemena, zkoušky a těžkosti, které nás v životě brzdí. Po napočítání do tří jsme vypustili svůj balónek neboli naše „břemena“. Když jsme se dívali vzhůru a sledovali, jak naše břemena letí pryč, zaznělo slyšitelné „Jéé“. Toto prosté vypuštění balóneků bylo nádhernou připomínkou nepopsatelné radosti, která pochází ze vzhlížení ke Kristu a z přemýšlení o Něm.

Na rozdíl od vypuštění balóneků s heliem duchovní vzhlížení není jednorázovou záležitostí. Z modliteb svátosti se učíme, že na Něj máme vždy pamatovat a zachovávat Jeho

přikázání, abychom mohli mít Jeho Ducha, aby byl každý den s námi a vedl nás.⁸

Když děti Izraele putovaly pustinou, Pán vedl jejich kroky každý den, pokud vyhledávaly Jeho vedení. V knize Exodus čteme: „Hospodin pak předcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jít mohli.“⁹ Jeho vedení bylo trvalé a já vám pokorně svědčím, že Pán může totéž dělat i pro nás.

Takže jak nás vede dnes? Prostřednictvím proroků, apoštolů a vedoucích kněžství a skrze pocity, které se dostávají poté, co v modlitbě vylijeme srdce a duši Nebeskému Otci. Vede nás, když odkládáme věci tohoto světa, činíme pokání a měníme se. Vede nás, když dodržujeme Jeho přikázání a snažíme se být více takovými, jako

je On. A vede nás prostřednictvím Ducha Svatého.¹⁰

Abychom mohli být na své životní cestě vedeni a aby Duch Svatý mohl být naším stálým společníkem, musíme mít uši, které slyší, a oči, které vidí, a to směrem vzhůru.¹¹ Musíme jednat podle vedení, které dostáváme. Musíme hledět vzhůru a kráčet vzhůru. A když to budeme dělat, vím, že budeme pocítovat radost, protože Bůh chce, abychom byli šťastní.

Jsme děti Nebeského Otce. On chce být součástí našeho života, aby nám mohl žehnat a pomáhat nám. On zahojí naše rány, vysuší slzy a bude nám pomáhat na naší cestě zpět do své přítomnosti. Budeme-li k Němu vzhlížet, povede nás.

*Pán je světlo mé, tak proč bych se bál?
Vím, že nocí dnem On vždy při mně
stál. ...*

Je síla má, píseň má.

On zná cesty mé a směr jim udává.¹²

Vydávám svědectví, že naše hříchy jsou nám odpuštěny a naše břemena ulehčena, pokud vzhlížíme ke Kristu. „Pamatujme na něj ... a nevěšme hlavu“¹³, protože, jak řekl prezident Monson, „je lepší hledět vzhůru“.

Svědčím, že Ježíš je náš Spasitel a Vykupitel, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mosiáš 4:9.
2. Viz 2. Nefi 25:23, 26.
3. Viz Mosiáš 24:15.
4. Viz Numeri 21:8–9.
5. Viz 1. Nefi 17:41.
6. Alma 33:21–22; viz také verše 19–20.
7. Viz Alma 36:3, 17–21; 3. Nefi 9:13.
8. Viz Nauka a smlouvy 20:77.
9. Exodus 13:21.
10. Viz 2. Nefi 9:52; 31:13; Nauka a smlouvy 121:46.
11. Viz Přísloví 20:12.
12. „The Lord Is My Light“, *Hymns*, č. 89.
13. 2. Nefi 10:20.

Starší LeGrand R. Curtis ml.
Sedmdesátník

Vykoupení

Lidé skrze Krista mohou změnit a mění svůj život a získávají vykoupení.

Existují různá jména, která odkazují na Pána Ježíše Krista. Tato jména nám poskytují náhled na různé stránky Pánova usmiřujícího poslání. Vezměme například jméno „Spasitel“. Všichni máme ponětí o tom, co to znamená být spasen, protože každý z nás byl někdy v nějaké situaci zachráněn neboli spasen. Když jsme si jednou jako děti se sestrou hráli na řece v malém člunu, nemoudře jsme opustili bezpečné místo ke hraní a najednou jsme zjistili, že nás proud žene do neznámého nebezpečí. Když jsme začali křičet, tatínek nám běžel pomoci, aby nás před nebezpečím na řece zachránil. Když myslím na záchranu neboli na spasení, myslím na tento zážitek.

Jméno „Vykupitel“ nám poskytuje podobný náhled. „Vykoupit“ znamená koupit něco nebo to vyplatit. Z právního hlediska je majetek vyplacen tím, že je zaplacen hypotéka nebo jiné zástavní právo. Ve starozákonní době zákon Mojžíšův poskytoval různé možnosti, jimiž služebníci a majetek mohli být osvobozeni neboli vyplaceni. (Viz Leviticus 25:29–32, 48–55.)

Slovem vysvobodit neboli *vykoupit* je v písmech vyjádřeno osvobození dětí Izraele z egyptského zajetí. Po tomto osvobození jim Mojžíš řekl: „Proto, že miloval vás Hospodin, ...

vyvedl vás [rukou silnou], a vysvobodil vás z domu služby, z ruky Faraona, krále Egyptského.“ (Deuteronomium 7:8.)

To, jak Jehova vykoupil lid Izraele ze zajetí, je téma, které se v písmech opakuje mnohokrát. Často je to proto, aby se lidem připomněla Pánova dobrotivost, díky níž osvobodil děti Izraele od Egyptanů. Ale také je to má učít tomu, že nastane jiné, mnohem důležitější vykoupení pro Izrael. Lehi učil: „A Mesiáš přichází v plnosti času, aby mohl děti lidské z pádu vykoupiti.“ (2. Nefi 2:26.)

Žalmista napsal: „Ale Bůh vykoupí duši mou z moci pekla.“ (Žalm 49:15.)

Pán skrze Izaiáše prohlásil: „Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé; navratíš se ke mně, nebo jsem tě vykoupil.“ (Izaiáš 44:22.)

Vykoupení, o němž se píše v těchto třech verších, je samozřejmě Usmíření Ježíše Krista. Toto je ono „hojné ... vykoupení“, které poskytuje milující Bůh. (Žalm 130:7.) Na rozdíl od vykoupení v zákoně Mojžíšově nebo od splacení v nynějších právních ujednáních se toto vykoupení neuskutečňuje „porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem“ (1. Petrova 1:18). „V [Kristu] máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů,

podlé bohatství milosti jeho.“ (Efezským 1:7.) President John Taylor učil, že díky Vykupitelově oběti „je dluh splacen, vykoupění vykonáno, smlouva naplněna, spravedlnost uspokojena, vůle Boží učiněna a veškerá moc je ... dána do rukou Syna Božího“. (*Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* [2001], 44.)

Mezi důsledky tohoto vykoupění patří překonání tělesné smrti pro všechny Boží děti. To znamená, že časná smrt je překonána a všichni budou vzkříšeni. Dalším aspektem tohoto vykoupění skrze Krista je vítězství nad duchovní smrtí. Kristus skrze své utrpení a smrt zaplatil za hříchy celého lidstva pod podmínkou osobního pokání.

A tak činíme-li pokání, mohou nám být odpuštěny hříchy, protože cenu za to již zaplatil náš Vykupitel. To je dobrá zpráva pro každého z nás, „neboť ... všickniť ... zhřešili, a nemají slávy Boží“ (Římanům 3:23). Ti, kteří se značně vzdálili od cesty

spravedlivosti, zoufale potřebují toto vykoupění, a činí-li úplné pokání, mají na ně nárok. Ale i ti, kteří se usilovně snaží žít dobře, také zoufale potřebují toto vykoupění, neboť nikdo se nemůže dostat do přítomnosti Otce bez pomoci Krista. A tak toto láskyplné vykoupění umožňuje, aby v životě všech těch, kteří činí pokání a následují Krista, byly zákony spravedlnosti a milosrdenství uspokojeny.

Jak úžasný, jak nádherný a jak dokonalý

je velkolepý plán vykoupění, v němž se v božské harmonii setkává spravedlnost, láska a milosrdenství!

(„How Great the Wisdom and the Love“, *Hymns*, č. 195.)

President Boyd K. Packer učil: „Existuje Vykupitel, Prostředník, který je ochoten i schopen uspokojit požadavky spravedlnosti a nabídnout milosrdenství kajícím.“ („The

Mediator“, *Ensign*, May 1977, 56.)

V písmech, v literatuře i v životě nacházíme mnoho příběhů o vykoupění. Lidé skrze Krista mohou změnit a měnit svůj život a získávají vykoupění. Mám moc rád příběhy o vykoupění.

Mám přítele, který se v mládí neřídil učením Církve. Jako mladý dospělý si ale uvědomil, o co přišel kvůli tomu, že nežil podle evangelia. Činil pokání, změnil se a oddal se spravedlivému životu. Jednou, mnoho let poté, kdy jsme se znali jako mladí, jsem ho potkal v chrámu. V očích mu zářilo světlo evangelia a já viděl, že je oddaným členem Církve, jenž se snaží žít v plné míře podle evangelia. Jeho život je příběhem o vykoupění.

Kdysi jsem měl pohovor před křtem se ženou, která se dříve dopustila závažného hříchu. Při pohovoru jsem se jí zeptal, zda ví, že onen hřích nesmí již nikdy opakovat. S hlubokým dojetím v očích i v hlase mi řekla: „Bratře presidente, již nikdy

bych nemohla ten hřích zopakovat. Právě proto chci být pokřtěna – chci se očistit od důsledků onoho hrozného hříchů. Její život je příběhem o vykoupení.

V posledních letech navštěvuji konference kůlu a jiná shromáždění a pamatuji přitom na výzvu presidenta Thomase S. Monsona zachraňovat méně aktivní členy Církve. Na jedné konferenci kůlu jsem vyprávěl příběh o méně aktivním členovi, jenž se vrátil do plné aktivity poté, co ho biskup a další vedoucí navštívili u něj doma a řekli mu, že ho potřebují, a povolali ho ke službě ve sboru. Nejen že tento muž přijal povolání, ale změnil i svůj život a zvyky a stal se v Církvi plně aktivní.

Na shromáždění, kde jsem toto vyprávěl, byl jeden můj přítel. Během mého vyprávění se výraz jeho tváře viditelně změnil. Den poté mi poslal e-mail, v němž napsal, že onen příběh ho dojal proto, že návrat jeho tchána k aktivitě v Církvi se velice podobá tomu, co jsem vyprávěl já. Řekl mi, že díky podobné návštěvě biskupa a výzvě ke službě v Církvi jeho tchán přehodnotil svůj život a své svědectví, učinil v životě zásadní změny a povolání přijal. Tento muž přivedený zpět k aktivitě má nyní 88 potomků, kteří jsou aktivními členy Církve.

Oba tyto příběhy jsem o pár dnů později vyprávěl na jiném shromáždění. Den poté jsem dostal další e-mail, který začínal slovy: „To je příběh i mého otce.“ V tomto e-mailu jeden prezident kůlu popisoval, jak byl jeho otec vyzván ke službě v Církvi, i když nebyl aktivní a měl určité zlozvyky, které musel překonat. Výzvu přijal, časem začal činit pokání, a nakonec sloužil jako prezident kůlu a pak jako prezident misie, a tak pro své potomstvo položil základ, díky němuž zůstali věrnými členy Církve.

O několik týdnů později jsem vyprávěl všechny tři příběhy na jiné konferenci kůlu. Po shromáždění za mnou přišel jeden muž a řekl mi, že to *není* příběh jeho tatínka. Že to je příběh *jeho*. Vyprávěl mi o tom, co ho přivedlo k pokání a zpět k plnému zapojení se v Církvi. A tak to šlo dál. Zatímco jsem přinášel výzvu zachraňovat méně aktivní, vyslechl jsem si mnoho příběhů o těch, kteří přijali výzvu vrátit se a změnit svůj život. Vyslechl jsem si mnoho příběhů o vykoupení.

I když nikdy nemůžeme Vykupiteli splatit to, co On zaplatil za nás, plán vykoupení vyžaduje naše nejlepší úsilí činit úplné pokání a konat vůli Boží. Apoštol Orson F. Whitney napsal:

*Spasiteli, Vykupiteli duše mé,
mocná ruka Tvá mě uzdravila,
úžasná moc Tvá mě pozvedla*

*a hořký kalich naplnila radostí!
Čím mohou vyjádřit vděčnost svou,
milostivý Bože Izraelský?*

*Nikdy Ti to nemohu splatit, Pane,
ale mohu Tě milovat. Nebylo snad
čisté slovo Tvé
jediným potěšením mým,
radostí mou ve dne a snem mým
v noci?
Nechť ústy hlásám vůli Tvou
a celý život ji zachovávám.
(„Savior, Redeemer of My Soul“,
Hymns, č. 112.)*

Vydávám svědectví o moci Kristova Usmíření. Když činíme pokání a přicházíme k Němu, můžeme obdržet veškerá požehnání věčného života. Abychom tak mohli činit a mohli prožít i svůj příběh o vykoupení, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Božský dar pokání

Jedině skrze pokání získáváme přístup ke smírné milosti Ježíše Krista.

Kniha Mormonova obsahuje záznam o muži jménem Nehor. Je snadné pochopit, proč Mormon při zkracování nefitských záznamů pokrývajících tisíc let považoval za důležité zmínit se o tomto muži a o přetrvávajícím vlivu jeho nauky. Mormon se nás snažil varovat, protože věděl, že tato filozofie se znovu objeví i v naší době.

Nehor se objevil na scéně asi 90 let před narozením Krista. Učil, že „veškeré lidstvo má být spaseno posledního dne ...; neboť Pán stvořil všechny lidi, a také všechny lidi vykoupil; a nakonec všichni lidé mají míti věčný život“. (Alma 1:4.)

Asi o 15 let později přišel mezi Nefity Korihor, který kázal a šířil nauku Nehorovu. V Knize Mormonově se píše, že to „byl ... antikrist, neboť počal lidu kázati proti proroctvím ... o příchodu Krista“. (Alma 30:6.) Korihor kázal o tom, že „nemůže být učiněno žádného usmíření, ale že každému člověku se vede v tomto životě podle toho, jak se sebou nakládá; tudíž každému člověku se daří podle nadání jeho, a že každý člověk získává podle síly své; a ať člověk učiní cokoli, není to zločinem“. (Alma 30:17.) Tito falešní proroci a jejich následovníci „nevěřili v pokání ze svých hříchů“. (Alma 15:15.)

Tak jako lidé v době Nehorově a Korihorově žijeme i my v době, která není vzdálena příchodu Ježíše Krista – v našem případě v době přípravy na Jeho Druhý příchod. A podobně ani poselství o pokání druzí moc často nepřijímají. Někteří tvrdí, že pokud nějaký Bůh je, neklade na nás žádné opravdové požadavky. (Viz Alma 18:5.) Další lidé zastávají názor, že milující Bůh odpouští všechny hříchy na základě prostého vyznání, nebo pokud nějaký trest za hřích existuje, „Bůh nás uhodí několika ranami a nakonec budeme spaseni v království Božím“. (2. Nefi 28:8.) Jiní, podobně jako Korihor, popírají samotnou existenci Krista i něco takového, jako je hřích. Jejich naukou je to, že všechny hodnoty, měřítko, a dokonce i pravdy jsou jen relativní. Takže cokoli, co člověk považuje osobně za správné, nemohou druzí odsuzovat jako něco špatného nebo hříšného.

Na první pohled se mohou tyto názory zdát přitažlivé, protože nám dávají právo oddávat se jakýmkoli choutkám či touhám, aniž bychom se starali o důsledky. Pomocí nauky Nehorovy a Korihorovy si můžeme rozumově zdůvodnit a omluvit cokoli. Když přicházejí proroci a volají druhé k pokání, je to pro druhé jako „ledová sprcha“. Ve skutečnosti má být

prorocká výzva přijímána s radostí. Bez pokání neexistuje v životě skutečný pokrok ani zdokonalení. Předstírání, že hřích neexistuje, nezmenšuje břímě a bolest hříchu. Pokud kvůli hříchu trpíme, pak to samo o sobě nezmění nic k lepšímu. Pouze pokání vede k prosluněným stráním lepšího života. A samozřejmě jediné skrze pokání získáváme přístup ke smírné milosti Ježíše Krista a ke spasení. Pokání je božský dar, a máme o něm mluvit s úsměvem na tváři. Ukazuje nám cestu ke svobodě, sebedůvěře a pokoji. Dar pokání není přerušením oslavy, ale spíše důvodem pro opravdovou oslavu.

Pokání existuje jako možnost volby jediné díky Usmíření Ježíše Krista. Právě Jeho nekonečná oběť „uskutečňuje pro lidi prostředek, aby mohli míti víru ku pokání“. (Alma 34:15.) Pokání je nezbytnou podmínkou, a milost Kristova je mocí, díky níž může „milosrdenství uspokojiti požadavky spravedlnosti“. (Alma 34:16.) Svědčíme o tom, že:

„Víme, že ospravedlnění [neboli odpuštění hříchů] skrze milost Pána našeho a Spasitele Ježíše Krista je spravedlné a pravdivé;

A víme také, že posvěcení skrze milost Pána našeho a Spasitele Ježíše Krista je spravedlné a pravdivé pro všechny ty, kdož milují Boha a slouží mu celou svou mocí, myslí a silou.“ (NaS 20:30–31.)

Pokání je obsáhlé téma, ale dnes bych se rád zmínil jen o pěti hlediscích této základní zásady evangelia, která, jak doufám, pro vás budou užitečná.

Zprv – výzva k pokání je vyjádřením lásky. Když Spasitel „počal ... kázati a praviti: Pokání čňte; neboť se přiblížilo království nebeské“ (Matouš 4:17), bylo to poselství lásky vyzývající každého, kdo se chtěl stát

způsobilým, aby se k Němu přidal a mohl se „těšiti ... ze slov věčného života v tomto světě a z věčného života ve světě, který přijde“. (Mojžíš 6:59.) Pokud druhé nevybízíme ke změně, nebo pokud nepožadujeme sami po sobě, abychom činili pokání, neplníme základní povinnost, kterou dlužíme jeden druhému i sobě. Až příliš tolerantní rodič, shovívavý přítel či bojácný církevní vedoucí se ve skutečnosti více zajímají o sebe než o blaho a štěstí těch, kterým by mohli pomoci. Ano, výzvu k pokání lidé občas považují za netolerantní nebo urážlivou, a dokonce ji mohou mít za zlé, ale jsme-li vedeni Duchem, je to ve skutečnosti projev upřímného zájmu. (Viz NaS 121:43–44.)

Zadruhé – pokání znamená úsilí změnit se. Kdybychom očekávali, že nás Spasitel může proměnit v andělské bytosti bez jakékoli opravdové snahy z naší strany, byl by to výsměch Jeho utrpení v zahradě getsemanské a na kříži. Spíše usilujeme o Jeho milost, která by doplnila a odměnila naše nejhorlivější úsilí. (Viz 2. Nefi 25:23.) Možná, že tak jako se modlíme o milosrdenství, bychom se měli modlit i o to, abychom měli čas a příležitost pracovat, snažit se a překonávat. Pán dozajista shlíží s potěšením na toho, kdo si přeje přijít k soudu způsobilé, kdo odhodlaně pracuje den za dnem na tom, aby slabost nahradil silnou stránkou. Opravdové pokání, opravdová změna může vyžadovat opakovanou snahu, ale na této snaze je cosi očišťujícího a svatého. K takovému člověku plyne celkem přirozeně božské odpuštění a uzdravení, neboť vskutku platí, že „ctnost miluje ctnost; světlo se přimyká ke světlu; [a] milosrdenství má soucit s milosrdenstvím a činí si nárok na své vlastní“. (NaS 88:40.)

Díky pokání se můžeme soustavně zdokonalovat ve schopnosti žít podle

celestiálního zákona, neboť víme, že „ten, kdo není schopen řídit se zákonem celestiálního království, nemůže obstát v celestiální slávě“. (NaS 88:22.)

Zatřetí – činit pokání znamená nejen hříchu zanechat, ale i zavázat se k poslušnosti. V Biblickém slovníku se píše: „Pokání znamená, že obrácíme své srdce a vůli k Bohu a [také se] zříkáme hříchu, k němuž jsme přirozeně přitahováni.“¹ Jeden z několika příkladů této nauky, jak je jí učeno v Knize Mormonově, se nachází ve slovech Almy jednomu jeho synovi:

„Tudíž ti přikazuji, synu můj, v bázni Boží, aby ses zdržel svých nepravostí;

Aby ses obracel k Pánu celou svou myslí, mocí a silou.“ (Alma 39:12–13; viz také Mosiáš 7:33; 3. Nefi 20:26; Mormon 9:6.)

Aby naše obrácení se k Pánu bylo úplné, nesmí v něm chybět nic

menšího než smlouva poslušnosti vůči Němu. O této smlouvě často mluvíme jako o smlouvě křtu, neboť ji dosvědčujeme tím, že jsme pokřtěni ve vodě. (Viz Mosiáš 18:10.) Samotný Spasitelův křest, jenž je pro nás příkladem, byl potvrzením Jeho smlouvy poslušnosti vůči Otci. „Ale přestože byl svatý, ukazuje dětem lidským, že se podle těla pokořuje před Otcem a dosvědčuje přikázání jeho.“ (2. Nefi 31:7.) Bez této smlouvy je pokání neúplné a odpuštění hříchů není dosaženo.² Profesor Noel Reynolds pronesl památná slova: „Rozhodnutí činit pokání je rozhodnutím spálit mosty v obou směrech [s odhodláním] následovat na věky jen *jedinou* cestu, *jedinou* stezku, která vede k věčnému životu.“³

Začtvrté – pokání vyžaduje, aby náš úmysl byl opravdový a abychom byli ochotni vytrvat, i když budeme

pocítovat bolest. Snaha vytvořit seznam konkrétních kroků pokání může být pro někoho užitečná, ale může vést i k bezmyšlenkovitému postoji, k odškrťávání jednotlivých kroků bez skutečného prožitku či změny. Opravdové pokání není povrchní. Pán uvádí dva základní požadavky: „Podle toho můžete poznati, činí-li člověk pokání z hříchů svých – vizte, vyzná je a zanechá jich.“ (NaS 58:43.)

Vyznání a zanechání hříchů jsou mocné pojmy. Zahrnují toho mnohem více než jen obvyklá slova: „Přiznávám; omlouvám se.“ Vyznání je hluboké a někdy bolestivé uvědomění si chyby a prohřešku vůči Bohu a člověku. Vyznání často doprovází zármutek, lítost a hořké slzy, zejména když něčí skutky byly příčinou bolesti pro někoho jiného, nebo, co je ještě horší, svedly někoho k hříchu. A právě tato hluboká úzkost, tento náhled na věci tak, jaké opravdu jsou, způsobí, že člověk, podobně jako Alma, zvolá: „Ó Ježíši, ty Synu Boží, buď milosrdný ke mně, kterýž jsem v žluči hořkosti a obvinut věčnými řetězy smrti.“ (Alma 36:18.)

Díky víře v milosrdného Vykupitele a v Jeho moc se potenciální zoufalství

mění v naději. Srdce a touhy člověka se mění, a kdysi přitažlivý hřích se stává čím dál tím odpudivějším. A v tomto novém srdci nyní uzrává rozhodnutí zanechat hříchu a zřít se ho a napravit, do té míry, do jaké to je možné, škodu, kterou člověk způsobil. Toto rozhodnutí záhy dozrává do smlouvy poslušnosti vůči Bohu. Poté, co je tato smlouva uzavřena, Duch Svätý, posel božské milosti, přinese úlevu a odpuštění. Člověk má pak nutkání zvolat znovu spolu s Almou: „A ó, jaká radost a jaké podivuhodné světlo [nyní zírám]; ano, duše má [je] naplněna radostí tak nesmírnou, jakou byla bolest má!“ (Alma 36:20.)

Jakákoli bolest, kterou s sebou pokání nese, bude vždy mnohem menší než utrpení požadované pro uspokojení spravedlnosti v případě nevyřešeného přestupku. Spasitel toho sice řekl jen málo o tom, co vytrpěl, aby uspokojil požadavky spravedlnosti a usmířil naše hříchy, ale pronesl tato odhalující slova:

„Neboť viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpěti, jestliže budou činiti pokání; ale jestliže nebudou činiti pokání, musejí trpěti stejně jako já;

Kteréžto utrpení způsobilo mně, dokonce Bohu, největšímu ze všech, že jsem se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu – a přál jsem si, abych nemusel pít ten hořký kalich.“ (NaS 19:16–18.)

Zapáté – ať je cena, kterou je při pokání nutné zaplatit, jakákoli, je polhcena v radosti odpuštění. V proslovu z generální konference nazvaném „Zářivé jitro odpuštění“ president Boyd K. Packer uvedl toto podobenství:

„V dubnu roku 1847 Brigham Young vedl první výpravu pionýrů z Winter Quarters. V téže době, 2 575 kilometrů západně od nich, se neboží přeživší členové Donnerovy výpravy snažili sejít po úbočích pohoří Sierry Nevady do údolí Sacramento.

Měli za sebou nelítostnou zimu, protože uvázli ve sněhových závějích pod vrcholem hory. Je téměř neuvěřitelné, že někdo z nich vůbec přežil dny, týdny a měsíce hladovění a nepopsatelného utrpení.

Jedním z nich byl i patnáctiletý John Breen. V noci 24. dubna dorazil na Johnsonův ranč. Po letech John napsal:

„Když jsme došli na Johnsonův ranč, bylo už dlouho po setmění, takže poprvé jsem ho viděl časně zrána. Počasí bylo jasné, tráva se zelenala, ptáci zpívali ve vrcholcích stromů a naše putování bylo u konce. Stěží jsem věřil tomu, že jsem stále naživu.

Scenérie, kterou jsem tehdy ráno spatřil, se mi jako fotografie otiskla do mysli. Většina zážitků se z paměti vytratila, ale v duchu stále vidím ono tábořiště poblíž Johnsonova ranče.“

President Packer řekl: „Nejprve mě velmi zmátla jeho slova, že ‚většina zážitků se z paměti vytratila‘. Jak se z jeho mysli mohly vytratit dlouhé měsíce neuvěřitelného strádání a zármutku? Jak mohlo jedno zářivé jitro

nahradit krutou a temnou zimu?

Při dalším uvažování jsem si uvědomil, že to není vůbec nic matoucího. Byl jsem svědkem toho, že něco podobného se stalo i lidem, které znám. Viděl jsem některé, kteří z dlouhé zimy provinění a duchovního strádání povstali do jitra odpuštění. Když přišlo jitra, poznali toto:

„Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.“ [NaS 58:42.]⁴

S vděčností uznávám, a svědčím o tom, že nepředstavitelné utrpení, smrt a Vzkříšení našeho Pána „naplňuje podmínky pokání“. (Helaman 14:18.) Božský dar pokání je klíčem ke štěstí zde i na onom světě. Slovy Spasitele a s hlubokou pokorou a láskou vyzývá všechny, aby činili „pokání ...; neboť se přiblížilo království nebeské“. (Matouš 4:17.) Víím, že když přijmete tuto výzvu, najdete radost nyní i na věky. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Bible Dictionary, „Repentance“.
2. v Knize Mormonově se opakovaně uvádí, že máme být „pokřtěni ku pokání“. (Viz Mosiáš 26:22; Alma 5:62; 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Helaman 3:24; 5:17, 19; 3. Nefi 1:23; 7:24–26; Moroni 8:11.) Jan Křtitel použil tatáž slova (viz Matouš 3:11) a Pavel mluvil o „křtu pokání“ (Skutkové 19:4). Toto slovní spojení se objevuje i v Nauce a smlouvách. (Viz NaS 35:5; 107:20.) „Křest pokání nebo ku pokání“ zkrátka jen odráží skutečnost, že křest je díky své smlouvě poslušnosti završením pokání. Díky úplnému pokání, včetně přijetí křtu, se člověk stává způsobitým pro vkládání rukou pro přijetí daru Ducha Svatého, a právě skrze Ducha Svatého člověk přijímá křest Duchem (viz Jan 3:5) a odpuštění hříchů: „Nebot brána, kterou máte vstoupiti, je pokání a křest vodou; a pak přichází odpuštění hříchů vašich ohněm a Duchem Svatým.“ (2. Nefi 31:17.)
3. Noel B. Reynolds, „The True Points of My Doctrine“, *Journal of Book of Mormon Studies*, vol. 5, no. 2 (1996): 35; zvýraznění přidáno.
4. Boyd K. Packer, Conference Report, Oct. 1995, 21; viz také „The Brilliant Morning of Forgiveness“, *Ensign*, Nov. 1995, 18.

Starší L. Tom Perry

Kvorum Dvanácti apoštolů

Dokonalá láska vyhání bázeň

Když přijmete výzvu dělit se o svou víru a pocity týkající se znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista, duch lásky a duch odvahy bude vaším stálým společníkem.

Presidente Monsone, máme velkou radost z onoho úžasného oznámení několika nových chrámů. Obzvláště nadšeno bylo mnoho, opravdu mnoho mých příbuzných ve státě Wyoming.

Když je postaven kdekoli ve světě nový chrám, Církev organizuje dny otevřených dveří, což je celkem běžná tradice ve Spojených státech a Kanadě. Během týdnů těsně před zasvěcením nového chrámu otevíráme dveře dokořán a zveme místní vládní a náboženské představitele, místní členy Círky a členy jiných církví na prohlídku nově postaveného chrámu.

Jsou to úžasné příležitosti, které pomáhají lidem, kteří naši Církev neznají, dovědět se o ní trochu více. Téměř každý, kdo navštíví nový chrám, žasne nad krásou jak exteriéru, tak interiéru. Obdivují mistrovskou práci a pozornost, která je věnována každému detailu chrámu. Kromě toho mnoho návštěvníků pocituje při prohlídce chrámu něco mimořádného a zvláštního. Toto jsou běžné reakce návštěvníků při dnech otevřených dveří, ale nejsou to reakce nejčastější. To, co na návštěvníky působí více než cokoli

jiného, jsou členové Círky, s nimiž se při dnech otevřených dveří setkávají. Odcházejí navždy ovlivněni svými hostiteli, Svatými posledních dnů.

Církví je po celém světě věnována větší pozornost, než tomu bylo kdykoli dříve. Pracovníci sdělovacích prostředků píší nebo mluví o Církví každý den a informují o mnoha jejich činnostech. V mnoha význačných zpravodajstvích ve Spojených státech se pravidelně diskutuje o Církví nebo o jejích členech. K těmto diskusím dochází po celém světě.

Církev přitahuje také pozornost návštěvníků internetu, který, jak víte, zásadně změnil způsob, jímž lidé sdílejí informace. V každém okamžiku každý den po celém světě lidé, kteří nikdy nepsali do novin nebo časopisů, diskutují na internetu, na blogu a na sociálních sítích o Církví a o jejím učení. Vytvářejí videa a sdílejí je on-line. Jsou to obyčejní lidé – jak členové naší Círky, tak členové jiných církví –, kteří mluví o Církví Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Změny ve způsobu komunikace částečně vysvětlují, proč my, „mormoni“, jsme teď viditelnější než

dříve. Ale Církev neustále roste a jde kupředu. Zdá se, že více lidí má členy Círky za sousedy a přátele a že význační členové Círky působí ve vládních funkcích, v podnikání, v zábavním průmyslu, ve školství a kdekoli jinde. Dokonce i ti, kteří nejsou členy Círky, si toho všimli a podivují se nad tím, co se děje. Je úžasné, že tolik lidí nyní ví o Církvi a o Svatých posledních dnů.

I když je Církev stále viditelnější, je stále mnoho těch, kteří jí nerozumějí. Někteří byli učeni, aby byli vůči Církvi nedůvěřiví, aby ve vztahu k Církvi jednali podle negativních stereotypů, aniž by pátrali po zdroji a věrohodnosti těchto informací. O Církvi a o tom, co zastává, také existuje mnoho nesprávných a matoucích informací. Tak tomu je již od doby Proroka Josepha Smitha.

Joseph Smith napsal svůj životopis částečně proto, „aby vyvedl z omylu myšlení veřejnosti a aby předložil fakta všem, kteří hledají pravdu“. (Joseph Smith–Životopis 1:1.) Pravdou je, že vždy budou existovat ti, kteří budou překrucovat pravdu a záměrně zkreslovat učení Círky. Ale většina těch, kteří mají dotazy ohledně Círky, jí prostě chtějí porozumět. Jde o nezaujaté lidi, kteří jsou upřímně zvědaví.

Rostoucí viditelnost a renomé

Círky představuje pro nás, její členy, určité pozoruhodné příležitosti. Když nás druzí líčí takové, jací nejsme, můžeme pomáhat „[vyvádět] z omylu myšlení veřejnosti“ a opravovat nesprávné informace. Co je však důležitější, můžeme vysvětlovat, kdo jsme.

Je toho hodně, co můžeme dělat – co můžete dělat –, abychom lidem pomáhali porozumět Církvi. Pokud to budeme dělat ve stejném duchu a pokud se budeme chovat stejně, jako když pořádáme dny otevřených dveří chrámu, naši přátelé a sousedé nám budou lépe rozumět. Jejich nedůvěra vyprchá, negativní stereotypy zmizí a oni začnou vidět Církev takovou, jaká skutečně je.

Dovolte mi uvést několik myšlenek týkajících se toho, co můžeme dělat.

Zprv – když mluvíme o Ježíši Kristu, musíme být odvážní. Chceme, aby ostatní věděli, že věříme tomu, že Ježíš Kristus je ústřední postavou celé historie lidstva. Jeho život a učení jsou jádrem Bible a ostatních knih, které pokládáme za svatá písma. Starý zákon připravuje půdu pro Kristovu službu ve smrtelnosti. Nový zákon Jeho službu ve smrtelnosti popisuje. Kniha Mormonova nám poskytuje další svědectví o Jeho službě ve smrtelnosti. Přišel na zem, aby

hlásal své evangelium jako základ pro veškeré lidstvo, aby tak všechny Boží děti mohly poznávat Jeho a Jeho učení. Pak obětoval život, aby mohl být naším Spasitelem a Vykupitelem. Spasení je možné jen díky Ježíši Kristu. A právě proto věříme, že je ústřední postavou celé historie lidstva. Naše věčné určení je vždy v Jeho rukou. Je úžasné věřit v Něj a přijímat Ho jako svého Spasitele, svého Pána a svého Mistra.

Také věříme, že jedině skrze Krista lze najít opravdovou spokojenost,

naději a štěstí – jak v tomto životě, tak ve věčnostech. Naše nauka, tak jak ji učí kniha Mormonova, důrazně prohlašuje: „Pročež, musíte se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem. Pročež, budete-li se tlačiti kupředu, hodující na slově Kristově, a vytrváte-li do konce, vizte, tak praví Otec: Budete mít život věčný.“ (2. Nefi 31:20.)

Prohlašujeme, že věříme v Ježíše Krista a že Ho přijímáme jako svého Spasitele. Ve veškerém našem úsilí nám bude žehnat a povede nás. Zatímco se namáháme zde ve smrtelnosti, bude nás posilovat a v době zkoušek nám bude přinášet útěchu. Členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů kráčejí s vírou v Toho, Jehož tato církev je.

Zadruhé – buďte pro druhé spravedlivým příkladem. Poté, co vyjádříme svou víru, musíme následovat radu, která je nám dána v 1. Timoteovi 4:12: „Buď příkladem [věřících] v řeči, v [jednání], v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.“

Spasitel učil, že je důležité být příkladem víry, když řekl: „Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“ (Matouš 5:16.)

Zatímco se snažíme následovat Jeho příklad, který dal světu, má být náš život příkladem dobrotivosti a ctnosti. Dobré skutky každého z nás mohou vzdávat čest Spasiteli i Jeho Církvi. Když budete konat dobro a budete úctyhodnými a bezúhonnými muži a ženami, váš život bude odrážet světlo Kristovo.

A dále – mluvte směle o Církvi. V běžném životě jsme požeňáni mnoha příležitostmi podělit se s druhými o to, čemu věříme. Když se nás známí nebo kolegové v práci zeptají na naši víru, dávají nám možnost,

abychom jim řekli, kdo jsme a čemu věříme. Ať již mohou, nebo nemusejí mít zájem o církev, mají zájem nás lépe poznat.

Doporučuji vám, abyste tyto možnosti využívali. Vaši známí a kolegové vás nezádají o to, abyste je učili, abyste jim kázali, abyste jim něco vysvětlovali nebo abyste je k něčemu nabádali. Zapojte je do obousměrné komunikace – řekněte jim něco o své náboženské víře, ale také se jich zeptejte, čemu věří oni. Odhadněte úroveň jejich zájmu podle otázek, které pokládají. Mají-li mnoho otázek, zaměřte rozhovor tak, abyste tyto otázky zodpověděli. Vždy pamatujte na to, že je lepší, když se ptají oni, než když jim něco říkáte vy.

Zdá se, že někteří členové chtějí uchovávat své členství v Církvi v tajnosti. Mají k tomu své důvody. Například si možná myslí, že mluvit o své víře není jejich povinností. Možná se obávají, že by mohli udělat chybu nebo že by mohli dostat otázku, na niž neumějí odpovědět. Jestliže se vám někdy tyto myšlenky honily hlavou, mám pro vás jednu radu. Zkrátka si vzpomeňte na slova Janova: „Bázněť není v lásce, ale láska dokonalá ven vyhání bázeň.“ (1. Janova 4:18.) Pokud zkrátka milujeme Boha a své

bližní, je nám slíbeno, že svou bázeň překonáme.

Pokud jste nedávno navštívili stránky Mormon.org, což jsou církevní webové stránky pro ty, kteří mají zájem dovědět se něco o Církvi, viděli jste členy, kteří na stránky vložili různé informace o sobě. Vytvořili si on-line profil, který vysvětluje, kdo jsou a proč je pro ně jejich náboženské přesvědčení důležité. Otevřeně mluví o své víře.

K takovým rozhovorům máme přístupovat s křesťanskou láskou. Tón našeho projevu, ať již mluveného, nebo psaného, má být uctivý a zdvořilý, bez ohledu na to, jak reagují druzí. Máme být čestní a otevření a máme se snažit vyjadřovat jasně. Neměli bychom vystupovat ublíženě, ani se nemáme s nikým přit.

Apoštol Petr vysvětlil: „Ale jakž ten, kterýž vás povolal, svatý jest, i vy svatí [v každém způsobu konverzace] buďte.“ (1. Petrova 1:15.)

Zdá se, že dnešní „způsob konverzace“ stále více a více využívá internet. Povzbuzujeme členy, mladé i starší, aby používali internet a sociální sítě k tomu, aby projevovali zájem o druhé a dělili se o své náboženské přesvědčení.

Když používáte internet, můžete

narazit na probíhající konverzaci o Církvi. Jste-li vedeni Duchem, neváhejte přidat k této konverzaci i svůj názor.

Poselství evangelia Ježíše Krista se nepodobá ničemu jinému, o co se kdy budete dělit s druhými. V této informační éře je to ta nejhodnotnější informace na světě. O její hodnotě není pochyb. Je to drahocenná perla. (Viz Matouš 13:46.)

Když mluvíme o Církvi, nesnažíme se, aby vypadala lépe, než jaká ve skutečnosti je. Nemusíme svá slova nijak přikrášlovat. Toto poselství musíme předávat druhým čestně a přímočaře. Otevřeme-li komunikační kanály, poselství znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista samo potvrdí svou pravdivost těm, kteří jsou připraveni ho přijmout.

Někdy je velký rozdíl – propast v porozumění – mezi tím, jak vidíme Církev my zevnitř, a tím, jak ji vidí ostatní zvenku. To je hlavní důvod, proč před zasvěcením každého nového chrámu pořádáme dny otevřených dveří. Dobrovolníci z řad členů se v chrámu během dnů otevřených dveří zkrátka snaží pomáhat druhým vidět Církev tak, jak ji oni vidí zevnitř. Vidí Církev jako podivuhodné dílo, ano, jako zázrak, a chtějí, aby ji druzí viděli také tak. Žádám vás, abyste se o totéž snažili i vy.

Slibuji vám, že když přijmete výzvu dělit se o svou víru a pocity týkající se znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista, duch lásky a duch odvahy bude vaším stálým společníkem, neboť „láska dokonalá ven vyhání bázeň“ (1. Janova 4:18).

Toto je doba, kdy máme stále více příležitostí dělit se s druhými o evangelium Ježíše Krista. Kež se připravíme na to, abychom mohli využívat svých příležitostí dělit se o svou víru – o to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

My všichni jsme zapojeni

Každého muže, mladého či starého, který je nositelem kněžství, prosím o to, aby byl silnějším a oddanějším hlasem – hlasem, ... prosazujícím dobro, hlasem prosazujícím evangelium, hlasem prosazujícím Boha.

V duchu oné úžasně povzbudivé náboženské písně a s působivou úvodní modlitbou staršího Richarda G. Hinckleyho v srdci bych dnes večer mluvil poněkud otevřeně, bratří, a otevřeně budu mluvit i k mladým mužům Aronova kněžství.

Když mluvíme o vznešenosti Prvního vidění Josepha Smitha, občas letmo přecházíme onen hrozivý konflikt, k němuž došlo těsně předtím – konflikt, který měl v úmyslu zničit onoho chlapce, pokud by to bylo možné, a který chtěl každopádně zabránit zjevení, k němuž mělo dojít. Nemluvíme o protivníkovi častěji, než musíme, a já o něm vůbec nerad mluvím, ale to, co prožil mladý Joseph, nám připomíná, na co musí každý muž, i každý mladý muž, v tomto publiku pamatovat.

Zaprvé – Satan neboli Lucifer neboli otec lží, ať již ho nazvete jakkoli, existuje a je zosobněním zla. Jeho motivy jsou vždy zlovolné a zmítá se zlostí, když zazáří vykupující světlo,

když se jen objeví pravdivá myšlenka. Zadruhé – Satan stojí na věky v opozici proti lásce Boží, Usmíření Ježíše Krista a dílu pokoje a spasení. Proti tomuto bude bojovat kdykoli a kdekoli jen může. Ví, že bude nakonec poražen a vyvržen, ale je odhodlán vzít s sebou tolik dalších, kolik jen může.

Jaké taktiky ďábel používá v tomto boji, v němž je v sázce věčný život? Opět se můžeme poučit ze zážitku z Posvátného háje. Joseph zaznamenal, že Lucifer, ve snaze vzepřít se všemu, co následovalo, použil „na mne tak udivující vliv, že mi [svázal] jazyk, takže jsem nemohl mluvit“.¹

Jak tomu dnes dopoledne učil prezident Boyd K. Packer, Satan nemůže nikoho připravit o život přímo. To je jedna z mnoha věcí, kterou nemůže udělat. Ale zdá se, že jeho snaha zastavit toto dílo bude docela úspěšná, pokud těm, kteří jsou věrní, dokáže svázat jazyk. Bratří, pokud je tomu tak, hledám dnes večer muže, ať mladé, či

starší, kteří se natolik zajímají o tuto bitvu mezi dobrem a zlem, že se do ní zapojí a že budou mluvit směle. Jsme ve válce a na několik následujících minut bych se rád stal rekrutovací kancelář.

Mám vám zabroukat několik taktů písně „Všichni do služby odvedeni jsme“? Však znáte onu sloku: „Čekáme na bojovníky, kdo se přihlásí?“² Na tomto povolání ke zbrani je samozřejmě úžasné to, *nepožadujeme* dobrovolníky, kteří by stříleli z pušky nebo házeli granáty. Nikoli, chceme vojenské oddíly, které se jako zbraně chopí „[každého slova], jež vychází z úst Božích“.³ A tak dnes večer hledám misionáře, kteří nebudou mít dobrovolně svázaný jazyk, ale kteří budou s Duchem Páně a s mocí kněžství otevírat ústa a svými slovy konat zázraky. A tato slova, jak učili bratří v počátcích Církve, budou prostředkem, skrze nějž „jsou a budou vykonávána ta nejmocnější díla“ víry.⁴

Zvláště žádám mladé muže Aronova kněžství, aby se posadili zpřímá a zpozorněli. Dovolte mi uvést podobenství z prostředí sportu. Jsme zapojeni do boje na život a na smrt, mladí muži, takže se k vám trochu přiblížím, přitisknu nos na ten váš a vychrlím na vás tolik ohnivých slov, aby vám to trochu sežehlo obočí – tak, jak to dělají trenéři, když je zápas vyrovnaný a kdy se hraje o všechno. A protože výsledek zápasu závisí na vás, tento váš trenér vám říká, že někteří z vás, aby mohli hrát v tomto utkání, musejí být morálně čistějšími, než nyní jsou. V této bitvě mezi dobrem a zlem nemůžete pokaždé, když přijde nějaké pokušení, hrát na straně protivníka a pak očekávat, že když přijde čas jít do chrámu a na misi, můžete se jakoby nic převléknout do Spasitelova dresu. To, mladí přátelé, dělat nemůžete. Bohu se nelze vysmívat.

A tak máme dnes večer dilema – vy i já. V záznamech této Církve jsou totiž již tisíce mladých mužů ve věku Aronova kněžství, kteří představují naši zásobárnu kandidátů pro budoucí misionářskou službu. Úkolem ale je, aby tito jáhnové, učitelé a kněží zůstali dostatečně aktivní a dostatečně způsobilí, aby mohli být vysvěceni staršími a mohli sloužit jako misionáři. A tak potřebujeme, abyste vy, mladí muži, kteří jste již součástí týmu, v týmu také *zůstali* a přestali si driblovat za postranní čarou, když potřebujeme, abyste se pustili do hry a dali do toho celé srdce! Téměř ve všech sportovních utkáních, která znám, jsou na podlaze nebo na hřišti vyznačeny čáry, v jejichž mezích musí každý účastník zůstat, aby mohl hrát s protihráčem. I Pán vyznačil čáry způsobilosti pro ty, kteří jsou povoláni pracovat s Ním na tomto díle. Žádný misionář nemůže nečinít pokání ze sexuálního přestupku nebo z vulgární řeči nebo ze záliby v pornografii, a přitom očekávat, že může vyzývat druhé, aby právě z toho činili pokání oni! To dělat nemůžete. Nebude s vámi Duch a slova se vám budou zadržávat v hrdle, když se je budete snažit vyslovit. Nemůžete se vydat po „zakázaných cestách“,⁵ jak je nazval Lehi, a očekávat, že můžete vést druhé po „těsné a úzké“⁶ cestě – to zkrátka nelze.

Avšak tato výzva má pro vás řešení

právě tak, jako má řešení pro onoho zájemce, kterého budete učit. Ať jste kdokoli a ať jste udělali cokoli, může vám být odpuštěno. Každý z vás, mladých mužů, může zanechat každého přestupku, s nímž možná zápasíte. Toto je ten zázrak odpuštění, zázrak Usmíření Pána Ježíše Krista. Nemůžete to ale udělat, aniž byste se aktivně zavázali žít podle evangelia, a nemůžete to udělat, aniž byste činili pokání z toho, z čeho je potřeba ho činit. Žádám vás, mladí muži, abyste byli aktivní a abyste byli čistí. A je-li to nutné, prosím vás, abyste se *stali* aktivními a abyste se *stali* čistými.

Bratří, mluvíme s vámi na rovinu, protože, jak se zdá, žádná jemnější slova nefungují. Mluvíme na rovinu, protože Satan je skutečná bytost, která se vás snaží zničit a vy se setkáváte s jeho vlivem ve stále mladším a mladším věku. A tak vás chytáme za límec a co nejdůrazněji na vás voláme:

*Slyšte lomoz bitvy, jež hlasitě se nese k vám;
Přidejte se k nám! Přidejte se k nám!*⁷

Moji mladí přátelé, v příštích měsících a letech budeme potřebovat o desítky tisíc misionářů více. Tito misionáři musejí pocházet ze stále většího počtu nositelů Aronova kněžství, kteří budou vysvěceni a kteří budou aktivní, čistí a způsobilí sloužit.

Vám, kteří jste již sloužili nebo nyní sloužíte, děkujeme za vše dobré, co jste již vykonali, a za to, kolika lidem jste ovlivnili život. Bůh vám žehnej! Jsme si také vědomi toho, že někteří celý život doufali, že budou sloužit na misi, ale kvůli zdravotním důvodům nebo jiným překážkám, které nemohou ovlivnit, sloužit nemohou. Veřejně a s hrdostí vzdáváme této skupině hold. Známe vaše přání a tleskáme vám za vaši oddanost. Máte naši lásku a náš obdiv. Jste „součástí týmu“ a vždy budete, i když jste se cti omluveni ze služby na plný úvazek. Potřebujeme ale vás ostatní!

Nyní vy, bratři v Melchisedechově kněžství, moc se neusmívejte a ani si neužívejte pohodlí své sedačky. Ještě jsem tady neskončil. Potřebujeme o tisíce víc manželských párů, které by sloužily v misích Církve. Každý prezident misie o ně prosí. Kdekoli tyto manželské páry slouží, přinášejí do tohoto díla vyzrálost, kterou žádné množství devatenáctiletých mladíků, ať jsou jakkoli dobří, přinést nemůže.

Aby členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti povzbudili více manželských párů ke službě, provedli jedny z nejdůležitějších a nejtěžších změn v misionářské práci za posledních 50 let. Letos v květnu obdrželi vedoucí kněžství po celém světě oznámení o tom, že náklady na ubytování pro manželské páry (a jedná se *pouze* o náklady na ubytování) budou hrazeny Církví z misionářských fondů, pokud tyto náklady přesáhnou předem stanovenou měsíční částku. To je veliké požehnání! Toto je podpora seslaná z nebe, která má pomoci s tím největším výdajem, který manželské páry na misi musejí hradit. Bratři také rozhodli, že manželské páry mohou na misi sloužit 6 nebo 12 měsíců i oněch tradičních 18 nebo 23 měsíců. Dalším úžasným vstřícným gestem je

to, že manželské páry se mohou na vlastní náklady vrátit na krátký čas domů z důvodu závažných rodinných událostí. A přestaňte se obávat toho, že budete muset klepat na dveře nebo dodržovat stejný pracovní rozvrh jako devatenáctiletí misionáři! Nežádáme vás, abyste dělali právě toto, ale máme spoustu dalších úkolů, které můžete dělat, a dosti značnou volnost v tom, jak je budete dělat.

Bratři, uvědomujeme si, že někteří z *vás* možná ze zdravotních, rodinných či ekonomických důvodů nebudou moci sloužit hned teď nebo možná nikdy. Pokud se ale trochu připravíte, mnozí z vás jít na misi mohou.

Biskupové a presidenti kůlů, diskutujte o této potřebě na radách a na konferencích. Sedte během shromáždění na pódiu a s modlitbou se rozhlížejte po shromážděných členech, abyste získali inspiraci ohledně toho, kdo má povolání obdržet. Pak s nimi vše proberte a pomozte jim stanovit si datum začátku služby. Bratři, když k tomuto dojde, řekněte manželce, že pokud vy na pár měsíců dokážete opustit houpací křeslo a dálkový ovladač, dokáže i ona opustit vnučata. O vaše drahá vnučata bude postaráno a já vám slibuji, že ve službě Pánu pro ně uděláte to, světy bez konce, co byste pro ně nikdy

nedokázali udělat, kdybyste zůstali doma a byli jim stále nablízku. Jaký větší dar mohou prarodiče dát svým potomkům, než svými skutky i slovy říci: „V naší rodině je zvykem sloužit na misi!“

Misionářská práce není to jediné, co musíme v této velké, rozsáhlé a úžasné Církvi dělat. Ale téměř vše ostatní, co musíme dělat, závisí na tom, zda si lidé nejprve vyslechnou evangelium Ježíše Krista a pak vstoupí do Církve. Zcela jistě bylo právě z toho důvodu

Montreal, provincie Quebec, Kanada

Ježíšovo poslední nařízení členům Dvanácti tak zásadní: „Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“⁸ Poté, a jediné poté, se mohou v plné míře dostavit i ostatní požehnání evangelia – rodinná soudržnost, programy pro mládež, kněžská zaslíbení a obřady, které nás vedou až do chrámu. Ale jak svědčil Nefi, nic z toho se nemůže dostavit, dokud člověk „[nevstoupí] do ... brány“.⁹ Kvůli tomu všemu, co je potřeba udělat cestou k dosažení věčného života, potřebujeme mnohem více misionářů, kteří by onu bránu otevírali a pomáhali lidem, aby jí prošli.

Každého muže, mladého či starého, který je nositelem kněžství, prosím o to, aby byl silnějším a oddanějším hlasem – hlasem, který bude znít nejen proti zlu a tomu, který je jeho zosobněním, ale hlasem prosazujícím dobro, hlasem prosazujícím evangelium, hlasem prosazujícím Boha. Bratři každého věku, rozvažte svůj jazyk a dívejte se, jak vaše slova konají zázraky v životě těch, „kteří jsou zadržováni před pravdou pouze proto, že nevědí, kde ji nalézt“.¹⁰

*Pospěšte do boje, na bitevní pole;
Pravda je nám přílbicí, štítem i zbrojí.
Braňte korouhev, jež hrdě nám vlaje,
my kráčíme domů zvesela a s radostí.*¹¹

Ve jménu Ježíše Krista, našeho Mistra, amen. ■

ODKAZY

1. Joseph Smith–Životopis 1:15.
2. „We Are All Enlisted“, *Hymns*, č. 250.
3. Nauka a smlouvy 84:44; viz také Deuteronomium 8:3; Matouš 4:4.
4. *Lectures on Faith* (1985), 73.
5. 1. Nefi 8:28.
6. 2. Nefi 31:18.
7. *Hymns*, č. 250.
8. Matouš 28:19.
9. 2. Nefi 33:9.
10. Nauka a smlouvy 123:12.
11. *Hymns*, č. 250.

Biskup Keith B. McMullin

Druhý rádce v Předsedajícím biskupstvu

Moc Aronova kněžství

Vy i úřad Aronova kněžství, který zastáváte, jste nezbytní pro práci Nebeského Otce s Jeho dětmi a pro přípravu této země na Druhý příchod.

Na jednom nedávném školení generálních autorit president Thomas S. Monson znovu zdůraznil povinnosti a příležitosti nositelů Aronova kněžství.¹ A právě v duchu této výuky k vám dnes promlouvám.

Povinnosti, jež jsou správným způsobem vykonávány, určují osud lidí a národů. Zásada povinnosti je natolik zásadní, že nositelé kněžství jsou nabádáni: „Pročež, necht [se nyní] každý muž učí povinnostem svým a necht se učí jednati v úřadu, do něhož je určen, ve vsí pili.“²

President Monson vysvětlil: „Volání povinnosti může přicházet tiše, zatímco my, kteří jsme nositeli kněžství, přijímáme úkoly, které dostáváme.“³ President Monson citoval George Alberta Smitha: „Vaší prvořadou povinností je poznat, co Pán chce, a potom mocí a silou Jeho svatého kněžství zvelebovat vaše povolání v přítomnosti vašich bližních tak, aby vás lidé rádi následovali.“⁴

Když Pán mluvil o své povinnosti, řekl: „Nehledám vůle své, ale vůle ... Otcovy.“⁵ „Sstoupil [sem] s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal.“⁶ Protože Ježíš Kristus splnil svou povinnost, „může být spaseno veškeré lidstvo, skrze

poslušnost zákonů a obřadů evangelia“⁷. Bratři, toto je tím standardem, kterým se máme řídit.

Z vlastní zkušenosti vím, že vy, kteří sloužíte jako jáhnové, učitelé a kněží, jste při plnění svých povinností ochotní, spolehliví a schopní do té míry, do jaké to od vás očekáváme. Obdivujeme vás. Vaše vitalita je nakažlivá, vaše schopnosti ohromující a spolupráce s vámi je posilňující. Vy i úřad Aronova kněžství, který zastáváte, jste nezbytní pro práci Nebeského Otce s Jeho dětmi a pro přípravu této země na Druhý příchod Jeho Svatého Syna. Při pohledu na vás a na vaše povinnosti nevidíme jen váš věk. Pavel o vás hovořil takto: „Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buď příkladem věrných v řeči, v [jednání], v [pravé] lásce, v duchu, u víře, v čistotě.“⁸

K mužům v dávných dobách časem přišlo kněžství, jež jméno nese po Aronovi.

Skrze Levity, kněží a také proroky, tak sloužilo Božím dětem.

Pak přišel světa Spasitel a muže, jenž šul Jan, vyhledal, aby toutéž mocí pokřtěn byl, a zahájil tak dílo spasení.

*V posledních dnech pak tatáž moc
byla na zem znovuzřízena,
aby pravdy evangelia od první
k poslední
mohly v našem srdci zapustit kořeny.*

*Aronovo kněžství, ty pravdo vznešená,
připrav se a vyjdi,
aby vykoupení mohlo přijít
skrze Božího Milovaného Syna!*

*A ten, jenž tyto moci ovládá –
to již není pouhý chlapec.
Plášť kněžství jest na něm usazen
a my voláme: „Vizte muže!“¹⁰*

„Mocí a pravomocí ... Aronova kněžství je držeti klíče služby andělů a vykonávat vnější obřady, literu evangelia, křest pokání na odpuštění hříchů, v souladu se smlouvami a příkázáními.“¹⁰ President Boyd K. Packer na toto téma řekl: „V rozdělování *pravomoci* kněžství jsme velice úspěšní. Kněžskou pravomoc máme zavedenou téměř všude. ... Ale k rozdělování *pravomoci* kněžství dochází podle mého názoru rychleji než k rozdělování *moci* kněžství.“¹¹ To musíme

změnit, abychom zajistili věčné blaho Božích dětí.

Náš prorok nám řekl, jak toho můžeme dosáhnout. President Monson citoval George Q. Cannona: „Chci vidět posílení moci kněžství. ... Chci vidět, jak se tato síla a moc rozlévá mezi veškeré kněžstvo a dosahuje od vedoucích až k poslednímu a nejpokornějšímu jáhnovi v Církvi. Každý muž má usilovat o zjevení Boží a těšit se z nich – z onoho světla nebe zářícího v jeho duši a dodávajícího mu poznání jeho povinností, oné části díla Božího, která na něj v jeho kněžství připadá.“¹²

Co může jáhen, učitel nebo kněz dělat pro to, aby obdržel onoho ducha zjevení a aby zveleboval své povolání? Může žít tak, aby se mohl těšit očisťující, posvěcující a světlem naplňující moci Ducha Svatého.

Důležitost této zásady se nachází ve slovech Almy: „Nyní, pravím vám, že toto je rád, podle něhož jsem povolán, ... abych kázal ... dorůstajícímu pokolení; ... že musejí činit pokání a být *znovuzrozeni*.“¹³ Když je člověk znovuzrozen, jeho srdce je proměněné. Netouží po ničem zlovolném

ani nečistém. Pociťuje hlubokou a trvalou lásku k Bohu. Chce být spravedlivý, sloužit druhým a dodržovat přikázání.¹⁴

President Joseph F. Smith popsál svou zkušenost s touto mocnou proměnou takto: „Pocitem, který mě prostoupil, byl čistý klid, láska a světlo. V duši jsem měl pocit, že pokud jsem zhřešil, ... bylo mi odpuštěno; že jsem byl skutečně očištěn od hříchu; cosi se dotklo mého srdce a já jsem měl pocit, že bych nedokázal ublížit nejmenšímu broučkovi pod svýma nohama. Pociťoval jsem, že si přeji činit dobro, jakékoli, kdekoli a komukoli. Pociťoval jsem novost života, novost touhy činit to, co je správné. V mé duši nezbyl ani kousek touhy po zlu. Pravda, ... byl jsem jenom malý chlapec, ale toto byl pocit, který mne naplnil, a já vím, že byl od Boha, a byl pro mne a stále je živým svědectvím o tom, že mě Pán přijal.“¹⁵

A tak vás vyzýváme, úžasní mladí bratři, abyste se pilně snažili stát se „znovuzrozenými“.¹⁶ Modlete se o to, aby tato mocná proměna ve vašem životě nastala. Studujte písma. Přejte si

více než cokoli jiného poznat Boha a stát se takovými, jako je Jeho Svätý Syn. Užijete si mládí, ale „[opustte] dětinské věci“¹⁷:

Vyhýbejte se nečisté a pošetilé mluvě.

Utíkejte před veškerým zlem.

Vyhýbejte se sváru.

Je-li to potřeba, činite pokání.¹⁸

To vše vám pomůže dorůst do vznešené velikosti pravého muže. K vašim vlastnostem bude patřit odvaha, důvěryhodnost, pokora, víra a dobrotivost. Přátelé o vás budou mít vysoké mínění, rodiče vás budou chválit, bratři v kněžství na vás budou spoléhat a mladé ženy vás budou obdivovat a stanou se díky vám ještě lepšími. Bůh si vás bude vážit a vaši kněžskou službu obdaruje *mocí z újsosti*.

My ostatní budeme plnit svou část. Jako rodiče a prarodiče vás budeme připravovat na ještě statečnější službu v království Božím. Jako vaši bratři vám budeme příkladem, který můžete napodobovat. Budeme posilovat sílu vašich kvor. Budeme podporovat předsednictva vašich kvor, zatímco používají klíče kněžství. Budeme vám poskytovat příležitosti k tomu, abyste mohli naplno vykonávat povinnosti Aronova kněžství a zvelebovat povolání, jež v tomto kněžství máte.

Díky vaší službě poplynou do Církve veliká požehnání. „Andělé mluví mocí Ducha Svätého.“¹⁹ I vy tak budete mocí mluvit. Když budete mluvit mocí Ducha Svätého a budete připravovat, žehnat a roznášet posvátné symboly svátosti, budou muži a ženy, chlapci a dívky usilovat o to, aby činili pokání, prohlubovali víru v Krista a vždy měli Svätého Ducha jako svého společníka.

Když se budete postit a vybírat postní oběti, členové budou pohnuti

k tomu, aby se ve svých skutcích řídili Spasitelem. Pán pečoval o chudé a utiskované a vyzýval druhé: „[Pojď], následuj mne.“²⁰ Vaše služba spočívající v péči o ty, kterým přálo menší štěstí, nás zaměstnává v Jeho svätém díle a pomáhá nám udržet si odpuštění vlastních hříchů.²¹

Když „[navštěvujete] příbytek každého člena,“²² buďte nebojácní a nestyďte se. Duch Svätý vám v pravou chvíli ukáže slova, která máte říci, svědectví, jež máte vydat, a službu, jež máte poskytnout.

Vaše usilovná snaha „vždy bdít nad církví“²³ ponese ovoce. Vaše neokázalé chování odzbrojí i to zcela nevěřící srdce a uvolní protivníkovu sevření. Vaše pozvání druhých, aby s vámi šli na shromáždění, aby s vámi přijali svátost a aby s vámi sloužili, se stane vítaným balzámem pro ty, kteří jsou ztraceni v temnotě, kde světlo evangelia svítí jen velmi slabě nebo nesvítí vůbec.

Moji milovaní mladí bratři, „[nezanedbávejte] daru, kterýž jest [ve vás],“²⁴ který jste obdrželi, když vám bylo předáno Aronovo kněžství a byli jste vysvěceni.

„Nedal nám Bůh ducha bázně, ale mocí, a milování, a myslí způsobilé.

Protož nestyď se za svědectví Pána našeho ..., [buď podílníkem na evangeliu] podlé moci Boží,

Kterýž ... [nás] povolal povoláním svätým, ... [nám daným] v Kristu Ježíši, [než začal svět].“²⁵

Náš milovaný prorok „vám předal prapor“²⁶. Vzdáváme vám poctu, modlíme se za vás, radujeme se z toho, že s vámi můžeme sloužit, a děkujeme Bohu za moc vaší spásné služby.

Vydávám svědectví, že Bůh je náš Věčný Otec a dlí nad námi v nebi. Ježíš Kristus je Boží Svätý Syn, Vykupitel světa, a vy, věrní nositelé Aronova kněžství, jste Jeho poslové na zemi. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, školení generálních autorit, duben 2010.
2. Nauka a smlouvy 107:99.
3. Thomas S. Monson, „Posvátné povolání ke službě“, *Liahona*, květen 2005, 54.
4. George Albert Smith, Conference Report, Apr. 1942, 14; viz také Thomas S. Monson, *Liahona*, květen 2005, 54.
5. Jan 5:30.
6. Jan 6:38.
7. Články víry 1:3.
8. 1. Timoteovi 4:12.
9. Báseň Keitha B. McMullina; viz Keith B. McMullin, „Behold the Man“, *Ensign*, Nov. 1997, 42.
10. Nauka a smlouvy 107:20.
11. Boyd K. Packer, „Moc kněžství“, *Liahona*, květen 2010, 6.
12. George Q. Cannon, *Deseret Weekly*, Nov. 2, 1889, 593; citoval Thomas S. Monson na školení generálních autorit, duben 2010.
13. Alma 5:49; zvýraznění přidáno.
14. Viz Marion G. Romney, „According to the Covenants“, *Ensign*, Nov. 1975, 71–73.
15. Joseph F. Smith, Conference Report, Apr. 1898, 66.
16. Viz Jan 3:3–7; Alma 5:14–21, 49.
17. 1. Korintským 13:11.
18. Viz 2. Timoteovi 2:16, 22–26.
19. 2. Nefi 32:3.
20. Lukáš 18:22; viz také Jan 14:12–14.
21. Viz Mosiáš 4:26.
22. Nauka a smlouvy 20:47.
23. Nauka a smlouvy 20:53.
24. 1. Timoteovi 4:14.
25. 2. Timoteovi 1:7–9.
26. Thomas S. Monson, školení generálních autorit, duben 2010.

Starší W. Christopher Waddell
Sedmdesátník

Jedinečná životní příležitost

*Díky vaší oddané službě a ochotné oběti se pro vás
misie stane svatou půdou.*

V ýznamnou událostí v životě misionáře je jeho závěrečný neboli „výstupní“ pohovor s prezidentem misie. Ústředním bodem tohoto pohovoru je diskuse o tom, co daný misionář vnímá jako nezapomenutelné zkušenosti a důležitá ponaučení na celý život získaná za pouhých 18 až 24 měsíců.

Zatímco mnohé tyto zkušenosti a ponaučení se mohou všeobecně týkat misionářské služby, každá misie je jedinečná díky výzvám a příležitostem, kdy překonáváme sami sebe a jsme zkoušeni podle svých individuálních potřeb a charakteru.

Dávno předtím, než jsme opustili svůj pozemský domov, abychom sloužili na misii na plný úvazek, jsme opustili nebeské rodiče, abychom naplnili své poslání neboli misii ve smrtelnosti. Máme Otce v nebi, který nás zná – zná naše silné i slabé stránky, naše schopnosti a možnosti. On ví přesně, kterého presidenta misie i společníky a které členy a zájemce potřebujeme, abychom se stali takovým misionářem, manželem, a otcem a nositelem kněžství, jakým jsme schopni se stát.

Proroci, vidoucí a zjevovatelé

přirazují misionáře do jednotlivých misii pod vedením a vlivem Ducha Svatého. Inspirovaní presidenti misii každých šest týdnů rozhodují o přesunech a záhy poznávají, že Pán ví přesně, kde chce, aby každý misionář sloužil.

Před několika lety sloužil na misii na plný úvazek v Arizoně starší Javier Misiego z Madridu ve Španělsku. V té době se jeho povolání na misii do Spojených států zdálo poněkud neobvyklé, poněvadž většina mladých mužů ze Španělska byla povolávána sloužit ve vlastní zemi.

Po skončení firesidu kůlu, na kterém byl starší Misiego požádán, aby on i jeho společník vystoupili, oslovil staršího Misiega jeden méně aktivní člen Církve, kterého tam přivedl jeho přítel. Bylo to poprvé po mnoha letech, co onen muž vstoupil do kaple. Zeptal se staršího Misiega, zda nezná Josého Misiega z Madridu. Když starší Misiego odpověděl, že jeho otec se jmenuje José Misiego, muž mu s nadšením položil několik dalších otázek, aby se ujistil, že to je *ten* José Misiego, kterého má na mysli. Když tento méně aktivní člen zjistil, že oba mluví o tomtéž muži, začal plakat. Řekl: „Tvůj

otec byl jediný, koho jsem během celé své misie pokřtil,“ a popsal, jak svou misii považoval za neúspěšnou. Roky strávené v neaktivitě přisuzoval určitému pocitu neschopnosti a sklíčenosti, protože byl přesvědčen, že Pána nějakým způsobem zklamal.

Starší Misiego pak tomuto členovi vysvětlil, co tento domnělý misionářský neúspěch znamenal pro jeho rodinu. Vyprávěl mu, že jeho otec, který byl pokřtěn jako mladý svobodný dospělý, uzavřel sňatek v chrámu, že starší Misiego je čtvrtý ze šesti dětí, že všichni tři chlapci i sestra sloužili na misii na plný úvazek, že jsou všichni aktivní v Církvi a že všichni ti, kteří uzavřeli sňatek, byli zpečetěni v chrámu.

Tento méně aktivní navrátil se misionář začal plakat. Jeho úsilí, jak se právě dověděl, požehnalo mnoha lidem, a Pán poslal misionáře až z Madridu ve Španělsku na fireside v Arizoně, aby se onen bratr dověděl, že nebyl neúspěšný. Pán ví, kde chce, aby každý misionář sloužil.

Ať se nám Pán během misie rozhodne požehnat jakkoli, není záměrem, aby požehnání pramenící z misionářské služby skončila v okamžiku, kdy nás president kůlu uvolní. Vaše misie je cvičištěm pro život. Zkušenosti, ponaučení a svědectví získané věrnou službou vám mají poskytnout takový základ v evangeliu, který vydrží po celý smrtelný život až do věčnosti. Aby však požehnání mohla přicházet dál i po misii, je nutné splnit určité podmínky. V Nauce a smlouvách čteme: „Neboť všichni, kteří chtějí mít požehnání z rukou mých, se budou řídit zákonem, jenž byl určen pro ona požehnání, a podmínkami jeho.“ (NaS 132:5.) Této zásadě nás učí i příběh o exodu.

Poté, co Mojžíš obdržel pověření od Pána, vrátil se do Egypta, aby vyvedl

děti Izraele ze zajetí. Rána za ranou jim nedokázala zajistit svobodu, až došlo k desáté a poslední ráně: „V tu noc zajisté půjdu po zemi Egyptské, a budu bítí všecko prvorozené v zemi Egyptské.“ (Exodus 12:12.)

Aby Pán ochránil svůj lid před „zhoubcem“ (verš 23), nařídil jim, aby přinesli jako oběť beránka „bez vady“ (verš 5) a shromáždili z této oběti veškerou krev. Měli vzít krev a pomazat vchod do každého domu – „obou veřejí a nade dveřmi“ (verš 7) – s tímto zaslíbením: „A když uzřím krev, pominu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující.“ (Verš 13.)

„A rozšedše se synové Izraelští, učinili, jakž byl Hospodin přikázal.“ (Verš 28.) Přinesli oběť, shromáždili krev a potřeli jí své domy. „Stalo se pak o půlnoci, pobil Hospodin všecko prvorozené v zemi Egyptské.“ (Verš 29.) Mojžíš a jeho lid byli podle Pánova slibu ochráněni.

Krev, kterou Izraelité použili a která byla symbolem Spasitelova budoucího Usmíření, byla výsledkem oběti,

kteřou přinesli. Samotná oběť a krev by však nebyly dostatečné pro získání slíbeného požehnání. *Kdyby Izraelité nepomazali zárubně dveří krví, byla by oběť zbytečná.*

President Thomas S. Monson učil: „Misionářská práce je obtížná. Vyžaduje mnoho naší energie, klade vysoké nároky na naše schopnosti a vyžaduje naše maximální úsilí. ... Žádná jiná práce nevyžaduje delší pracovní nasazení nebo větší oddanost nebo takovou oběť a vroucí modlitby.“ („That All May Hear“, *Ensign*, May 1995, 49.)

Díky této oběti se vracíme z misie s vlastními dary – s darem víry. S darem svědectví. S darem porozumění tomu, jakou úlohu má Duch. S darem každodenního studia evangelia. S darem toho, že jsme sloužili našemu Spasiteli. S pečlivě zabalenými dary v podobě opotřebovaných písem, roztrpené příručky *Kažte evangelium mě*, misionářských deníků a vděčných srdcích. Stejně jako u dětí Izraele však pokračující požehnání spojená

s misionářskou službou vyžadují po přinesení oběti nějaké úsilí.

Před několika lety, když jsem se sestrou Waddellovou předsedal Španělské misii Barcelona, jsem dal každému misionáři při závěrečném pohovoru poslední úkol. Požádal jsem je, aby si po návratu domů co nejdříve vyhradili čas na to, aby se zamysleli nad ponaučeními a dary, které jim štědrý Otec v nebi dal. Požádal jsem je, aby si s modlitbou udělali seznam a zamysleli se nad tím, jak v životě po misii nejlépe využijí tato ponaučení – ponaučení, která ovlivní každou stránku jejich života: vzdělání a volbu povolání, manželství a děti, budoucí službu v Církvi a co je nejdůležitější, to, kým se postupně stanou a jak se budou dál rozvíjet jako učedníci Ježíše Krista.

Pro žádného navrátilivšího se misionáře není příliš pozdě na to, aby se zamyslel nad ponaučeními získanými věrnou službou a aby je usilovněji uplatňoval. Když to budeme dělat, budeme v životě v plnější míře pociťovat

vliv Ducha, naše rodina bude posílena a my se více přiblížíme našemu Spasiteli a Otcí v nebi. Na jedné z minulých generálních konferencí nám starší L. Tom Perry předal tuto výzvu: „Vyzývám vás, bývalé misionáře, abyste znovu zasvětili sami sebe, abyste se znovu naplnili touhou a duchem misionářské služby. Vyzývám vás, abyste vypadali jako služebníci Otce v nebi, abyste jimi byli a abyste se podle toho chovali. ... Chci vám slíbit, že jsou pro vás uschována veliká požehnání, budete-li se i nadále tlačit kupředu se zápallem, který jste kdysi měli jako misionáři na plný úvazek.“ („Bývalý misionář“, *Liahona*, leden 2002, 88, 89; *Ensign*, Nov. 2001, 77.)

A nyní bych rád předal mladým mužům, kteří mají službu na misii na plný úvazek ještě před sebou, radu presidenta Monsona z loňského října: „Opakuji to, čemu již dlouho proroci učí – že každý způsobilý a schopný mladý muž se má připravit na službu na misii. Misionářská služba je kněžskou zodpovědností – povinností, již od nás, kterým toho bylo tolik dáno, očekává Pán.“ („Opět se setkáváme“, *Liahona*, listopad 2010, 5–6.)

Stejně jako misionáře minulé i současné zná Pán i vás a má pro vás připravené zkušenosti, které na misii získáte. Zná vašeho presidenta misie a jeho úžasnou manželku, kteří vás budou mít rádi jako své vlastní děti a kteří pro vás budou vyhledávat inspiraci a vedení. Zná všechny vaše společníky a ví i to, čemu se od nich naučíte. Zná každou oblast, ve které budete pracovat, členy, jež poznáte, lidi, které budete učit, a to, čí život ovlivníte na celou věčnost.

Díky vaší oddané službě a ochotné oběti se pro vás misie stane svatou půdou. Budete svědky zázraku obrácení, když Duch bude působit skrze vás, aby se dotkl srdce těch, které budete učit.

Zatímco se připravujete na službu, je toho mnoho, co byste měli dělat. K tomu, abyste se stali efektivním Pánovým služebníkem, bude zapotřebí více než jen být ustanoven, nasadit si jmenovku nebo vstoupit do misionářského výcvikového střediska. Je to proces, který začíná dlouho předtím, než vám budou říkat „starší“.

Přijďte na misii s vlastním svědectvím o Knize Mormonově získaným studiem a modlitbou. „Kniha Mormona je mocným důkazem Kristovy božskosti. Je také důkazem toho, že Znovuzřízení bylo uskutečněno prostřednictvím Proroka Josepha Smitha. ... Jako misionáři musíte mít především osobní svědectví o tom, že Kniha Mormona je pravdivá. ... Toto svědectví Ducha Svatého se stane ústředním bodem vaší výuky.“ (*Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* [2004], 103.)

Přijďte na misii tak, abyste byli hodni společenství Ducha Svatého. Slovy presidenta Ezry Tafta Bensona: „Duch je ten nejdůležitější samostatný prvek v tomto díle. S Duchem zvelebujícím vaše povolání můžete pro Pána v misijním poli vykonat zázraky. Bez Ducha nikdy neuspějete *bez ohledu* na své talenty a schopnosti.“ (*Kažte evangelium mé*, 176.)

Přijďte na misii připraveni pracovat. „Váš úspěch jako misionáře [bude] převážně posuzován podle vaší oddanosti, s níž nacházíte, učíte, křtíte a konfirmujete zájemce.“ Bude se od vás očekávat, že budete pracovat „efektivně každý den [a dělat] to nejlepší, ... abyste přiváděli duše ke Kristu“. (*Kažte evangelium mé*, 10, 11.)

Opakuji výzvu staršího M. Russella Ballarda, kterou předal dřívější skupině mladých mužů, kteří se připravovali na službu: „Hledíme na vás, moji mladí bratři Aronova kněžství. Potřebujeme vás. Podobně jako 2 000

mladých Helamanových válečníků jste i vy duchovní synové Boží, a také vy můžete být obdarováni mocí vybudovat a bránit Jeho království. Potřebujeme, abyste činili posvátné smlouvy, tak jako oni. Potřebujeme, abyste byli úzkostlivě poslušní a věrní, tak jako byli oni.“ („Největší generace misionářů“, *Liahona*, listopad 2002, 46–47.)

Když přijmete tuto výzvu, získáte mocné ponaučení, stejně jako starší Misiego a všichni ti, kteří věrně sloužili, navrátili se a to, čemu se naučili, pak v životě uplatňovali. Poznáte, že tato slova našeho proroka, presidenta Thomase S. Monsona, jsou pravdivá: „Máte jedinečnou misionářskou příležitost. Čekají vás požehnání věčnosti. Máte výsadu nebýt na jevišti kněžské služby jako diváci, ale jako účastníci.“ (*Ensign*, May 1995, 49.) Svědčím o tom, že to je pravda, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Poskytování pomoci dle způsobu Páně

Zásady církevní sociální péče nejsou jen dobrými myšlenkami; jsou to zjevené pravdy od Boha – je to Jeho způsob, jak pomáhat potřebným.

Před pětadesáti lety, krátce po 2. světové válce, jsem osobně zakusil požehnání církevního programu sociální péče. Ačkoli jsem byl malý, dodnes si pamatuji tu sladkou chuť konzervovaných broskví s pšeničnou kaší a tu zvláštní vůni darovaného oblečení, jež Svatým v poválečném Německu poslali laskaví členové Církve ze Spojených států. Navždy si budu vážit těchto skutků lásky a laskavosti, jež nám, kteří jsme byli ve veliké nouzi, byly projeveny, a nikdy na ně nezapomenu.

Tato osobní zkušenost spolu s 75. výročím onoho inspirovaného plánu sociální péče mě inspirují k tomu, abych se znovu zamyslel nad základními zásadami péče o chudé a potřebné a zásadami soběstačnosti a služby bližním.

U kořene naší víry

Občas pohlédneme na sociální péči jako na pouhé další téma evangelia – jako na jednu z mnoha větví stromu evangelia. Já si však myslím, že v Pánově plánu náš závazek vůči zásadám sociální péče má být u samého

kořene naší víry a naší oddanosti Pánovi.

Již od počátku času náš Nebeský Otec mluví o tomto tématu velmi jasně – od klidných proseb typu: „Miluješ-li mne, ... budeš pamatovati na chudé a zasvětiš z majetku svého na podporu jejich“¹; přes přímý příkaz: „Pamatujte ve všech věcech na chudé a potřebné, na nemocné a sužované, neboť ten, kdo nečiní tyto věci, ten není učedníkem mým“²; až k důraznému varování: „Bude-li některý člověk bráti z hojnosti, kterou jsem učinil, a nebude-li udělovati část svou podle zákona evangelia mého chudým a potřebným, bude se zvolnými pozdvihovati oči své v pekle jsa v mukách.“³

Časné a duchovní je neoddělitelně spojeno

Ona dvě veliká přikázání – milovat Boha a bližního svého – jsou spojením časného a duchovního. Je potřeba říci, že tato dvě přikázání se nazývají „veliká“ proto, že z nich vycházejí všechna ostatní přikázání.⁴ Jinými slovy, naše osobní, rodinné i církevní

priority musí vycházet právě odsud. Všechny ostatní cíle a skutky mají pramenit ze zdroje těchto dvou velikých přikázání – z naší lásky k Bohu a k bližním.

Podobně jako dvě strany mince je i to časné a duchovní neoddělitelné.

Dárce veškerého života prohlásil: „Všechny věci jsou pro mne duchovní, a nikdy jsem vám nedal zákon, jenž byl časný.“⁵ Pro mě to znamená, že „duchovní život je v prvé řadě život. Není to jen něco, co máme znát a studovat – život musíme žít.“⁶

Naneštěstí jsou lidé, kteří přehlížejí to časné, protože si myslí, že to je méně důležité. Cení si toho duchovního, zatímco zlehčují to časné. Ačkoli je důležité, aby naše myšlenky směřovaly k nebi, tak pokud naše ruce nesměřují k pomoci našim bližním, opomíjíme samou podstatu svého náboženství.

Například Enoch vybudoval společenství Sionu díky duchovnímu úsilí vytvořit lid, jenž by byl jednoho srdce a jedné mysli, a také díky časnému úsilí zajistit, aby mezi tímto lidem „nebylo žádných chudých“⁷.

Tak jako ve všem můžeme i v tomto případě hledat vzor u našeho dokonalého příkladu, Ježíše Krista. President J. Reuben Clark ml. učil: „Když Spasitel přišel na zem, měl dvě veliká poslání; jedním z nich bylo dopracovat se „mesiášství“, vykonat Usmíření kvůli následkům Pádu a naplnit zákon; tím druhým bylo to, co dělal mezi svými bratřími a sestrami v těle tím, že jim ulehčoval od jejich trápení.“⁸

V podobném duchu je náš duchovní pokrok neoddělitelně spojen s časnou službou, kterou poskytujeme druhým.

Jedno doplňuje to druhé. Jedno bez druhého je jen imitací Božího plánu štěstí.

Pánův způsob

Ve světě je spousta dobrých lidí a organizací, které se snaží uspokojit nálehavé potřeby chudých a potřebných, ať žijí kdekoli. Za to jsme vděční, nicméně Pánův způsob péče o potřebné se liší od způsobu světa. Pán řekl:

„Musí [to] nezbytně býti učiněno mým vlastním způsobem.“⁹ Pánovi nezáleží jen na našich okamžitých potřebách; zajímá Ho také náš věčný pokrok.

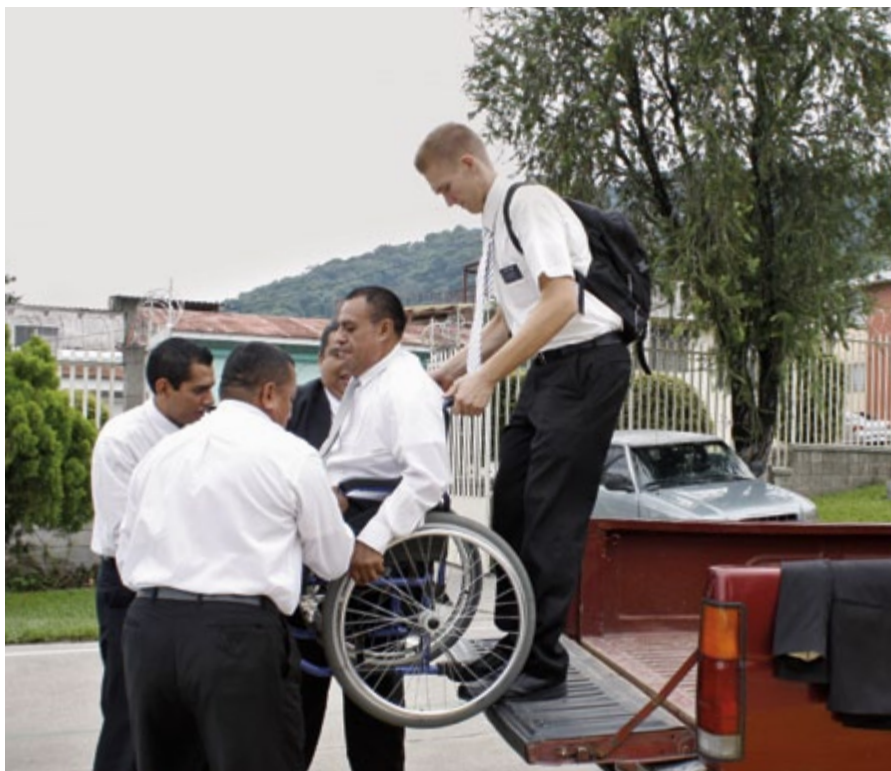
Z tohoto důvodu k Pánovu způsobu vždy kromě péče o chudé patřily také zásady soběstačnosti a služby bližním.

V roce 1941 se vylila z břehů řeka Gila a zaplavila údolí Duncan Valley v Arizoně. Mladý prezident kůlu, který se jmenoval Spencer W. Kimball, se sešel se svými rádci, odhadl škody a poslal do Salt Lake City telegram, v němž Církev požádal o vysokou finanční částku.

Místo peněz však president Heber J. Grant poslal tři muže: Henryho D. Moyla, Mariona G. Romneyho a Harolda B. Leeho. Ti se setkali s presidentem Kimballem a naučili ho jedné důležité zásadě. Řekli: „Tento program není založen na postoji ‚dej mi‘. Tento program je založen na ‚svěpomoci‘.“

O mnoho let později president Kimball řekl: „Myslím, že pro Bratří by bylo snadné poslat nám [peníze], a pro mě by nebylo těžké sednout si za stůl a rozdělit je; avšak kolik dobrého se nám přihodilo díky tomu, že stovky [našich členů] šly do Duncanu a stavěly tam ploty, svázely seno, zarovnávaly zemi a dělaly všechno to, co bylo potřeba udělat. To je svěpomoc.“¹⁰

Díky tomu, že se členové kůlu presidenta Kimballa řídili Pánovým způsobem, byly nejenom uspokojeny jejich okamžité potřeby, ale tito členové se také stali soběstačnými, zmírnili utrpení a prohloubili lásku a jednotu, protože si navzájem sloužili.

San Salvador, Salvador

My všichni jsme zapojeni do Božího díla

Právě teď, v tuto hodinu, je na světě mnoho členů Círky, kteří trpí. Jsou hladoví, mají finanční problémy a potýkají se se všemožnými fyzickými, duševními a duchovními těžkostmi. Z celé síly srdce se modlí o pomoc, o úlevu.

Bratří, prosím, nedomnívejte se, že tato zodpovědnost patří někomu jinému. Je to zodpovědnost moje i vaše. My všichni jsme zapojeni do Božího díla. „Všichni“ znamená *všichni* – každý nositel Aronova i Melchisedechova kněžství, bohatý i chudý, kdekoli na světě. V Pánově plánu je vždy něco, k čemu může přispět každý.¹¹

Jedna zásada, které se učíme generaci za generací, je ta, že bohatí i chudí jsou *všichni* pod stejným posvátným závazkem pomáhat svým bližním. Abychom mohli úspěšně uplatňovat zásady sociální péče a soběstačnosti, je potřeba, abychom všichni pracovali společně.

Až příliš často vidíme potřeby kolem sebe, a doufáme, že se nějakým zázračným způsobem objeví někdo z daleka, kdo tyto potřeby uspokojí. Možná čekáme na nějaké experty

s odbornými znalostmi, kteří dané problémy vyřeší. Když to činíme, odpíráme svým bližním službu, kterou bychom jim mohli poskytnout, a připravujeme sami sebe o příležitost sloužit. Ačkoli na expertech není nic špatného, buďme upřímní – nikdy jich nebude tolik, aby vyřešili všechny problémy. Místo toho Pán poslal své kněžství a jeho organizaci přímo před naše dveře, ve všech národech, kde je Církev zavedena. A hned vedle kněžství postavil Pomocné sdružení. Jak my, nositelé kněžství, víme, žádná snaha uspokojit sociální potřeby není úspěšná, pokud přitom nevyužíváme pozoruhodných darů a talentů našich sester.

Pánův způsob neznámá sedět na břehu řeky a čekat na to, až voda oteče, abychom mohli přejít na druhou stranu. Znamená to spojit síly, vyhrnout si rukávy, dát se do práce a postavit most nebo vor, který nás převezme přes vody našich problémů. Vy, muži Sionu, vy, nositelé kněžství, jste těmi, kdo může povstat a přinést úlevu Svatým tím, že budete uplatňovat inspirované zásady programu sociální péče! Vaším posláním je otevřít

oči, použít kněžství a dát se do práce dle způsobu Páně.

Nejlepší organizace na zemi

Během Velké hospodářské krize požádali Bratří Harolda B. Leeho, který v té době sloužil jako prezident kůlu, aby našel odpověď na tíživou chudobu, utrpení a hlad, kteréžto problémy byly v té době na celém světě tak velice rozšířené. Usilovně se snažil najít řešení, a tak předložil tuto záležitost Pánovi a zeptal se Ho: „Jakou organizaci budeme potřebovat ..., abychom to zvládli?“

A „bylo to, jako by [mu] Pán řekl: „Podívej, synu. Nepotřebujete žádnou další organizaci. Dal jsem vám tu nejlepší organizaci, která se na tváři země nachází. Nic není lepšího než organizace kněžství. To jediné na světě, co musíš udělat, je zajistit, aby se kněžství dalo do práce. To je vše.“¹²

Právě zde musíme začít i my v naší době. My již máme Pánovu organizaci připravenou. Naším úkolem je určit, jakým způsobem ji použít.

Pro začátek se musíme dobře seznámit s tím, co nám Pán již zjevil. Nemáme předpokládat, že všechno víme. Musíme se k této otázce postavit s pokorou dítěte. Každá generace se musí znovu učit zásadám, které tvoří základ Pánova způsobu péče o potřebné. Jak nás v průběhu let učili mnozí proroci, zásady církevní sociální péče nejsou jen dobrými myšlenkami; jsou to zjevené pravdy od Boha – je to Jeho způsob, jak pomáhat potřebným.

Bratří, prostudujte si nejprve zjevené zásady a nauky. Přečtěte si příručky týkající se církevní sociální péče;¹³ využijte internetové stránky providentliving.org; přečtěte si znovu článek o církevním programu sociální péče v *Ensignu* z června 2011. Naučte se něco o tom, jakým způsobem pečuje Pán o své Svaté. Zjistěte, jak

Leicester, Anglie

se zásady péče o potřebné, služby bližním a soběstačnosti navzájem doplňují. K Pánovu způsobu soběstačnosti patří vyvážená soustava mnoha stránek lidského života – vzdělání, zdraví, zaměstnání, rodinné finance a duchovní síla. Dobře se seznamte s novodobým církevním programem sociální péče.¹⁴

Jakmile si prostudujete nauky a zásady celocírkevního plánu sociální péče, snažte se uplatňovat to, čemu jste se naučili, při uspokojování potřeb těch, za které jste zodpovědní. To do značné míry znamená, že budete muset sami přijít na nějaký správný způsob. Každá rodina, každá kongregace, každá oblast světa je odlišná. V církevním programu sociální péče neexistuje žádná univerzální odpověď. Je to program založený na svépomoci, kde jednotlivci jsou zodpovědní za osobní soběstačnost. Mezi naše zdroje patří osobní modlitba, talenty a schopnosti, které nám Bůh dal, prostředky dostupné prostřednictvím nejbližších i vzdálených rodinných příslušníků, rozličné obecní zdroje a samozřejmě laskavá

podpora kněžských kvor a Pomocného sdružení. To vše nám bude ukazovat inspirovaný vzor toho, jak být soběstačnými.

Budete muset navrhnout vlastní systém, který bude v souladu s Pánovou naukou a bude použitelný ve vaší zeměpisné oblasti. Pokud jde o uplatňování božských zásad sociální péče, nemusíte si ve všem brát příklad ze Salt Lake City. Spíše je potřeba, abyste se podívali do příruček, do svého srdce a na nebe. Důvěřujte inspiraci od Pána a následujte Jeho způsob.

V podstatě ve své oblasti musíte dělat to, co dělali Kristovi učedníci ve všech dispensacích – poradit se spolu, využít všech dostupných prostředků, usilovat o inspiraci Ducha Svatého, požádat Pána o potvrzení a pak si vyhrnout rukávy a dát se do práce.

Slibuji vám, že když se budete řídit tímto vzorem, obdržíte konkrétní vedení týkající se toho, *komu, jak, kdy a kde* poskytnout pomoc dle způsobu Páně.

Požehnání plynoucí z poskytování pomoci dle způsobu Páně

Prorocká zaslíbení a požehnání plynoucí z církevní sociální péče, z poskytování pomoci dle způsobu Páně, patří k tomu nejpozoruhodnějšímu a nejkrásnějšímu, co Pán kdy svým dětem řekl. Pravidl: „Vyleješ-li lačnému duši svou, a strápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. [A] povede tě Hospodin ustavičně.“¹⁵

Ať jsme bohatí, či chudí, bez ohledu na to, kde na tomto světě žijeme, všichni potřebujeme jeden druhého, neboť díky obětování času, talentů a prostředků náš duch dospívá a stává se vytříbeným.

Tato práce poskytování pomoci dle způsobu Páně není jen dalším bodem na seznamu církevních programů.

Nemůžeme ji přehlížet nebo zanedbávat. Je to ústřední bod naší nauky; je to podstata našeho náboženství. Bratři, naší velikou a zvláštní výsadou jakožto nositelů kněžství je zajistit, aby se kněžství dalo do práce. Nesmíme odvracet srdce ani se otáčet zády od toho, abychom se stali soběstačnějšími, lépe pečujícími o potřebné a poskytujícími soucitnou službu.

To časné je provázáno s tím duchovním. Bůh nám poskytuje tyto zkušenosti ve smrtelnosti i časné problémy, které s tím souvisejí, jako jakousi laboratoř, v níž můžeme růst a stát se těmi bytostmi, které z nás chce Nebeský Otec mít. Kéž rozumíme oně důležité povinnosti a pozhánáním, která přicházejí, když následujeme cesty Páně a když poskytujeme pomoc dle způsobu Páně. O to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 42:29, 30.
2. Nauka a smlouvy 52:40.
3. Nauka a smlouvy 104:18.
4. Viz Matouš 22:36–40.
5. Nauka a smlouvy 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude* (1956), 46.
7. Mojžíš 7:18.
8. J. Reuben Clark ml., Conference Report, Apr. 1937, 22.
9. Nauka a smlouvy 104:16; viz také verš 15.
10. Spencer W. Kimball, Conference Report, Apr. 1974, 183, 184.
11. Viz Mosiáš 4:26; 18:27.
12. Harold B. Lee, proslov pronesený na shromáždění týkajícím se sociální péče v zemědělství, 3. října 1970, 20.
13. Viz *Handbook 1: Stake Presidents and Bishops* (2010), kapitola 5, „Administering Church Welfare“; *Příručka 2: Správa Církve* (2010), kapitola 6, „Zásady sociální péče a její správa“; *Poskytování pomoci dle způsobu Páně – souhrnná příručka vedoucího pro blaho a sociální péči* (brožurka, 2009).
14. Kniha staršího Glenna L. Ruddy nazvaná *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (1995), k dispozici prostřednictvím církevních distribučních služeb, je úžasnou publikací, v níž je možné studovat nauky a historii Pánova programu sociální péče.
15. Izaiáš 58:10–11; viz také verše 7–9.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Příprava na kněžství – „potřebuji tvou pomoc“

Nedělejte si starosti s tím, jak jste nezkušení, ale myslete na to, čím se můžete s pomocí Páně stát.

Drazí bratři, raduji se z toho, že mohu být s vámi na tomto celosvětovém shromáždění kněžství Božího. Dnes večer budu mluvit o kněžské přípravě, o tom, jak se připravujeme my sami, i o tom, jak pomáháme s přípravou druhým.

Většina z nás si občas určitě klade otázku: „Jsem připraven na tento kněžský úkol?“ Má odpověď zní: „Ano, jste připraveni.“ Mým dnešním záměrem je pomoci vám rozpoznat tuto přípravu a čerpat z ní odvalu.

Jak víte, Aronovo kněžství se označuje jako kněžství přípravné. Velká většina nositelů Aronova kněžství jsou mladí jáhnové, učitelé a kněží ve věku 12 až 19 let.

Možná si myslíme, že ke kněžské přípravě dochází v období, kdy máme Aronovo kněžství. Ale Nebeský Otec nás připravuje již od doby, kdy jsme byli učeni v Jeho přítomnosti a v Jeho království, než jsme se narodili. Připravuje nás i dnes večer. A bude nás připravovat dál – tak dlouho, dokud Mu to budeme umožňovat.

Účelem veškeré kněžské přípravy, v předsmrtelném životě i v tomto životě, je učinit nás i ty, kterým v Jeho zastoupení sloužíme, způsobilými

pro věčný život. Některá z prvních ponaučení v předsmrtelném životě se dozajista týkala plánu spasení, jehož ústředním bodem je Ježíš Kristus a Jeho Usmíření. O tomto plánu jsme se nejen učili, ale byli jsme i na radách, kde jsme se pro něj rozhodli.

Protože při narození byla naše mysl zakryta závojem zapomnění, musíme najít způsob, jak se v tomto životě znovu naučit tomu, co jsme kdysi znali a hájili. Součástí naší přípravy v tomto životě je najít tuto drahocennou pravdu, abychom se pak mohli smluvně znovu zavázat, že podle ní budeme žít. To od nás vyžaduje víru, pokoru a odvalu, i pomoc od těch, kteří již pravdu našli a pak se o ni s námi podělili.

Mohou to být rodiče, misionáři nebo přátelé. Tato pomoc byla však součástí naší přípravy. Součástí naší kněžské přípravy jsou vždy i ostatní, kteří již byli připraveni, aby nám umožnili přijmout evangelium a poté se rozhodnout jednat tak, že budeme dodržovat smlouvy, abychom si je vstřípili do srdce. Abychom se stali způsobilými pro věčný život, naše služba v tomto životě musí zahrnovat úsilí pracovat celým srdcem, mocí, myslí a

silou na tom, abychom ostatní připravili, spolu s námi, na návrat k Bohu.

A tak v rámci kněžské přípravy v tomto životě budeme mít příležitosti sloužit druhým a učit je. To může znamenat, že budeme učitelé v Církvi, moudří a láskyplní otcové, členové kvora a misionáři pro Pána Ježíše Krista. Pán nám nabídne příležitosti, ale to, zda budeme připraveni, bude záviset na nás. Mým dnešním cílem je poukázat na některá zásadní rozhodnutí, která musíme udělat, aby naše kněžská příprava byla úspěšná.

Správná rozhodnutí toho, kdo školí druhého, i toho, kdo je školen, závisí na porozumění tomu, jak Pán připravuje své kněžské služebníky.

Nejprve povolává lidi, mladé i staré, kteří se z pohledu světa i sami sobě mohou jevit jako slabí a prostí. Pán může proměnit tyto zdánlivé nedostatky v silné stránky. Toto pak změni způsob, kterým si moudrý vedoucí vybírá, koho školit a jak. A může změnit

i to, jak nositel kněžství zareaguje na příležitosti k růstu, které mu budou nabídnuty.

Pojďme uvést několik příkladů. Byl jsem nezkušeným knězem ve velkém sboru. Jednou v neděli odpoledne mi zavolał biskup. Když jsem zvedl sluchátko, řekl: „Máš čas někde se mnou zajít? Potřebuji tvou pomoc.“ Vysvětlil mi jen to, že mě potřeboval jako společníka, abychom mohli navštívit jednu ženu, kterou jsem neznal a která neměla co jíst a potřebovala se naučit lépe hospodařit s penězi.

Věděl jsem, že můj biskup má v biskupstvu dva zkušené rádce. Oba to byli zralí muži s mnoha zkušenostmi. Jeden rádce vlastnil velkou společnost a později se stal presidentem misie a generální autoritou. Druhý rádce byl v našem městě významným soudcem.

Byl jsem biskupův nově povoláný první asistent v kvoru kněží. Věděl, že o zásadách sociální péče toho vím jen málo. A ještě méně jsem toho věděl

o hospodaření s penězi. Ještě jsem nevpysal žádný šek, neměl jsem účet v bance, a dokonce jsem ani neviděl osobní rozpočet. Navzdory mé nezkušenosti jsem pocítil, že když řekl: „Potřebuji tvou pomoc,“ myslel to vážně.

Již jsem pochopil, co měl onen inspirovaný biskup na mysli. Viděl ve mně skvělou příležitost, jak připravit vedoucího kněžství. Jsem si jist, že netušil, že se ten neškolený chlapec v budoucnu stane členem Předsedajícího biskupstva. Ale onoho dne, i v průběhu všech těch let, kdy jsem ho znal, ke mně přistupoval jako k někomu s velkým příslibem.

Zdálo se, že to dělá s radostí, ale byla to pro něj práce. Když mě poté, co jsme navštívili onu vdovu v nouzi, vezl domů, zastavil auto. Otevřel opotřebovaná písma plná různých poznámek a podtržených veršů. A s laskavostí se mě snažil napravit. Řekl mi, že musím studovat písma a více se učit. Ale určitě si byl vědom toho,

že jsem byl natolik slabý a prostý, že jsem byl ochoten se učit. Dodnes si pamatuji, co mě tehdy odpoledne naučil. Ale ještě lépe si pamatuji, jak moc důvěřoval tomu, že se mohu učit a být lepším – a že se lepším stanu.

Dokázal ve mně vidět něco víc, než jsem byl – viděl předpoklady, které měl někdo, kdo se cítil natolik slabý a prostý, že si přál, aby mu Pán pomohl, a věřil, že pomoc se dostaví.

Biskupové, presidenti misíí a otcové se mohou rozhodnout, že budou rozvíjet tyto předpoklady. Byl jsem toho svědkem nedávno, když jsem na postním shromáždění slyšel vydávat svědectví jednoho presidenta kvora jáhnů. Zanedlouho se měl stát učitelem a měl opustit členy svého kvora.

S dojetím v hlase svědčil o tom, jak rostla dobrotivost a síla členů jeho kvora. Nikdy jsem nikoho neslyšel tak úžasně chválit nějakou organizaci, jako to dělal právě on. Chválil je za jejich službu. A pak řekl, že věděl, že bude schopen pomáhat novým jáhnům, když je přemohou těžkosti, protože přesně tak se cítil i on, když se stal nositelem kněžství.

Díky tomu, že si byl vědom svých slabostí, se stal trpělivějším, soucitnějším, a tudíž měl i větší schopnost posilovat druhé a sloužit jim. Připadalo mi, že během oněch dvou let v Aronově kněžství získal zkušenosti a naučil se moudrosti. Zjistil, že mu jako presidentovi kvora pomáhá vlastní živá vzpomínka na to, co potřeboval on sám, když byl o dva roky mladší. Výzva, které bude on i my v budoucím vedoucím povolání čelit, nastane tehdy, až tyto vzpomínky vyblednou a zeslábnou kvůli času a dosaženému úspěchu.

Pavel si byl dozajista vědom tohoto nebezpečí ve své radě Timoteovi, svému mladšímu společníkovi v kněžství. Povzbuzoval ho a poučoval ho v jeho vlastní kněžské přípravě a

v tom, aby Pánu pomáhal připravovat druhé.

Poslechněte si, co Pavel řekl Timoteovi, svému mladšímu společníkovi:

„Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buď příkladem [věřících] v řeči, v [jednání], v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.

Dokudž nepřijdu, buď pilen čítání, napomínání, učení.

Nezanedbávej daru, kterýž jest v tobě, jenž jest dán skrze prorocství s vzkládáním rukou. ...

Budiž sebe pilen i učení,¹ v tom trvej; nebo to čině, i samého sebe spasis, i ty, kteříž tebe poslouchají.“²

Pavlova rada je dobrá pro každého z nás. Nedělejte si starosti s tím, jak jste nezkušení, ale myslete na to, čím se můžete s pomocí Páně stát.

Nauka, na niž máme podle Pavlova nabádání hodovat při své kněžské přípravě, jsou slova Kristova – abychom se tak stali způsobilými pro přijetí Duha Svatého. Pak můžeme poznat, co Pán chce, abychom v rámci své služby udělali, a můžeme získat odvahu, abychom to udělali, ať již se ocitneme v jakékoli obtížné situaci.

Jsme připravováni na kněžskou službu, která bude časem ještě náročnější. Například naše svaly a mozek stárnou, a my také. Naše schopnost učit se a pamatovat si to, co jsme četli, bude slábnout. Každým dnem budeme potřebovat čím dál více sebe-kázně, abychom poskytovali takovou kněžskou službu, kterou od nás Pán očekává. Na tuto zkoušku můžeme být připraveni tím, že v průběhu života budeme posilovat svou víru skrze službu.

Pán nám dává příležitost připravovat se tím, co nazývá přísahou a smlouvou kněžství.³

Je to smlouva, kterou uzavíráme s Bohem, že budeme dodržovat všechna Jeho přikázání a že budeme sloužit tak, jak by sloužil On, kdyby

byl osobně přítomen. Žijeme-li podle tohoto měřítko, jak nejlépe dokážeme, budujeme si sílu, kterou budeme potřebovat, abychom vytrvali do konce.

Velcí kněžští učitelé mi ukázali, jak tuto sílu budovat – jde o to vytvořit si zvyk pokračovat dál, i přes únavu a obavy, které vás mohou vést k myšlence, že to máte vzdát. Velcí školitelé Páně mně ukázali, že tato duchovní přetrvávající síla se dostavuje tehdy, když pracujeme dál, až za hranici toho, kdy ostatní by již odpočívali.

Vy, velcí vedoucí kněžství, kteří jste si tuto duchovní sílu vybudovali v mládí, ji stále máte i tehdy, když fyzická síla slábne.

Můj mladší bratr byl jednou na služební cestě v jednom malém utazském městě. Najednou mu volal do hotelu president Spencer W. Kimball. Bylo pozdě v noci, bratr měl za sebou náročný pracovní den a určitě ho měl za sebou i president Kimball, který zahájil rozhovor těmito slovy. Řekl: „Slyšel jsem, že jste tady. Víím, že je pozdě a že jste možná už v posteli, ale mohl byste mi pomoci? Potřebuji vás jako společníka, abych mohl zkontrolovat stav všech našich kaplí ve městě.“ A tak s ním můj bratr šel, i když nevěděl nic o údržbě kaplí ani nic o kaplích, a také nic o tom, proč to chtěl president Kimball udělat po náročném dni, nebo proč vůbec potřeboval pomoc.

O několik let později i mně kdosi pozdě v noci podobně zavolal do jednoho hotelu v Japonsku. Byl jsem tehdy nově povoláný pověřenec vzdělávání pro Církev. Věděl jsem, že v témže hotelu je kdesi ubytovaný i president Gordon B. Hinckley, který v Japonsku plnil nějaké jiné církevní úkoly. Zvedl jsem sluchátko telefonu těsně poté, co jsem se uložil ke spánku, vyčerpaný po všem, co jsem udělal a co jsem měl podle svého názoru udělat.

Davao, Filipíny

President Hinckley se svým příjemným hlasem zeptal: „Proč už spíte, když já tady čtu rukopis, který jsme dostali za úkol zkontrolovat?“ A tak jsem vstal a pustil se do práce, i když jsem věděl, že president Hinckley by ten text dokázal zkontrolovat lépe než já. Dal mi ale pocítit, že potřebuje mou pomoc.

President Thomas S. Monson se téměř vždy na konci každé schůzky zeptá tajemníka Prvního předsednictva: „Pracuji podle plánu?“ A vždy se usmívá, když dostane odpověď: „Ano, presidente, pracujete.“ Spokojený úsměv presidenta Monsona je pro mě určitým vzkazem. Díky němu se vždy zamyslím: „Je něco, na čem bych mohl pracovat lépe?“ A pak se vracím do kanceláře a pouštím se do práce.

Velcí učitelé mi vždy ukazovali, jak se připravit na dodržování oné přísahy a smlouvy, až to bude z časových důvodů a kvůli věku těžší. Ukázali mně a učili mě, jak se ukázat a pracovat usilovněji, než jsem si myslel, že to dokážu, dokud mám ještě dobré zdraví a sílu.

Nemohu být v každém okamžiku dokonalým služebníkem, ale mohu se snažit vynakládat větší úsilí, než si myslím, že bych zvládl. Díky tomuto zvyku, který jsem si osvojil již dříve, budu připraven na pozdější zkoušky. Vy i já můžeme být připraveni a mít sílu dodržovat svou přísahu a smlouvu během zkoušek, které dozajista přijdou, až se budeme blížit konci života.

Byl jsem toho svědkem na jedné schůzce Církevní komise pro vzdělávání. President Spencer W. Kimball tehdy sloužil již mnoho let a prošel si několika zdravotními těžkostmi, kterým by rozuměl jedině Job. President Kimball onoho dopoledne schůzce předsedal.

Najednou přestal mluvit. Sesul se na židli. Oči měl zavřené. Hlava mu padla na hrud'. Já jsem seděl poblíž. A starší Holland hned vedle nás. Oba dva jsme vstali, abychom mu pomohli. I když jsme neměli žádné zkušenosti s tím, co dělat v takovéto naléhavé situaci, rozhodli jsme se ho přenést na židli do jeho kanceláře, která byla poblíž.

A v této extrémní situaci se stal naším učitelem. Každý držel židli na jedné straně a vyšli jsme ze zasedací místnosti do chodby Církevní administrativní budovy. On otevřel napůl oči, dosud celý omámený, a řekl: „Budte prosím opatrní. Nenamožte si záda.“ Když jsme se blížili ke dveřím jeho kanceláře, řekl: „Cítím se hrozně, že jsem přerušil naši schůzku.“ A několik minut poté, co jsme ho donesli do kanceláře, a aniž bychom věděli, co přesně se mu stalo, se na nás podíval a pronesl: „Nemyslíte, že byste se měli vrátit zpátky na schůzku?“

Odešli jsme a rychle jsme se vrátili s vědomím, že naše přítomnost na oné schůzce musí být pro Pána nějak důležitá. President Kimball již od dětství překonával hranice toho, co vydrží,

aby mohl sloužit Pánu a milovat Ho. Osvojil si tento zvyk natolik, že se podle něj zachoval, když to bylo zapotřebí. Byl připraven. A tak byl schopen učít nás a ukázat nám, jak máme být připraveni dodržovat onu přísahu a smlouvu – tím, že se budeme v průběhu let neustále připravovat a veškerou svou silou plnit to, co může vypadat jako malé úkoly s nevýznamnými důsledky.

Modlím se o to, abychom dodržovali smlouvy kněžství, abychom se my i ti, které jsme povoláni učít, stali způsobilými pro věčný život. Slibuji vám, že pokud budete dělat vše, co dokážete, Bůh zvelebí vaši sílu a moudrost. Dá vám zkušenosti. Slibuji vám, že ti, které školíte a kterým dáváte správný příklad, budou velebit vaše jméno tak, jak dnes já velebím velké školitele, které jsem poznal.

Svědčím o tom, že Bůh Otec žije a že vás miluje. On vás zná. Společně se vzkříšeným a oslaveným Synem Ježíšem Kristem se zjevili jednomu nezkušenému chlapci Josephu Smithovi. Svěřili mu Znovuzřízení plnosti evangelia a pravé Církve. Povzbuzovali ho, když to potřeboval. S láskou ho kárali, když viděli, že ho to donutí se pokořit, aby ho pak mohli pozvednout. Připravovali ho, a připravují i nás, abychom měli dost síly kráčet směrem k celestiální slávě, která je cílem a důvodem veškeré kněžské služby.

Zanechávám vám své požehnání, abyste byli schopni rozpoznávat úžasné příležitosti, které vám Bůh dává tím, že vás povolává a připravuje na to, abyste sloužili Jemu i druhým. Ve jménu našeho láskyplného vedoucího a učitele Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz 2. Nefi 32:3–6.
2. 1. Timoteovi 4:12–14, 16.
3. Viz Nauka a smlouvy 84:39.

President Thomas S. Monson

Mějte odvahu stát si za svým

Kéž jsme vždy odvážní a připravení stát si za tím, čemu věříme.

Milovaní bratří, je pro mě ohromnou ctí, že mohu být dnes večer s vámi. My, kteří jsme nositeli kněžství Božího, tvoříme vznešené pouto a bratrstvo.

V Nauce a smlouvách v oddíle 121 ve verši 36 čteme, že „práva kněžství jsou neoddělitelně spojena s mocemi nebeskými“. Obdrželi jsme vskutku nádherný dar – být nositeli kněžství, jež je „neoddělitelně [spojeno] s mocemi nebeskými“. Avšak tento drahocenný dar s sebou nese nejenom zvláštní požehnání, ale také závažné zodpovědnosti. Musíme žít tak, abychom byli vždy hodni kněžství, jehož jsme nositeli. Žijeme v době, kdy jsme obklopeni mnohým, co nás má svádět na cesty, které mohou vést k našemu zničení. Vyvarovat se takových cest vyžaduje rozhodnost a odvahu.

Pamatuji si na dobu – a někteří z vás zde přítomných si na ni pamatují také –, kdy měřítká většiny lidí byla podobná měřítkům našim. Dnes tomu tak už není. Nedávno jsem četl jeden článek v novinách *New York Times* týkající se studie, která byla provedena v létě 2008. Jeden význačný sociolog univerzity Notre Dame vedl výzkumný tým, který po celé Americe prováděl velmi podrobné rozhovory

s 230 mladými dospělými. Myslím, že můžeme bez obav předpokládat, že výsledky by byly podobné ve většině částí světa.

Podělím se s vámi jen o část tohoto velmi poučného článku:

„Tazatelé kladli otevřené otázky o tom, co je správné a co špatné, o morálních otázkách a o účelu života. Z rozporuplných odpovědí ... je patrné, jak mladí lidé tápají a nevědí, jak na tyto otázky rozumně odpovědět. Nešlo o to, že by na to jen neměli vlastní názor nebo že by jim chyběla vhodná slova.

Když měli popsat nějakou morální otázku, se kterou se potýkají, dvě třetiny mladých lidí buď vůbec nedokázaly odpovědět, nebo popisovaly problémy, které se morálky vůbec netýkají, například zda si mohou dovolit pronájem nějakého bytu nebo zda mají dostatek mincí na to, aby si mohli koupit parkovací lístek.“

Článek dále pokračuje:

„Typickým postojem, ke kterému se většina z nich stále znovu a znovu vracela, bylo to, že rozhodování v oblasti morálních zásad je otázkou osobního vkusu. Je to něco osobního, říkali obvykle respondenti. ‚Záleží na tom člověku. Co já k tomu mohu říct?‘

Mnozí mladí odmítli představu slepé poslušnosti autorit, avšak dostali se do jiného extrému, [když řekli]: ‚Já bych se rozhodl tak, abych s tím byl spokojený, nebo podle toho, jak bych se cítil. Nevím, jak jinak poznat, co mám dělat, než podle toho, jak se cítím.‘“

Ti, kteří tyto rozhovory vedli, zdůraznili, že většina oněch mladých lidí, s nimiž mluvili, „nedostala potřebné základy – ve škole, v institucích [či] v rodině – k tomu, aby mohli rozvinout svůj smysl pro morální hodnoty“¹.

Bratří, nikdo z těch, kteří jsou v dosahu mého hlasu, by neměl vůbec pochybovat o tom, co je a co není morální, a nikdo by také neměl pochybovat o tom, co je vyžadováno od nás jakožto nositelů kněžství Božího. Učíme se Božím zákonům a budeme se jim učit i nadále. Bez ohledu na to, co můžete vidět nebo slyšet někde jinde, tyto zákony jsou neměnné.

Když den za dnem kráčíme životem, naše víra bude nevyhnutelně zkoušena. Občas můžeme být obklopeni druhými, a přesto můžeme být v menšině nebo dokonce můžeme stát sami, pokud jde o to, co je přijatelné a co ne. Máme potřebnou morální odvahu stát si pevně za svým přesvědčením, i kdybychom v takovém případě museli stát sami? Je nezbytné, abychom jako nositelé kněžství Božího dokázali čelit – s odvahou – jakýmkoli překážkám, jež nám přijdou do cesty. Pamatujte na Tennysonova slova: „Má síla je jako síla deseti, neboť srdce mé je ryzí.“²

Stále častěji mají některé slavné osobnosti i další, kteří jsou – z jakéhokoli důvodu – veřejně známí, sklon zesměšňovat náboženství jako takové, a občas i samotnou církev. Není-li naše svědectví dostatečně pevně zakotveno, může taková kritika způsobit,

že začneme zpochybňovat vlastní přesvědčení nebo budeme kolísat ve svém odhodlání.

Lehi ve svém vidění stromu života, jež se nachází v 1. Nefim 8, vidí mimo jiné ty, kteří se drží železné tyče, dokud nedojdou až ke stromu života a nepojedí z jeho ovoce, které, jak víme, představuje lásku Boží. Naneštěstí ale poté, co pojedli z ovoce, se někteří stydí kvůli těm, kteří jsou ve veliké a prostorné stavbě, kteří představují pýchu dětí lidských a kteří si na ně ukazují prstem a posmívají se jim; a tak lidé, kteří se styděli, odpadli na zakázané cesty a byli ztraceni.³ Zesměšňování a výsměchy jsou vskutku mocnými nástroji protivníka! Znovu se ptám, bratři, máme odvahu stát si pevně a odhodlaně za svým i tehdy, když čelíme tak obtížnému protivěnství?

Svou první zkušenost s projevem odvahy stát si za svým přesvědčením jsem měl patrně ke konci 2. světové války, když jsem sloužil u Námořnictva Spojených států.

Výcvikový tábor u námořnictva pro mě ani pro nikoho jiného, kdo jím prošel, nebylo nic lehkého. První tři týdny jsem byl přesvědčen, že to nepřežiji. Námořnictvo se nesnažilo mě vycvičit, snažilo se mě zabít.

Nikdy nezapomenu na to, když po prvním týdnu nastala neděle. Vrchní důstojník pro nás měl vítanou zprávu. V chladičném kalifornském vánku jsme stáli v pozoru na cvičišti a vyslechli jsme si jeho rozkaz: „Dneska půjde každý do kostela – každý znamená každý, až na mě. Já si půjdu lehnout!“ Pak zakřičel: „Všichni katolíci, vy půjdete do tábora Decatur – a nevracejte se dřív než ve tři hodiny.“

Pochodem v chod!“ Pryč odpocho- dovala poměrně velká skupina. Pak zakřičel další rozkaz: „Ti z vás, kdo jste židi, se sejdou v táboře Henry – a nevracejte se dřív než ve tři hodiny. Pochodem v chod!“ Pryč odpocho- dovala poněkud menší skupina. Pak řekl: „Vy zbývající, protestanti, se sejdete v kině v táboře Farragut – a nevracejte se dřív než ve tři hodiny. Pochodem v chod!“

Myslí se mi honila myšlenka: „Mon- sone, ty nejsi katolík; nejsi žid; nejsi ani protestant. Ty jsi mormon, takže zůstaneš stát tady!“ Ujišťuji vás, že jsem se cítil úplně sám. Odvážně a odhod- laně, ano – ale sám.

Potom jsem slyšel ta nejlidnější slova, která kdy onen důstojník v mé přítomnosti pronesl. Podíval se mým směrem a zeptal se: „A za koho se chlapi označujete vy?“ Teprve v tu chvíli jsem si uvědomil, že vedle mě nebo za mnou na cvičišti ještě někdo stojí. Téměř jednohlasně jsme všichni odpověděli: „Mormoni!“ Je těžké popsat radost, která naplnila mé srdce, když jsem se otočil a uviděl jsem několik dalších námořníků.

Vrchní důstojník se podrbl na hlavě, čímž projevilo, že je poněkud zmaten, ale nakonec řekl: „Tak si běžte najít nějaký místo. A nevracejte se dřív než ve tři hodiny. Pochodem v chod!“

Když jsme pochodovali pryč, vyba- vila se mi slova jedné básničky, kterou jsem se před lety naučil v Primárkách:

*Měj odvahu být mormonem,
měj odvahu sám stát.
Měj odvahu mít jasný cíl
a vždy to dávej znát.*

I když to nakonec dopadlo jinak, než jsem očekával, byl jsem ochoten stát si sám za svým, pokud by to bylo nutné.

Od té doby jsem zažil několik okamžiků, kdy za mnou nikdo nestál, a tak jsem skutečně *stál* sám. Jsem velice vděčný za to, že jsem se již dávno rozhodl, že zůstanu silný a věrný, vždy připravený a ochotný bránit své náboženství, pokud by to bylo potřeba.

Pokud bychom, bratří, někdy měli pocit, že nestačíme na úkoly, jež jsou před námi, dovolte mi podělit se s vámi o slova, která v roce 1987 pronesl tehdejší prezident Církve Ezra Taft Benson, když promlouval k velké skupině členů v Kalifornii. President Benson řekl:

„Proroci během všech věků shlíželi průzory času k naší době. Miliardy zesnulých i ti, kteří se teprve narodí, na nás upírají oči. Nenechte se mýlit – jste význačná generace. ...

Téměř šest tisíc let si vás Bůh ponechával v záloze, abyste mohli přijít v závěrečných dnech před Druhým příchodem Páně. Někteří odpadnou, ale království Boží zůstane nedotčeno, aby uvítalo návrat svého Krále – a to Ježíše Krista.

Zatímco zlovolnost naší generace bude srovnatelná se zlovolností za dnů Noémových, kdy Pán očistil zemi potopou, tentokrát to bude úplně jinak. Bůh [totiž] uchoval pro závěrečnou sklizeň některé ze svých nejsilnějších ... dětí, které budou pomáhat dovést království k vítězství.“⁴

Ano, bratří, my jsme jedny z Jeho nejsilnějších dětí. Naší zodpovědností je být hodni všech těch nádherných požehnání, která má pro nás Otec v nebi připravena. Kamkoli jdeme, naše kněžství jde s námi. Stojíme na svatých místech? Prosím vás, dříve než dostanete sebe nebo své kněžství do ohrožení tím, že vstoupíte do míst, která jsou pod vaši úroveň nebo pod úroveň vašeho kněžství, nebo se začnete účastnit takových aktivit, zastavte se a pomyslete na následky. Každému z nás bylo předáno Aro-novo kněžství. Během onoho obřadu každý z nás obdržel moc, která drží klíče služby andělů. Slovy presidenta Gordona B. Hinckleyho:

„Nemůžete si dovolit udělat nic, co by vytvořilo bariéru mezi vámi a službou andělů ve váš prospěch.

Nemůžete být v žádném ohledu nemorální. Nemůžete být nečestní. Nemůžete podvádět ani lhát. Nemůžete brát jméno Boží nadarmo ani mluvit vulgárně, a přesto mít právo na službu andělů.“⁵

Pokud někdo z vás na cestě klopýtl, přeji si, abyste bez jakýchkoli pochyb rozuměli tomu, že existuje cesta zpět. Tento proces se nazývá pokání. Náš Spasitel dal svůj život, aby poskytl tento požehnaný dar vám i mně. Navzdory tomu, že cesta pokání není snadná, zaslíbení jsou skutečná.

Bylo nám řečeno: „Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší.“⁶ „[A] nezapomenu [na ně] více.“⁷ Jaké to prohlášení! Jaké to požehnání! Jaké to zaslíbení!

Mezi vámi mohou být takoví, kteří si říkají: „Nežiji podle všech přikázání a nedělám všechno, co bych dělat měl, a přesto se mi v životě daří docela dobře. Myslím, že si mohu ponechat svou porci a ještě si pochutnám.“ Bratří, ujišťuji vás, že tento postoj z dlouhodobého hlediska nebude fungovat.

Před několika málo měsíci jsem obdržel dopis od jednoho muže, který si kdysi myslel, že může mít obojí. Dnes už má za sebou pokání a svůj život uvedl do souladu se zásadami a přikázáními evangelia. Rád bych se s vámi podělil o jeden odstavec z jeho dopisu, neboť to ukazuje, k čemu nakonec vede špatné smýšlení: „Musel jsem sám pro sebe poznat (tím tvrdým způsobem), že Spasitel měl naprostou pravdu, když řekl: ‚Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Neb zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i [mamonu].‘“⁸ Já jsem se snažil – více než se kdykoli snažil kdokoli jiný – dělat obojí. Nakonec,“ řekl, „jsem pocítoval všechnu tu prázdnotu, temnotu a osamělost, kterou nabízí Satan tomu, kdo uvěří jeho klamům, iluzím a lžím.“

Abychom dokázali být silní a odolávat všem silám, které nás táhnou špatným směrem, nebo všem hlasům, které nás nabádají k tomu, abychom se vydali nesprávnou cestou, musíme mít vlastní svědectví. Ať je vám 12, nebo 112 – nebo něco mezi tím – můžete sami pro sebe poznat, že evangelium Ježíše Krista je pravdivé. Čtěte Knihu Mormonovu. Přemítejte o jejím učení. Zeptejte se Nebeského Otce, zda je pravdivá. Máme tento

Generální autority Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Říjen 2011

PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
Prezident

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PŘEDSEDNICTVO SEDMDESÁTI

Ronald A. Rasband

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

PRVNÍ KVORUM SEDMDESÁTI

(v abecedním pořádku)

Marcos A. Adunkanits

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Adern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Causse

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don K. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conhage

Claudio R. M. Costa

Legrand R. Curtis ml.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Faldaballo

Eduardo Gavaret

Carlos A. Goady

Cristofel Golden ml.

Gerrit W. Gong

C. Scott Gow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Moynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pöcker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Raimel E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Tavara

Octaviano Tenorio

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinos

W. Christopher Woodell

William R. Walker

F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashiro

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson

J. Deen Connish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Molin

James B. Martino

Jairo Marzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

PŘESEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

Richard C. Egleley
První náčelník

H. David Burton
Předsedající biskup

Keith B. McMullin
Druhý náčelník

Svatí posledních dnů se shromažďují na mnoha místech po celém světě, aby si vyslechli proslovy generální konference „ve své vlastní řeči“. (NaS 90:11) Na fotografiích (odshora a zleva po směru hodinových ručiček) jsou členové Církve v Johannesburgu v Jihoafrické republice; v Salvadoru v Brazílii; v San Salvadoru v Salvadoru; v Montrealu v kanadské provincii Quebec; v Montalbanu na Filipínách; v Gómez Palaciu v Mexiku a v Tokiu v Japonsku.

slib: „Budete-li se tázati s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista, on vám projeví jejich pravdivost, mocí Ducha Svatého.“⁹

Když poznáme, že Kniha Mormona je pravdivá, následuje poznání toho, že Joseph Smith byl opravdu prorokem a že viděl Boha Věčného Otce a Jeho Syna, Ježíše Krista. Následuje také poznání toho, že evangelium bylo znovuzřízeno v těchto posledních dnech prostřednictvím Josepha Smitha – včetně znovuzřízení Aronova i Melchisedechova kněžství.

Jakmile získáme svědectví, je naší povinností se o ně dělit s druhými. Mnozí z vás, bratři, jste sloužili jako misionáři někde ve světě. Mnozí z vás, mladých mužů, teprve sloužit budete. Připravujte se na tuto příležitost již nyní. Dbejte na to, abyste byli této služby hodni.

Jsmeli připraveni dělit se o evangelium, jsme také připraveni zareagovat na radu apoštola Petra, který zdůrazňoval: Budte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo vás požádá o zdůvodnění naděje, která je ve vás.¹⁰

V průběhu života budeme mít příležitosti dělit se o své přesvědčení, i když ne vždy víme, kdy budeme vyzváni, abychom tak učinili. Já jsem takovou příležitost dostal v roce 1957, když jsem pracoval v jednom nakladatelství a byl jsem požádán, abych jel do Dallasu v Texasu, který je někdy nazýván „městem kostelů“, abych tam promluvil na odborné konferenci. Po skončení konference jsem se jel projet vyhlídkovým autobusem kolem města. Když jsme projížděli kolem rozličných kostelů, náš řidič vždy poznamenal: „Vlevo vidíte metodistický kostel“ nebo „Vpravo je katolická katedrála“.

Když jsme projížděli kolem krásné budovy z červených cihel postavené na kopci, řidič zvolal: „V této budově mají shromáždění mormoni.“ Jedna

paní ze zadní části autobusu se zeptala: „Pane řidiči, mohl byste nám říci něco o mormonech?“

Řidič zajel ke krajnici, otočil se a odpověděl: „Milá paní, o mormonech vím jen tolik, že mají shromáždění v téhle cihlové budově. Je v tomto autobuse někdo, kdo ví o mormonech něco víc?“

Čekal jsem, zda někdo něco neřekne. Díval jsem se na ostatní a hledal jsem v jejich tváři nějakou známku toho, že něco vědí, nějakou touhu něco říci. Nikdo nic neřekl. Uvědomil jsem si, že mým úkolem bude udělat to, co navrhoval apoštol Petr, totiž abychom vždy byli připraveni dát odpověď každému, kdo nás požádá o zdůvodnění naděje, která je v nás. Také jsem pochopil pravdivost rčení: „Když přijde čas se rozhodnout, čas na přípravu již uplynul.“

V příštích zhruba 15 minutách jsem měl tu výsadu podělit se s lidmi v autobuse o své svědectví o Církvi a jejích naukách. Byl jsem vděčný za své svědectví i za to, že jsem byl připraven se o ně podělit.

Celým srdcem a duší se modlím o to, aby každý muž, který je nositelem kněžství, toto kněžství ctil a byl věrný důvěře, která mu byla předána, když toto kněžství obdržel. Kež každý z nás, kdo je nositelem kněžství Božího, ví, čemu věří. Kež jsme vždy odvážní a připraveni stát si za tím, čemu věříme, a budeme-li přitom muset stát sami, kež tak činíme s odvahou, posílení

poznáním, že ve skutečnosti nejsme nikdy sami, když stojíme po boku svého Otce v nebi.

Když přemýšlíme o onom velikém daru, který jsme obdrželi – „práva kněžství ... neoddělitelně spojená s mocemi nebeskými“ – kež jsme vždy odhodláni tento dar ochraňovat a bránit a být hodni jeho velkolepých zaslíbení. Bratří, kež se řídíme Spasitelným pokynem, který se nachází ve 3. Nefim: „Vyzdvihněte světlo své, aby mohlo svítiti světu. Vizte, já jsem to světlo, které budete vyzdvihovati – to, co jste mne viděli činiti.“¹¹

Modlím se o to, abychom toto světlo vždy následovali a vyzdvíhovali, aby ho viděl celý svět, a je to i mé požehnání pro všechny v dosahu mého hlasu. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. David Brooks, „If It Feels Right ...“, *New York Times*, Sept. 12, 2011, nytimes.com.
2. Alfred, Lord Tennyson, „Sir Galahad“, *Poems of the English Race*, sel. Raymond Macdonald Alden (1921), 296.
3. Viz 1. Nefi 8:26–28.
4. Ezra Taft Benson, „In His Steps“ (Church Educational System fireside, Feb. 8, 1987); viz také „In His Steps“, *1979 Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses* (1980), 59.
5. Gordon B. Hinckley, „Osobní způsobilost při používání kněžství“, *Liahona*, červenec 2002, 58.
6. Izaiáš 1:18.
7. Jeremiáš 31:34.
8. Matouš 6:24.
9. Moroni 10:4.
10. Viz 1. Petrova 3:15.
11. 3. Nefi 18:24.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Svěddek

Kniha Mormonova je tím nejlepším ukazatelem, jenž nám pomáhá poznat, jak si stojíme a jak být ještě lepšími.

Jsem vděčný za příležitost, kterou mám, že k vám mohu promluvit o tomto sabatu na generální konferenci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Každý člen Církve na sebe vzal posvátnou povinnost. Přijali jsme ji a při svém křtu jsme slíbili, že ji budeme naplňovat. Ze slov Almy, velikého proroka Knihy Mormonovy, se dozvídáme, kým jsme slíbili Bohu, že se staneme: „Ochotni truchliti s těmi, kteří truchlí; ano, a utěšovati ty, kteří mají útechy zapotřebí, a státi jako svědkové Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech, kde můžete býti, až do smrti, abyste mohli býti Bohem vykoupeni a počítáni mezi ty z prvního vzkříšení, abyste mohli míti věčný život.“¹

Je to vznešená povinnost a nádherné zaslíbení od Boha. Mé dnešní poselství je poselstvím povzbuzení. Tak jako nám Kniha Mormonova jasně vysvětluje naši povinnost, ukazuje nám též cestu vzhůru po cestě k věčnému životu.

Zaprvé jsme slíbili, že se staneme dobročinnými. Zadruhé jsme slíbili, že se staneme svědky Božími. A zatřetí jsme slíbili, že vytrváme. Kniha Mormonova je tím nejlepším ukazatelem, jenž nám pomáhá poznat, jak si

stojíme a jak být ještě lepšími.

Začneme tím, že máme být dobročinní. Připomenu vám nedávné zážitky. Mnozí z vás se zúčastnili dne služby. Po celém světě jich byly zorganizovány tisíce.

Rada složená z vašich spolubližních Svatých se modlila o to, jakou službu naplánovat. Ptali se Boha, aby zjistili, komu máme poskytnout službu, jakou službu poskytnout a koho přizvat k účasti. Možná se modlili i o to, aby nezapomněli na lopaty či pitnou vodu. Ale především se modlili o to, aby všichni ti, kteří službu poskytovali, i ti, kteří ji přijímali, pocítili lásku Boží.

Vím, že tyto modlitby byly zodpovězeny přinejmenším v jednom sboru. K dobrovolné službě se tam přihlásilo více než 120 členů. Během tří hodin uklidili pozemek jedné církve v našem městě. Byla to těžká, ale radostná práce. Duchovní této církve vyjádřili vděčnost. Všichni, kdo ten den společně pracovali, pocítovali jednotu a více lásky. Někteří dokonce řekli, že pocítovali radost i při vytrhávání plevelu a prořezávání křoví.

Slova z Knihy Mormonovy jim pomohla pochopit, proč takovou radost pocítovali. Byl to král Beniamin, kdo svému lidu řekl: „[Naučte se], že když

jste ve službě bližním svým, jste ... ve službě svého Boha.“² A byl to Mormon, kdo svými slovy v Knize Mormonově učil: „Pravá láska je čistá láska Kristova a vytrvá na věky; a kdokoli bude posledního dne shledán, že ji má, s tím bude dobře.“³

Pán dodržuje slib, který vám dal, pokud vy dodržíte ten svůj. Když sloužíte v Jeho jménu druhým, dává vám pocítovat svou lásku. A časem se pocity pravé lásky stanou součástí samotného vašeho charakteru. A v srdci budete pocítovat naplnění onoho Mormonova ujištění, že když budete v životě sloužit druhým, bude s vámi dobře.

Tak jako jste Bohu slíbili, že budete dobročinní, slíbili jste také, že budete Jeho svědky, ať budete v životě kdekoli. A i v tomto případě je Kniha Mormonova tím nejlepším ukazatelem, který znám, jenž nám pomáhá tento slib dodržovat.

Jednou jsem byl pozván, abych promluvil na promoci jedné univerzity. Rektor si přál pozvat presidenta Gordona B. Hinckleyho, zjistil však, že president Hinckley má již jiné závazky. A tak jsem byl pozván já. Byl jsem tehdy služebně nejmladším členem Kvora Dvanácti apoštolů.

Žena, která mě o proslov požádala, začala mít starosti, když se dozvěděla o mých povinnostech coby apoštola. Zavolala mi a řekla, že právě zjistila, že mou povinností je být svědkem Ježíše Krista.

Velmi striktním tónem mi řekla, že nic takového nesmím při proslovu na jejich univerzitě dělat. Vysvětlila mi, že univerzita respektuje lidi jakéhokoli náboženského vyznání, včetně těch, kteří popírají existenci Boha. A znovu řekla: „Tady svou povinnost plnit nemůžete.“

Položil jsem telefon a v mysli jsem měl spoustu závažných otázek. Mám

té univerzitě říct, že nedodržím svůj závazek pronést onen proslov? Do té události zbývaly jen dva týdny. To, že budu mluvit já, již bylo oznámeno. Jak by asi to, kdybych nedodržel svůj závazek, ovlivnilo dobré jméno Církve?

Modlil jsem se o to, abych věděl, co chce Bůh, abych udělal. Odpověď přišla překvapujícím způsobem. Uvědomil jsem si, že příklady Nefiho, Abinadiho, Almy, Amuleka a synů Mosiášových se daly uplatnit i na mou situaci. Ti všichni, čelíce zabítí, byli odvážnými svědky Ježíše Krista.

A tak to jediné, co jsem musel vyřešit, bylo jak se připravit. Prošel jsem vše, co se dalo, abych se o té univerzitě něco dozvěděl. Jak se den proslovu přibližoval, mé obavy se zvětšovaly a mé modlitby byly intenzivnější.

Jako zázrakem připomínajícím rozdělení Rudého moře jsem objevil jeden článek v novinách. Ona univerzita byla oceněna za to, že dělala to, co se Církev naučila dělat v rámci svého humanitárního úsilí po celém světě. A tak jsem ve svém proslovu popisoval, co my i oni děláme pro to, abychom pozvedali lidi v nouzi. Řekl jsem, že vím, že zdrojem oněch požehnání, která přišla do života těch, kterým jsme my i oni sloužili, je Ježíš Kristus.

Na konci shromáždění publikum ve stoje tleskalo, což pro mě bylo poněkud nezvyklé. Byl jsem ohromen, ale stále trochu neklidný. Vzpomněl jsem si, co se stalo Abinadimu. Jeho svědectví přijal pouze Alma. Avšak ten večer na velkolepé slavnostní večeři rektor řekl, že v mém proslovu slyšel slova Boží.

Tak zázračný výsledek je v mém působení jakožto svědka Kristova vzácný. Ale vliv Knihy Mormonovy na váš charakter, moc a odvahu být svědkem Božím je nesporný. Nauka a

odvážné příklady, jež jsou v této knize uvedeny, vás pozvednou, povedou a povzbudí.

Každý misionář, který hlásá jméno a evangelium Ježíše Krista, bude každodenním hodováním na Knize Mormonově požehnan. Rodiče, kteří se usilovně snaží vštípit do srdce svého dítěte svědectví o Spasiteli, obdrží pomoc, budou-li hledat způsob, jak do domova i do života všech členů rodiny přinést slova a ducha Knihy Mormonovy. V životě naší rodiny to tak bylo.

Často vídám, jak k tomuto zázraku dochází na každém shromáždění svátnosti a v každé církevní třídě, kterých se účastním. Řečníci a učitelé projevují lásku a hluboké porozumění písmům, obzvláště Knize Mormonově. A osobní svědectví bezpochyby vydávají z hloubi srdce. Vyučují se stále silnějším přesvědčením a s mocí vydávají svědectví.

Jsem svědkem také toho, že i v té třetí části slibu, který jsme všichni učinili při křtu, se nám daří dobře. Slíbili jsme, že vytrváme, že budeme po celý život dodržovat příkázání Boží.

Jednou jsem navštívil nemocniční pokoj jedné staré známé, u které objevili smrtelnou rakovinu. Vzal jsem s sebou své dvě malé dcery. Myslel jsem si, že ani nebude schopná je poznat. Když jsme vešli dovnitř, u její postele stála celá její rodina.

Podívala se na nás a usmála se. Vždy si budu pamatovat její pohled, když si všimla, že jsme přivedli i své dcery. Pokynula na ně, aby přišly k ní k posteli. Posadila se, chytila je za ruku a představila je své rodině. Mluvila o tom, jak jsou tato dvě děvčata skvělá. Bylo to, jako by představovala princezny královskému dvoru.

Očekával jsem, že naše návštěva bude krátká. Říkal jsem si, že musí být určitě unavená. Když jsem to však

sledoval, bylo to, jako by se jí vracelo mládí. Na tváři se jí rozzářil úsměv a očividně pociťovala vůči nám všem velikou lásku.

Zdálo se, že si ten okamžik vychutnává, jako by se čas zastavil. Většinu života strávila tím, že ve jménu Páně pomáhala dětem. Dobře znala příběh z Knihy Mormonovy, jak vzkříšený Spasitel bral malé děti – jedno po druhém –, žehnal jim a poté radostí plakal.⁴ Ona sama tuto radost prožívala dostatečně dlouho na to, aby dokázala vytrvat v laskavé službě Pánu až do konce.

Tentýž zážrak jsem zažil v ložnici jednoho muže, který sloužil věrně tak dlouho, že toho podle mě udělal už dost pro to, aby měl nárok na odpočinek.

Věděl jsem, že prodělal zdlouhavou a bolestivou léčbu nemoci, o které mu lékaři řekli, že skončí smrtí. Nedávali mu ani léky, ani naději.

Jeho manželka mě u nich doma vzala do jeho pokoje. Tam jsem ho uviděl, ležel na zádech na pečlivě ustlané posteli. Měl na sobě čerstvě vyžehlenou bílou košili, kravatu a nové boty.

Všiml si mého překvapeného pohledu, tiše se zasmál a řekl: „Až mi dáte požehnání, chci být připraven, abych mohl zareagovat na výzvu vzít své lože a dát se do práce.“ Jak se ukázalo, byl připraven na pohovor, který měl mít zanedlouho se svým Mistrem, pro Něhož tak věrně pracoval.

Tento muž byl příkladem jednoho z mnoha plně obrácených Svatých posledních dnů, se kterými se často setkávám poté, co celý život oddaně sloužili. Stále se tlačí vpřed.

President Marion G. Romney to popsal takto: „U toho, kdo je zcela obrácen, se touha po věcech, které jsou v rozporu s evangeliem Ježíše

Krista, ve skutečnosti vytratila a je nahrazena láskou Boží s pevným a převažujícím odhodláním dodržovat Jeho přikázání.“⁵

A právě ono pevné odhodlání pozoruji u zkušených učedníků Ježíše Krista stále častěji. Tak jako ona sestra, která přivítala mé dcery, a onen muž v nových botách, jenž byl připraven vstát a jít, se tito učedníci řídí Spasitelovými příkazy až do konce. Každý z vás se s tím setkal.

Znovu se s tím můžete setkat, když otevřete Knihu Mormonovu. Kdykoli čtu tato slova stárnoucího a odhodlaného služebníka Božího, pociťuji v srdci stálý obdiv: „Neboť i v tuto chvíli se celá schránka má nesmírně chvěje, když se pokouším k vám promlouvat; ale Pán ... mne podporuje a dovolil, abych k vám promluvil.“⁶

Odvahu vám může dodat, tak jako mně, i příklad vytrvalosti, který nám dal Moroni. On byl ve své službě sám. Věděl, že konec jeho života se blíží. A přesto si poslechněte, co napsal lidem, kteří se ještě nenarodili, a potomkům

svých pozemských nepřátel: „Ano, pojdte ke Kristu a buďte v něm zdokonalováni a popírejte v sobě veškerou bezbožnost; a popřete-li v sobě veškerou bezbožnost a budete-li milovati Boha celou svou mocí, myslí a silou, pak je milost jeho postačující pro vás, abyste milostí jeho mohli býti dokonalí v Kristu.“⁷

Moroni se tímto svědectvím rozloučil se svým životem a službou. Naléhavě nás žádá, abychom měli pravou lásku, tak jako to činí všichni proroci Knihy Mormonovy. Když se přiblížila jeho smrt, přidal i své svědectví o Spasiteli. Moroni byl skutečně obráceným dítětem Božím, kterým můžeme být i my – naplněn pravou láskou, neochvějně a odvážně svědčící o Spasiteli a Jeho evangeliu a odhodlaný vytrvat až do konce.

Moroni nás učil, co k tomu potřebujeme. Řekl, že tím prvním krokem k úplnému obrácení je víra. Víru v Boha Otce, v Jeho Milovaného Syna a v Jeho evangelium bude posilovat modlitbou naplněné studium Knihy

Mormonovy. Bude posilovat i vaši víru v Boží proroky – dávné i novodobé.

Může vás přiblížit k Bohu více než kterákoli jiná kniha. Dokáže změnit život k lepšímu. Naléhavě vás žádám, abyste udělali to, co udělal jeden můj misionářský společník. Jako dospívající utekl z domova a do krabice, kterou nosil s sebou na své cestě za větším štěstím, mu kdosi vložil Knihu Mormonovu.

Roky plynuly. Stěhoval se z místa na místo po celém světě. Byl sám a nešťastný, když si jednoho dne všiml oné krabice. Krabice byla plná věcí, které s sebou stále nosil. Na jejím dně objevil Knihu Mormonovu. Přečetl si slib, který je v ní uveden, a vyzkoušel ho. Poznal, že je pravdivá. Toto svědectví mu změnilo život. Nalezl štěstí přesahující i ty jeho nejtajnější sny.

Vaše Kniha Mormonova je možná skryta před vašim zrakem kvůli všemu tomu, co jste nasbírali cestou a co vám brání ji vidět. Snažně vás prosím, abyste zhluboka a často pili z jejích stránek. Je v ní obsažena plnost evangelia Ježíše Krista, které je tou jedinou cestou vedoucí domů k Bohu.

Zanechávám vám své jisté svědectví, že Bůh žije a že zodpoví vaše modlitby. Ježíš Kristus je Spasitel světa. Kniha Mormonova je pravdivým a spolehlivým svědectvím o tom, že On žije a že je náš vzkříšený a žijící Spasitel.

Kniha Mormonova je vzácným svědkem. Zanechávám vám své svědectví v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mosiáš 18:9.
2. Mosiáš 2:17.
3. Moroni 7:47.
4. Viz 3. Nefi 17:21–22.
5. Marion G. Romney, Conference Report, Oct. 1963, 23.
6. Mosiáš 2:30.
7. Moroni 10:32.

Starší Robert D. Hales

Kvorum Dvanácti apoštolů

Čekání na Pána – staniž se vůle Tvá

Účelem našeho života na zemi je růst, rozvíjet se a získávat sílu díky vlastním zkušenostem.

O tomto sabatním dopoledni vzdáváme díky za našeho Spasitele a svědčíme o tom, že On skutečně žije. Jeho evangelium bylo znovuzříženo skrze Proroka Josepha Smitha. Kniha Mormonova je pravdivá. Vede nás žijící prorok – president Thomas S. Monson. Ale především vydáváme posvátné svědectví o Usmíření Ježíše Krista a o věčných požehnáních, která z něj pramení.

V posledních několika měsících jsem měl příležitost studovat a více se učit o Spasitelově smírné oběti a o tom, jak se připravoval na to, aby vykonal onu věčnou oběť za každého z nás.

Jeho příprava začala v předsmrtelném životě, když čekal na svého Otce, říka: „Staň se vůle tvá a sláva buď tvou na věky.“¹ Od toho okamžiku až do dnešního dne používá svou svobodu jednání tak, že přijímá a naplňuje plán našeho Nebeského Otce. Písmo nás učí, že v mládí kráčel „v těch věcech, kteréž jsou Otce [Jeho]“², a „čekal na Pána, na čas příchodu služby své“³. Když mu bylo 30 let, zakusil těžké pokušení, kterému se však rozhodl odolat, když řekl: „Jdi pryč ode mne, [Satane].“⁴ V Getsemane, s důvěrou

ve svého Otce, prohlásil: „Ale však ne má vůle, ale tvá staň se“⁵, a pak použil svobodu jednání a rozhodl se trpět za naše hříchy. I navzdory ponižujícímu veřejnému soudnímu procesu a agónii Ukřižování čekal na svého Otce a byl ochoten být „raněn ... pro přestoupení naše [a] potřín pro nepravosti naše“⁶. I ve chvíli, kdy volal „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“⁷, čekal na svého Otce – použil svobodu jednání k tomu, aby odpustil svým nepřítelům⁸, dohlédl na to, aby bylo postaráno o Jeho matku⁹, a vytrval do konce, dokud Jeho život a poslání ve smrtelnosti nebyly naplněny.¹⁰

Často jsem přemítal o tom, proč Syn Boží a Jeho svatí proroci a všichni věrní Svatí zažívají zkoušky a soužení, dokonce i tehdy, když se snaží jednat podle vůle Nebeského Otce. Proč je to tak těžké – obzvláště pro ně?

Přemýšlím o Josephu Smithovi, který jako chlapec prodělal vážnou nemoc a celý život byl pronásledován. Podobně jako Spasitel i on zvolal: „Ó Bože, kde jsi?“¹¹ A i když byl zdánlivě sám, použil svobodu jednání tak, že čekal na Pána a uskutečňoval vůli svého Nebeského Otce.

Přemýšlím o našich pionýrských

předcích, kteří byli vyhnáni z Nauvo a přecházeli pláně, používající svobodu jednání tak, že následovali proroka i přesto, že trpěli nemocemi, strádali a někteří dokonce i umírali. Proč taková hrozná soužení? K jakému účelu? Z jakého důvodu?

Když si klademe tyto otázky, přicházíme na to, že účelem našeho života na zemi je růst, rozvíjet se a získávat sílu díky vlastním zkušenostem. Jak to děláme? Písma nám na to odpovídají jednou prostou frází – čekáme na Pána.¹² Prověřován a zkoušen je každý z nás. Díky těmto výzvám smrtelnosti můžeme my i náš Nebeský Otec sledovat, zda používáme svobodu jednání k tomu, abychom následovali Jeho Syna. On již ví, a my

máme příležitost to poznat také, že at jsou naše podmínky jakkoli obtížné, „všechny tyto věci [nám] dají zkušenosti a budou pro dobro [naše]“¹³.

Znamená to, že budeme vždy rozumět svým problémům? Nebudeme mít snad všichni občas důvod ptát se: „Ó Bože, kde jsi?“¹⁴ Budeme! Když někomu zemře manželský partner, onen dotyčný se bude ptát. Když budou rodinu ohrožovat finanční problémy, bude se ptát otec. S lítostí to zvolají matka s otcem, když jejich dítě sejde z cesty. Ano, „z večera potrvá pláč, ale z jitra navrátí se [radost]“.¹⁵ Potom, za rozbřesku naší posílené víry a porozumění se postavíme na nohy a rozhodneme se čekat na Pána se slovy: „Buď vůle tvá.“¹⁶

Co to tedy znamená čekat na Pána? V písmech se slovo *čekat* používá ve významu doufat, očekávat a důvěřovat. Naděje a důvěra v Pána vyžadují víru, trpělivost, pokoru, mírnost, tichost, dodržování příkázání a vytrvání do konce.

Čekat na Pána znamená zasadit semenko víry a vyživovat ho „s velikou pílí a s trpělivostí“¹⁷.

Znamená to modlit se tak, jak se modlil Spasitel – k Bohu, našemu Nebeskému Otci – řka: „Přijď království tvé. Buď vůle tvá.“¹⁸ Je to modlitba, kterou pronášíme celou svou duší ve jménu našeho Spasitele, Ježíše Krista.

Čekat na Pána znamená přemítat v srdci a „[obdržet] Ducha Svatého,“ abychom mohli poznat „všechny věci, které [máme] činiti“¹⁹.

Když následujeme nabádání Ducha, zjišťujeme, že „ssoužení trpělivost působí“²⁰ a učíme se „[pokračovat] s trpělivostí, dokud [nebudeme] zdokonaleni“²¹.

Čekat na Pána znamená „státi pevně“²² a „tlačiti [se] kupředu“ ve víře, „majíce dokonalý jas naděje“²³.

Znamená to „[spoléhat] se jedině na zásluhy Kristovy“²⁴ a „s milostí [Jeho nám] napomáhající [říkat]: Staň se vůle tvá, ó Pane, a ne naše.“²⁵

Zatímco čekáme na Pána, jsme „neochvějní v zachovávání příkázání,“²⁶ neboť víme, že „jednoho dne [si odpocíneme] od všech strastí svých“²⁷.

A neodhazujeme smělou důvěru²⁸ v to, že „všechny věci, kterými [jsme] byli sužováni, budou působiti společně pro dobro [naše]“²⁹.

Tato soužení se dostávají ve všech možných formách a podobách. Příběh Joba nám připomíná, co všechno může být od nás požadováno, abychom vytrpěli. Job přišel o vše, co vlastnil, včetně své země, domu a zvířat; členů své rodiny; reputace; fyzického zdraví a dokonce i duševního

blaha. A přesto čekal na Pána a vydal mocné osobní svědectví. Řekl:

„Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví.

A ač by ... i tělo [mé] červi zvrtili, však vždy v těle svém uzřím Boha.“³⁰

„By mne i zabil, což bych v něho nedoufal?“³¹

Ale i s těmito skvělými příklady Joba, proroků a Spasitele nám bude stále připadat těžké čekat na Pána, obzvláště tehdy, když v plné míře nerozumíme Jeho plánu a záměrům, které s námi má. Takové porozumění k nám často přichází „řádku za řádkou [a] předpis za předpisem“³².

V životě jsem se naučil, že odpověď na mou modlitbu občas nepřichází proto, že Pán ví, že na ni nejsem připraven. Když ale odpoví, je to často „tu trochu a tam trochu“³³, protože víc toho nedokážu snést nebo víc toho nejsem ochoten udělat.

Až příliš často se modlíme o trpělivost, ale chceme ji hned teď! President David O. McKay se jako mladý muž modlil o to, aby získal svědectví o pravdivosti evangelia. O mnoho let později, když sloužil na misi ve Skotsku, ono svědectví konečně obdržel. Později napsal: „Bylo to pro mne ujištění, že upřímná modlitba je ‚jednou a někde‘ zodpovězena.“³⁴

Nemusíme nutně vědět, kdy nebo jak nám Pán odpoví, ale já svědčím o tom, že ta odpověď přijde – v Jeho čase a Jeho způsobem. Na některé odpovědi si možná budeme muset počkat až do příštího života. To se může týkat některých zaslíbení v našem patriarchálním požehnání a některých požehnání pro členy naší rodiny. Nepouštějme se Pána. Jeho požehnání jsou věčná, nikoli dočasná.

Čekání na Pána nám poskytuje cennou příležitost, díky níž zjišťujeme, že je i spousta lidí, kteří čekají na nás.

Naše děti čekají na to, až vůči nim projevíme trpělivost, lásku a pochopení. Naše rodiče čekají na to, až jim projevíme vděčnost a soucit. Naši bratři a sestry čekají na to, až budeme tolerantní, milosrdní a odpouštějící. Náš manželský partner čeká na to, až ho nebo ji budeme milovat tak, jak každého z nás miluje Spasitel.

Když procházíme fyzickým soužením, stále více si uvědomujeme, kolik lidí stojí při nás a čeká na nás. Za všechny Marie a Marty, za všechny milosrdné Samaritány, kteří přisluhují nemocným, pomáhají slabým a pečují o duševně a fyzicky slabé, pocítuji vděčnost milujícího Nebeského Otce a Jeho Milovaného Syna. Ve své každodenní křesťanské službě čekáte na Pána a konáte vůli svého Nebeského Otce. Jeho ujištění určené vám zní jasně: „Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“³⁵ On zná vaše oběti a vaše trápení. On slyší vaše modlitby. Zatímco na Něj budete i nadále ve

víře čekat, vejdete v Jeho pokoj a odpočinutí.

Pán miluje každého z nás více, než vůbec dovedeme pochopit nebo než si dokážeme představit. Buďme tedy jeden ke druhému laskavější a buďme laskavější i k sobě samým. Pamatujme na to, že zatímco čekáme na Pána, stáváme se „[svatými] skrze [Jeho] usmíření ... [poddajnými, mírnými, pokornými, trpělivými, plnými lásky, ochotnými] podrobiti se všemu, co Pán považuje za vhodné na [nás] vložit, stejně jako se dítě podrobuje otcí svému“³⁶.

Právě tak se Spasitel podvolil svému Otci v zahradě getsemanské. Svě učedníky prosil: „Bděte se mnou,“ a přesto, když se k nim třikrát vrátil, našel je s očima obtíženými hlubokým spánkem.³⁷ Bez společenství těchto učedníků a nakonec i bez přítomnosti svého Otce se Spasitel rozhodl, že vytrpí naše „bolesti a strasti a pokušení všeho druhu“³⁸. S pomocí anděla, jenž byl seslán, aby Ho posiloval,³⁹ se nestáhl a onen hořký kalich vypil.⁴⁰ Čekal na svého Otce řka: „Staniž se vůle tvá,“⁴¹ a s pokorou šlapal onen vinný lis sám.⁴² Jako jeden z Jeho Dvanácti apoštolů v těchto posledních dnech se modlím o to, abychom získali sílu a dokázali s Ním bdít a čekat na Něj po všechny své dny.

O tomto sabatním dopoledni vyjadřuji vděčnost za to, že vy ani já nejsme ve svých Getsemanech⁴³ sami. Ten, který nad *námi* bdí, „nedřímef, [ani] nespí“⁴⁴. Jeho andělé zde i za závojem jsou „kolem [nás], aby [nás] podpírali“⁴⁵. Vydávám své zvláštní svědectví o tom, že zaslíbení našeho Spasitele je pravdivé, neboť On praví: „Ti, [jiz] čekají] na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.“⁴⁶ Kež na Něj čekáme tím,

že se budeme tlačit kupředu ve víře, abychom mohli ve svých modlitbách říkat: „Staniž se vůle tvá,“⁴⁷ a abychom se mohli se ctí vrátit k Němu. Ve svatém jménu našeho Spasitele a Vykupitele, a to Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mojžíš 4:2.
2. Lukáš 2:49.
3. Překlad Josepha Smitha, Matouš 3:24.
4. Lukáš 4:8.
5. Lukáš 22:42.
6. Izaiáš 53:5; Mosiáš 14:5.
7. Matouš 27:46; Marek 15:34.
8. Viz Lukáš 23:34.
9. Viz Jan 19:27.
10. Viz Jan 19:30.
11. Nauka a smlouvy 121:1.
12. Viz Žalm 37:9; 123:2; Izaiáš 8:17; 40:31; 2. Nefi 18:17.
13. Nauka a smlouvy 122:7.
14. Nauka a smlouvy 121:1.
15. Žalm 30:5.
16. Matouš 6:10; 3. Nefi 13:10; viz také Matouš 26:39.
17. Alma 32:41.
18. Matouš 6:10; Lukáš 11:2.
19. 2. Nefi 32:5.
20. Římanům 5:3.
21. Nauka a smlouvy 67:13.
22. Alma 45:17.
23. 2. Nefi 31:20.
24. Moroni 6:4.
25. Nauka a smlouvy 109:44.
26. Alma 1:25.
27. Alma 34:41.
28. Viz Židům 10:35.
29. Nauka a smlouvy 98:3.
30. Job 19:25–26.
31. Job 13:15.
32. 2. Nefi 28:30.
33. 2. Nefi 28:30.
34. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), xviii.
35. Matouš 25:40.
36. Mosiáš 3:19.
37. Matouš 26:38; viz také verše 39–45.
38. Alma 7:11.
39. Viz Lukáš 22:43.
40. Viz „In Memory of the Crucified“, *Hymns*, č. 190; viz také 3. Nefi 11:11; Nauka a smlouvy 19:18–19.
41. Matouš 26:42.
42. Viz Nauka a smlouvy 76:107; 88:106; 133:50.
43. Viz „Where Can I Turn for Peace?“, *Hymns*, č. 129.
44. Žalm 121:4.
45. Nauka a smlouvy 84:88.
46. Izaiáš 40:31.
47. Matouš 26:42.

Starší Tad R. Callister

Předsednictvo Sedmdesáti

Knihy Mormonova – knihy od Boha

Knihy Mormonova je společně s Bibli nepostradatelným svěděním o Kristových naukách a o Jeho božskosti.

Před lety vzal můj prapradědeček poprvé do ruky výtisk Knihy Mormonovy. Otevřel ji uprostřed a přečetl několik stran. Pak prohlásil: „Tu knihu napsal buď Bůh, nebo ďábel, a já zjistím, kdo to byl.“ V příštích deseti dnech ji přečetl celou dvakrát a pak prohlásil: „Ďábel ji napsat nemohl – musí být od Boha.“¹

V tom spočívá genialita Knihy Mormonovy – nestojí na neutrální půdě. Buď je slovem Božím, jak je o ní prohlašováno, nebo je to absolutní podvod. Tato kniha netvrdí pouze to, že je pojednáním o morálce, teologickým výkladem nebo sbírkou podnětných spisů. Tvrdí, že je slovo Boží – každá věta, každý verš, každá strana. Joseph Smith prohlásil, že ho ke zlatým deskám, které obsahovaly záznamy proroků dávné Ameriky, přivedl anděl Boží, a že on tyto desky přeložil božskou mocí. Pokud je tento příběh pravdivý, potom je Knihy Mormonova svatým písmem – právě tak, jak prohlašuje; a pokud ne, potom je to rafinovaný, nicméně však ďábelský podvod.

C. S. Lewis mluvil o podobném dilematu, kterému čelí člověk, jenž si musí zvolit, zda přijme, nebo odmítne

Spasitelovu božskost – podobně ani zde neexistuje neutrální půda. „Snažím se zde předejít tomu, aby někdo o Něm mluvil tak pošetile, jak se často stává: Jsem ochoten přijmout Ježíše jako velikého učitele mravních zásad, ale nepřijímám Jeho tvrzení o tom, že je Bůh.‘ Tak nesmíme mluvit. Muž, který by byl toliko člověkem a mluvil by podobně jako Ježíš, by nebyl velikým učitelem mravních zásad. ... Musíte se rozhodnout. Buď tento muž byl, a je, Syn Boží; nebo to byl blázen či něco horšího. ... Nevyslovujme ale žádné absurdní nesmysly o tom, že byl velikým člověkem a učitelem. Tuto možnost nám neponechal. To nebylo Jeho záměrem.“²

Podobně i my musíme učinit jednoduché rozhodnutí ohledně Knihy Mormonovy – buď je od Boha, nebo od ďábla. Neexistuje žádná jiná možnost. Na okamžik vás vyzývám k tomu, abyste si udělali test, který vám pomůže určit pravou podstatu této knihy. Zptejte se sami sebe, zda vás následující verše z Knihy Mormonovy přibližují Bohu, nebo ďáblu:

„Hodujte na slovech Kristových; neboť vizte, slova Kristova vám řeknou vše, co máte činiti.“ (2. Nefi 32:3.)

Nebo tato slova milujícího otce jeho synům: „A nyní, synové moji, pamatujte, pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj.“ (Helaman 5:12.)

Nebo tato prorokova slova: „Pojďte ke Kristu a buďte v něm zdokonalováni.“ (Moroni 10:32.)

Je možné, aby byl autorem těchto výroků z Knihy Mormonovy onen zlý? Poté, co Spasitel vyhnal jisté ďábly, farizeové tvrdili, že to učinil „skrže Belzebuba, kníže ďábelské“. Spasitel odpověděl, že takové tvrzení je nesmyslné. Prohlásil: „Každé království rozdělené samo proti sobě spustne, a [každý] ... dům proti sobě rozdělený [neobstojí].“ A poté přišlo Jeho působivé završení: „*A jestližeť satan satana vymítá, proti sobě rozdělen jest. Kterak tedy [obstojí] království jeho?*“ (Matouš 12:24–26; zvýraznění přidáno.)

Pokud nás zmíněné verše z Knihy Mormonovy učí uctívat Spasitele, milovat Ho a sloužit Mu (což činí), jak mohou pocházet od ďábla? Pokud by to tak bylo, byl by rozdělen proti sobě, a tím by ničil své vlastní království, což je stav, který, jak řekl Spasitel, nemůže

nastat. Pochvě a nezaujaté čtení Knihy Mormonovy přivede člověka ke stejnému závěru, k jakému došel můj prapradědeček, a to: „Ďábel ji napsat nemohl – musí být od Boha.“

Ale proč je Kniha Mormonova tak nezbytná, jestliže už máme Bibli, která nás učí o Ježíši Kristu? Přemýšleli jste někdy nad tím, proč dnes ve světě existuje tolik křesťanských církví, když získávají svou nauku v podstatě z téže Bible? Je to tím, že vykládají Bibli odlišně. Pokud by ji vykládaly stejně, byly by stejnou církví. Pán si takovou situaci nepřeje, neboť apoštol Pavel prohlásil, že je „jeden Pán, jedna víra, jeden křest“ (Efezským 4:5). Aby Pán napomohl dosáhnout této jednoty, stanovil božský zákon svědků. Pavel učil: „V ústech dvou neb tří svědků [bude utvrzeno] každé slovo.“ (2. Korintským 13:1.)

Bible je jedním svědectvím o Ježíši Kristu, Kniha Mormonova dalším. Proč je ono druhé svědectví tak zásadní? Možná pomůže tento příklad: kolik můžete na papíře nakreslit rovných čar tak, aby protínaly jeden bod? Odpověď zní: nekonečně. Na okamžik předpokládejme, že onen jediný bod

představuje Bibli, že stovky rovných čar procházejících tímto bodem představují odlišné výklady Bible a že každý z těchto výkladů představuje jinou církev.

Avšak co se stane, je-li na papíře ještě druhý bod, který představuje Knihu Mormonovu? Kolik rovných čar můžete nakreslit tak, aby procházely těmito dvěma body – Bibli a Knihou Mormonovou? Pouze jednu. Pouze jeden výklad Kristových nauk obtojí ve svědectví těchto dvou svědků.

Znovu a znovu je Kniha Mormonova oním potvrzujícím, objasňujícím a sjednocujícím svědectvím o naukách, o kterých učí Bible – že je pouze „jeden Pán, jedna víra, jeden křest“. Někteří lidé jsou kupříkladu zmateni, pokud jde o to, zda je křest nezbytný pro spasení, a to i přesto, že Spasitel prohlásil Nikodémovi: „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůž vjíti do království Božího.“ (Jan 3:5.) Avšak Kniha Mormonova odstraňuje všechny pochybnosti týkající se tohoto tématu: „A [on] přikazuje všem lidem, že musejí činiti pokání a býti pokřtěni v jeho jménu, ... jinak nemohou býti spaseni v království Božím.“ (2. Nefi 9:23.)

Jundiaí, Brazílie

V dnešním světě existují různé způsoby křtů, přestože se v Bibli píše o způsobu, jakým byl pokřtěn Spasitel, náš velký Příklad: „Vystoupil i hned z vody“ (Matouš 3:16). Mohl by z vody vystoupit, kdyby do ní nejprve nevesel? Aby nevznikly žádné neshody ohledně tohoto tématu, tedy správného způsobu křtu, Kniha Mormonova je rozptyluje touto jasnou naukou: „A pak je ponořte do vody.“ (3. Nefi 11:26.)

Mnozí věří, že zjevení skončilo s Bibli, přestože samotná Bible je již více než 4 000 let, což je doba existence člověka, svědectvím o Božím vzoru zjevení. Jedna nesprávná nauka, jako například tato, je však jako kostka domina, která, když se dá do pohybu, způsobí pád kostek ostatních, neboli v tomto případě pád správných nauk. Přesvědčení, že zjevení ustalo, způsobuje pád nauky, že Bůh „je tentýž včera, dnes a na věky“ (Mormon 9:9); způsobuje pád nauky, kterou učil Amos, že „nečiníť zajisté panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům“ (Amos 3:7); a způsobuje pád nauky, že „Bůh [nestraní osobám]“ (Skutkově 10:34), a tudíž promlouvá ke všem lidem za všech dob. Kniha Mormonova však našťestí znovu nastoluje

biblickou pravdu o pokračujícím zjevení:

„A opět promlouvám k vám, kteří popíráte zjevení Boží a pravíte, že pomínula, že není žádných zjevení. ...

Nedočítáme se, že Bůh je tentýž včera, dnes a na věky ...?“ (Mormon 9:7, 9.)

Jinými slovy, pokud Bůh, který je neproměnlivý, promlouval v dávných dobách, bude rovněž promlouvat i v dnešní době.

Výčet takto utvrzených a vysvětlených nauk pokračuje dál, ale žádné objasnění není v Knize Mormonově mocnější ani dojemnější než kázání o Usmíření Ježíše Krista. Přáli byste si mít v duši vyryto nepopíratelné svědectví o tom, že Spasitel sestoupil pod vaše hříchy, že neexistuje žádný hřích, žádná pozemská situace, která by byla vyňata z milosrdného dosahu Jeho Usmíření – že pro každý z vašich problémů má Spasitel lék s nejvyšší uzdravující mocí? Pak tedy čtěte Knihu Mormonovu. Bude vás učit a bude vám dosvědčovat, že Kristovo Usmíření je nekonečné, neboť obsahuje, zahrnuje a převyšuje každou smrtelnou slabost, kterou člověk zná. To je také důvod, proč prorok Mormon prohlásil: „Budete mít naději skrze usmíření Krista.“ (Moroni 7:41.)

Není divu, že Kniha Mormonova směle prohlašuje: „A věříte-li v Krista, pak budete věřit také v tato slova, neboť jsou to slova Kristova.“ (2. Nefi 33:10.) Kniha Mormonova je společně s Bibli nepostradatelným svědectvím o Kristových naukách a o Jeho božskosti. Společně s Bibli „učí všechny lidi, aby činili dobro“ (2. Nefi 33:10). A společně s Bibli nás přivádí k jednomu Pánu, k jedné víře a k jednomu křtu. Proto je Kniha Mormonova v našem životě tak zásadní.

Před lety jsem navštívil jednu z našich bohoslužeb v Torontu v Kanadě. Řečníkem byla 14letá dívka. Řekla, že se svou kamarádkou ve škole probírala otázku náboženství. Její kamarádka jí řekla: „K jakému náboženství patříš?“

Odpověděla: „K Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů neboli k mormonům.“

Její kamarádka odvětila: „Tu církev znám, a vím, že není pravdivá.“

„Podle čeho jsi to poznala?“ odvětila dívka.

„Protože,“ řekla kamarádka, „jsem ji zkoumala.“

„Četla jsi Knihu Mormonovu?“

„Ne,“ odpověděla kamarádka, „nečetla.“

Pak tato milá mladá dívka odpověděla: „Pak jsi neprozkoumala moji církev, protože já jsem přečetla každou stranu Knihy Mormonovy a vím, že je pravdivá.“

I já jsem přečetl každou stranu Knihy Mormonovy a čtu ji znovu a znovu, a vydávám posvátné svědectví, podobně jako můj prapradědeček, že je od Boha. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Willard Richards, z knihy LeGranda Richardse *A Marvelous Work and a Wonder*, rev. vyd. (1972), 81, 82.
2. C. S. Lewis, *Mere Christianity [K jádru křesťanství]* (1952), 40–41.

Elaine S. Daltonová
Generální presidentka Mladých žen

Milujte její matku

Jak může otec v dnešním stále více zamořeném světě vychovat šťastnou dceru, která bude dobře připravena na život? Na to odpovědělo mnoho Pánových proroků.

Nelze popsat slovy posvátnou událost, kdy otec drží poprvé v náručí svou novorozenou dceru. Letos se tři naši synové stali čerstvými otci holčiček. Když jsem se dívala na svého syna Jona, robustního a silného ragbistu, jak v náručí drží svou první dceru, prohlížel si ji s uctívou něhou a potom se na mě podíval s výrazem, který říkal: „Jak se vychovávají holčičky?“

Dnes ráno bych ráda promluvila k našim synům a ke všem otcům. Jak může otec v dnešním stále více zamořeném světě vychovat šťastnou dceru, která bude dobře připravena na život? Na to odpovědělo mnoho Pánových proroků. Jejich odpověď je prostá a pravdivá: „Nejdůležitější věcí, kterou může otec udělat pro svou [dceru], je milovat [její] matku.“¹ Tím, jak milujete její matku, učíte svou dceru něžnosti, věrnosti, úctě, soucitu a oddanosti. Z vašeho příkladu se naučí, co má očekávat od mladých mužů a jaké vlastnosti má hledat u svého budoucího manžela. Tím, jak milujete a ctíte svou manželku, můžete své dceři ukázat, že by se nikdy neměla spokojit s ničím menším. Váš příklad naučí vaši dceru cenit si ženství. Ukazujete jí, že je dcerou našeho Nebeského Otce, jenž ji miluje.

Milujte její matku tak, aby vaše manželství bylo celestiální. Chrámový sňatek na čas a celou věčnost si zasluhuje vaše největší úsilí, a necht' je vaší prioritou. Teprve poté, co Nefi dokončil chrám v pustině, prohlásil: „A ... žili [jsme] šťastně.“² Způsob, jak žít šťastně, poznáváme v chrámu. Znamená to dodržovat smlouvy. Nedovolte, aby váš život či domov ovlivnilo cokoli, co by způsobilo, že zlehčíte své smlouvy nebo závazky vůči své manželce a rodině.

V Mladých ženách pomáháme vaši dceři pochopit její totožnost jakožto dcery Boží a to, jak je důležité, aby byla ctnostná a způsobila přijmout požehnání chrámu a chrámového sňatku. Učíme vaši dceru, jak je

důležité, aby uzavírala a dodržovala posvátné smlouvy. Učíme ji, aby se nyní zavázala žít tak, aby byla vždy hodna vstupu do chrámu, a aby nepřipustila, aby ji něco na cestě k tomuto cíli zdržovalo, rozptylovalo nebo jí znemožnilo tohoto cíle dosáhnout. Váš příklad, jakožto jejího otce, mluví hlasitěji než naše důležitá slova. Mladé ženy mají starost o svého otce. Mnohé vyjadřují, že jejich největší touhou je být věčně spojeny s rodinou. Chtějí, abyste byli v chrámu, až tam půjdou ony nebo až budou uzavírat chrámový sňatek. Stůjte své dceři nablízku a pomáhejte jí připravovat se na chrám a uchovávat se hodnou vstupu do chrámu. Až jí bude dvanáct, berte ji do chrámu často s sebou, aby vykonávala křty za vaše předky i za ostatní. Tyto vzpomínky si uchová na věky.

Dnešní populární kultura se pokouší narušovat a zlehčovat vaši věčnou úlohu jako patriarchy a otce a minimalizovat vaše nejdůležitější zodpovědnosti. Ty vám byly určeny božsky, a jako otec máte v lásce a spravedlivosti předsedat své rodině, a jste zodpovědní za to, že se postaráte o životní potřeby a ochranu své rodiny.³

Otcové, vy jste strážci svého domova, své manželky a svých dětí. „Chránit svou rodinu před pronikáním zla do mysli a ducha [členů rodiny dnes] není nic lehkého. ... Tyto vlivy mohou do našeho domova proudit zcela volně, a taky tomu tak je. Satan [je velice chytrý]. Nemusí vylamovat dveře.“⁴

Musíte být strážci ctnosti. „Nositel kněžství je *ctnostný*. Ctnostné chování znamená, že [vaše] myšlenky i skutky jsou čisté. ... Ctnost je ... znakem zbožnosti. Podobá se svatosti.“⁵ Hodnoty Mladých žen jsou křesťanskými znaky, které zahrnují i ctnost. Vyzýváme vás nyní, abyste se

k nám připojili a pomáhali nám vést svět zpět ke ctnosti. To znamená, že „musíte pěstovati ctnost a svatost“⁶ tak, že ze svého života odstraníte všechno, co je zlé a neslučitelné s tím, kdo je nositelem svatého kněžství Božího. „Nechť ctnost zdobí myšlenky tvé neustále; potom bude růsti sebedůvěra tvá v přítomnosti Boží; a ... Duch Svatý bude stálým společníkem tvým.“⁷ Proto si dávejte pozor na to, co sledujete v zábavních médiích nebo v tisku. Vaše osobní ctnost ukáže vašim dcerám i synům, co je to skutečná síla a morální odvaha. Jste-li osobním strážcem ctnosti ve vlastním životě, domově a v životě svých dětí, ukazujete manželce a dcerám, co je skutečná láska. Vaše osobní čistota vás vybaví mocí.

Jste strážcem své dcery více než jen z právního hlediska. Buďte své dceři nablízku. Nechte ji poznat její měřítko, očekávání, naděje a sny týkající se jejího úspěchu a štěstí. Povídejte si s ní, seznamte se s jejími přáteli, a až nastane čas, i s jejími chlapci. Pomozte jí pochopit, jak důležité je vzdělání.

Pomozte jí porozumět tomu, že zásada cudnosti je ochranou. Pomozte jí vybírat si hudbu a pořady, které zvou Ducha a jsou v souladu s její božskou totožností. Buďte aktivní součástí jejího života. A pokud by v době dospívání nepřišla včas domů ze schůzky, jděte pro ni. Bude se bránit a řekne vám, že ji společensky znemožňujete, ale uvnitř bude vědět, že ji máte rád a že vám záleží na tom, abyste byl jejím strážcem.

Nejste obyčejnými muži. Pro vaši udatnost v předsmrtelných říších jste získali oprávnění být vedoucím a mít moc kněžství. Tam jste projevili „[nesmírnou víru a dobré skutky]“, a nyní jste zde, abyste dělali totéž.⁸ Vaše kněžství vás odlišuje.

Za několik týdnů budou naši tři synové dávat svým holčičkám jméno a požehnání. Věřím, že půjde o první z mnoha kněžských požehnání, která obdrží od svého otce, protože ve světě, v němž budou vyrůstat, je budou potřebovat. Vaše dcera si bude kněžství vážit a v srdci se rozhodne, že ho chce mít i ve svém budoucím

domově a rodině. Mějte vždy na paměti, „že práva kněžství jsou neoddělitelně spojena s mocemi nebeskými“ a že mohou „býti [ovládána] ... pouze podle zásad spravedlivosti.“⁹

Otcové, jste hrdinou své dcery. Můj otec byl mým hrdinou. Každý večer jsem na něho čekávala na schodech našeho domu, až se vrátí domů. Vzal mě do náruče, zatočil se se mnou, nechal mě stoupnout si na jeho velké boty a vtančil se mnou dovnitř. Přála jsem si dělat stejné kroky jako on. A snažím se o to dodnes.

Věděli jste, že vaše svědectví má na vaše dcery velký vliv? Věděla jsem, že můj otec má svědectví. Věděla jsem, že miluje Pána. A protože můj otec miloval Pána, milovala jsem Ho také. Věděla jsem, že můj otec se stará o vdovy, protože si vzal dovolenou, aby vymaloval byt naší ovdovělé sousedce. Vzpomínám na to jako na nejužasnější dovolenou naší rodiny, protože mě naučil, jak se maluje! Pokud budete hledat způsoby, jak trávit čas se svou dcerou a jak se s ní dělit o svědectví, požehnáte její život i v letech, která má před sebou.

V Knize Mormonově obrátil Abiáš její otec, protože jí řekl o svém pozoruhodném vidění. Poté si po mnoho let uchovávala svědectví v srdci a žila spravedlivě ve velmi hříšné společnosti. Potom nastal čas, kdy už nemohla být déle zticha, a tak běžela od domu k domu, aby druhým řekla o svém svědectví a o zázracích, které se odehrály na královském dvoře. Síla pramenící z Abišina obrácení a svědectví se stala nástrojem pro změnu celé společnosti. Lidé, kteří její svědectví slyšeli, se stali lidem, který byl obrácen k Pánu a nikdy neodpadl, a jejich synové se stali mladými válečníky!¹⁰

V jedné naší písni se zpívá: „Povstaňte, ó muži Boží!“¹¹ To je výzva

pro vás – muže, kteří jste nositeli svatého kněžství Božího. Kéž lze o vás říci to, co bylo řečeno o veliteli Moronim:

„[On] byl silným a mocným mužem; ... mužem dokonalé povědomosti; ... mužem, který byl pevný ve víře v Krista. ...

... Kdyby všichni lidé byli bývali jako Moroni, a pokud by vždy byli jako on, vizte, i moci pekelné by byly otřeseny na věky; ... ďábel by nikdy neměl moc nad srdcem dětí lidských.“¹²

Bratři, otcové, mladí muži, „buďte věrní vznešenosti, která je ve vás“¹³.

Jak se tedy vychovávají holčičky? Milujte její matku. Veďte svou rodinu do chrámu, buďte strážcem mravních hodnot a zvelebujte své kněžství. Otcové, byly vám svěřeny vznešené dcery našeho Nebeského Otce. Jsou ctnostné a vyvolené. Modlím se o to, abyste na ně dohlíželi, abyste je posilovali, byli jim vzorem ctnostného chování a učili je následovat všechny Spasitelovy kroky – neboť On žije! Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. President David O. McKay často citoval tato slova Theodora Hesburgha, z knihy „Quotable Quotes“, *Reader's Digest*, Jan. 1963, 25; viz také *Richard Evans' Quote Book* (1971), 11.
2. 2. Nefi 5:27.
3. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
4. A. Theodore Tuttle, „The Role of Fathers“, *Ensign*, Jan. 1974, 67.
5. Ezra Taft Benson, „Godly Characteristics of the Master“, *Ensign*, Nov. 1986, 46.
6. Nauka a smlouvy 46:33.
7. Nauka a smlouvy 121:45, 46.
8. Alma 13:3; viz také verš 2.
9. Nauka a smlouvy 121:36.
10. Viz Alma 23:6; viz také Alma 19:16–17; 53:10–22.
11. „Rise Up, O Men of God“, *Hymns*, č. 323.
12. Alma 48:11, 13, 17.
13. Harold B. Lee, „Be Loyal to the Royal within You“, *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973* (1974), 100.

Starší M. Russell Ballard

Kvorum Dvanácti apoštolů

Důležitost jména

Navykněme si ... dávat jasně najevo, že sám Pán stanovil, že budeme známi pod jménem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Starší Halesi, jménem nás všech Vám vyjadřujeme hlubokou lásku a jsme velmi vděční za to, že jste dnes dopoledne zde s námi.

Od dubnové generální konference jsem se v myšlenkách znovu a znovu vracel k tomu, jak důležité je jméno. V těchto několika uplynulých měsících se do naší rodiny narodilo několik pravnoučat. I když se zdá, že přicházejí rychleji, než to stačím sledovat, každé dítě je vítaným přírůstkem do naší rodiny. Každé dostalo zvláštní jméno, které vybrali jeho rodiče – jméno, pod kterým bude známo během svého života a které ho bude odlišovat od všech ostatních. Tak tomu je v každé rodině, a tak tomu je i v jiných světových náboženstvích.

Pán Ježíš Kristus věděl, jak důležité je to, aby jasně pojmenoval svou Církev v těchto posledních dnech. Ve 115. oddíle Nauky a smluv Církve pojmenoval On sám: „Neboť tak bude církev má nazývána v těchto posledních dnech, a to Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“ (Verš 4.)

A tomuto učil král Beniamin svůj lid v dobách Knihy Mormonovy:

„Chtěl bych, abyste na sebe vzali jméno Kristovo, vy všichni, kteří jste vstoupili do smlouvy s Bohem, že

budete poslušni do konce života svého. ...

A chtěl bych, abyste si také pamatovali, že toto je ono jméno, o němž jsem pravil, že vám dám, a jež nebude nikdy vymazáno, ledaže by to bylo skrze přestupek; tudíž, mějte se na pozoru, abyste se nedopouštěli přestupku, aby toto jméno nebylo ze srdce vašeho vymazáno.“ (Mosiáš 5:8, 11.)

Jméno Kristovo bereme na sebe ve vodách křtu. Účinek křtu obnovujeme každý týden, když přijímáme svátost, čímž dáváme najevo ochotu vzít na sebe Jeho jméno a slibujeme, že na Něj budeme vždy pamatovat. (Viz NaS 20:77, 79.)

Uvědomujeme si, jak moc jsme požehnáni tím, že na sebe bereme jméno Milovaného a Jednorozeného Syna Božího? Rozumíme tomu, jak je to důležité? Spasitelovo jméno je jediným jménem pod nebem, jímž člověk může být spasen. (Viz 2. Nefi 31:21.)

Jak si jistě vzpomenete, president Boyd K. Packer mluvil o důležitosti jména Církve letos v dubnu na generální konferenci. Vysvětlil, že „v souladu [se] zjevením se nazýváme spíše Církví Ježíše Krista Svatých posledních dnů než církví mormonskou.“ („Vedení Svatým Duchem“, *Liahona*, květen 2011, 30.)

Protože celé jméno Církve je tak důležité, opakuji zjevení z písem, pokyny Prvního předsednictva v dopisech z let 1982 a 2001 a slova dalších apoštolů, kteří povzbuzovali členy Církve k tomu, aby vedli svět k tomu, že Církev je známa pod jménem Pána Ježíše Krista, a aby tomu učili. To je to jméno, jímž nás Pán bude volat poslední den. To je to jméno, jímž se Jeho Církev bude odlišovat od všech ostatních.

Hodně jsem přemýšlel o tom, proč Spasitel dal své znovuzřížené Církvi jméno složené ze šesti slov. Může se zdát dlouhé, ale když na ně pohlédneme jako na výstižný popis toho, čím tato Církev je, ihned se stane nádherně stručným, přirozeným a jasným. Jak by mohl nějaký popis být přesnější a jasnější, a přesto být vyjádřen tak málo slovy?

Každé slovo je objasňující a nepostradatelné. Slova *Církev Ježíše Krista* označují, že je to Jeho znovuzřížená Církev a že má jedinečné postavení mezi světovými náboženstvími.

V Knize Mormonově Ježíš učí: „A jak by to mohla býti církev má, kdyby nebyla nazývána jménem mým? Neboť kdyby byla církev nazývána

jménem Mojžíšovým, pak by to byla církev Mojžíšova; nebo kdyby byla nazývána jménem člověka [třeba podle Mormona], pak by to byla církev onoho člověka; ale je-li nazývána jménem mým, pak je to církev má, pakliže jsou postaveni na evangeliu mém.“ (3. Nefi 27:8.)

Posledních dnů vysvětluje, že je to tatáž Církev jako ta, kterou Ježíš Kristus založil během své služby ve smrtelnosti a kterou znovuzřídil v těchto posledních dnech. Víme, že nastalo odpadnutí neboli odpadlictví, a tak bylo nutné znovuzřídit Jeho pravou a dokonalou Církev v naší době.

Svatých znamená, že její členové následují Pána, snaží se konat Jeho vůli, dodržovat Jeho přikázání a připravovat se na to, aby v budoucnu opět mohli žít s Ním a s naším Nebeským Otcem. *Svatý* se týká jednoduše těch, kteří se snaží učinit svůj život svatým tím, že slibují, že budou následovat Krista.

Jméno, které Spasitel dal své Církvi, přesně vystihuje to, kdo jsme a čemu věříme. Věříme, že Ježíš Kristus je Spasitel a Vykupitel světa. Vykonal Usmíření pro všechny ty, kteří činí pokání z hříchů, a zlomil pouta smrti

a zajistil vzkříšení z mrtvých. Následujeme Ježíše Krista. A tak, jak král Benjamin řekl svému lidu, i já znovu zdůrazňuji nám všem dnes: „[Vy máte pamatovat], abyste si udržovali [Jeho] jméno vždy napsáno v srdci svém.“ (Mosiáš 5:12.)

Jsme žádáni, abychom stáli jako Jeho svědkové „za všech dob a ve všech věcech a na všech místech“ (Mosiáš 18:9). To znamená, že musíme být ochotni dát druhým najevo, koho následujeme a koho je Církev, k níž patříme – je to Církev Ježíše Krista. Samozřejmě, že to máme činit v duchu lásky a svědectví. Chceme následovat Spasitele tím, že jednoduše a jasně, ale přesto pokorně, prohlásíme, že jsme členové Jeho Církve. Následujeme Ho tím, že jsme Svátí posledních dnů – učedníci posledních dnů.

Lidé často dávají jiným lidem a organizacím přezdívky. Přezdívka může být zkrácená forma jména nebo může být odvozena od nějaké události nebo nějakých fyzických či jiných rysů. Ačkoli přezdívky nemají stejnou roli neboli důležitost jako skutečná jména, mohou být vhodně používány.

Pánova Církev měla přezdívku v dávné historii a má ji i dnes. Svátí

v novozákonních dobách byli nazýváni *křesťany*, protože vyznávali víru v Ježíše Krista. Toto označení, které zpočátku hanlivým způsobem používali jejich protivníci, je nyní označením vyjadřujícím poctu; a my máme tu čest, že jsme křesťanskou církví.

Naši členové jsou nazýváni *mormoni*, protože věříme v Knihu Mormonovu – další svědectví o Ježíši Kristu. Někteří se možná snaží používat slovo *mormon* v širším smyslu, aby zahrnuli a označili i ty, kteří opustili tuto církev a vytvořili různé odštěpené skupiny. Takovéto používání vede jen ke zmatkům. Jsme vděční sdělovacím prostředkům za to, že se vyhýbají slovu *mormon* v těch případech, kdy by církev mohla být zaměněna s polygamisty nebo s jinými fundamentalistickými skupinami. Dovolte mi jasně prohlásit, že žádná polygamistická skupina, včetně těch, kteří si říkají fundamentalističtí mormoni nebo kteří používají jiné odvozeniny z našeho jména, nemají žádnou spojitost s Církví Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

I když *mormoni* není plné a správné jméno Církve a i když ho původně používali naši protivníci

v prvních letech pronásledování, stala se z něj přezdívka, která je přijatelná v případě, že se používá pro členy, nikoli však pro instituci. Nemusíme se bránit používání slova *mormon*, je-li používáno vhodným způsobem, avšak i nadále máme klást důraz na celé a správné jméno Církve jako takové. Jinými slovy – máme se vyhýbat spojení „mormonská církev“ a máme používatí tohoto spojení zabraňovat.

Během těch let, co plním různé úkoly po celém světě, jsem byl mnohokrát dotazován, zda patřím do mormonské církve. Odpovídal jsem: „Jsem členem Církve Ježíše Krista. Protože věříme v Knihu Mormonovu, která je pojmenována po dávném americkém prorokovi a vedoucím a která je dalším svědectvím o Ježíši Kristu, jsme někdy nazýváni mormoni.“ Tato odpověď byla ve všech případech přijata pozitivně a vlastně mi poskytla mnoho příležitostí vysvětlit Znovuzřízení plnosti evangelia v těchto posledních dnech.

Bratři a sestry, pomysleme jen na to, jaký vliv můžeme mít, když budeme ve svých reakcích jednoduše používat celé jméno Církve, tak jak Pán prohlásil, že to máme dělat. A

když nebudete moci okamžitě použít celé jméno, řekněte alespoň: „Patřím k Církvi Ježíše Krista,“ a o slovech „Svatých posledních dnů“ se zmiňte později.

Někteří se mohou zeptat – a co internetové stránky jako Mormon.org nebo různé Církví iniciované kampaně v médiích? Jak jsem již řekl, odkazovat kolektivně na členy jako na *mormony* je někdy vhodné. Má to i praktické důvody – když nás hledají nečlenové, používají pro to právě tento výraz. Ale jakmile otevřete stránky Mormon.org, je hned na úvodní stránce vysvětleno správné jméno Církve a je uvedeno i na každé další stránce. Není rozumné očekávat, že když se nás lidé snaží najít nebo když se přihlašují na naše webové stránky, zadávají přitom celé jméno Církve.

I když tyto praktické důvody mohou přetrvávat, nemají bránit členům v užívání celého jména Církve, kdykoli je to možné. Navykněme si v rodině, při našich církevních činnostech a akcích a při každodenních kontaktech dávat jasně najevo, že sám Pán stanovil, že budeme známi pod jménem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Jeden nedávný průzkum veřejného mínění ukázal, že příliš mnoho lidí stále nechápe správně to, že označení *mormon* se týká členů naší Církve. A většina lidí si stále není jista tím, zda jsou mormoni křesťané. I když se po celém světě dočítají o práci našich Pomáhajících rukou při odstraňování následků hurikánů, zemětřesení, záplav a hladomoru, nespojují si naše humanitární úsilí s námi coby křesťanskou organizací. Bezpochyby by pro ně bylo snazší pochopit, že věříme ve Spasitele a že Ho následujeme, kdybychom o sobě mluvili jako o členech Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Díky tomu si ti, kteří uslyší jméno *mormon*, spojí toto slovo se zjevným jménem a s lidmi, kteří následují Ježíše Krista.

První předsednictvo nás v dopise z 23. února 2001 požádalo o toto: „Používání zjeveného jména – Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů ... – je kvůli naší zodpovědnosti hlásat jméno Spasitele po celém světě čím dál tím důležitější. Proto tedy žádáme, abychom při zmínkách o Církvi používali její plný název, kdykoli je to možné.“

President George Albert Smith řekl na říjnové generální konferenci v roce 1948 toto: „Bratři a sestry, až odsud odejdete, budete se ve světě možná setkávat s různými denominacemi, ale pamatujte na to, že na světě je jen jediná Církve, která na základě božského příkazu nese jméno Ježíše Krista, našeho Pána.“ (Conference Report, Oct. 1948, 167.)

Bratři a sestry, kéž i my na toto pamatujeme, až budeme dnes odcházet z této konference. Kéž je naše svědectví o Něm vždy slyšet a kéž v srdci stále máme lásku k Němu. O to se s pokorou modlím v Jeho jménu, ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

President Thomas S. Monson

Stůjte na svatých místech

Rozmlouvání s naším Otcem v nebi – k čemuž patří naše modlitby k Němu a Jeho inspirace k nám – je nezbytné pro to, abychom dokázali přestát životní bouře a zkoušky.

Milovaní bratři a sestry, dnes dopoledne jsme slyšeli nádherná poselství, a já vyjadřuji uznání všem, kteří je pronesli. Jsme obzvláště vděční za to, že je tu opět s námi starší Robert D. Hales a že se cítí lépe. Máme Tě rádi, Robe.

Když jsem přemýšlel, o čem bych dnes dopoledne rád hovořil, pocítil jsem nabádání, že bych se měl podělit o některé myšlenky a pocity, které jsou podle mého názoru relevantní a aktuální. Modlím se o to, abych byl při svém proslovu veden Duchem.

Žiji na této zemi již 84 let. Abych vám poskytl určitou představu, narodil jsem se v témže roce, kdy Charles Lindbergh uskutečnil první let bez mezipřistání z New Yorku do Paříže v jednomotorovém jednomístném jednoplošníku. Od té doby se toho za těch 84 let hodně změnilo. Je to již dávno, co člověk doletěl na měsíc a zpět. Ve skutečnosti se včerejší vědeckofantastické představy staly dnešní realitou. A tato realita se díky technologiím dnešní doby mění tak rychle, že s ní jen stěží dokážeme držet krok – pokud to vůbec dokážeme.

Pro ty z nás, kteří pamatují telefony s vytáčecím ciferníkem nebo psací stroje, jsou dnešní technologie víc než úžasné.

Velmi rychle se mění také morální kompas společnosti. Chování, které bylo kdysi považováno za nevhodné a nemorální, dnes lidé nejen tolerují, ale mnozí ho také vnímají jako přijatelné.

Nedávno jsem v novinách *Wall Street Journal* četl článek od Jonathana Sackse, britského vrchního rabína. Kromě jiného píše: „Prakticky v každé západní společnosti došlo v šedesátých letech dvacátého století k mravní revoluci, k opuštění všech tradičních etických norem zdrženlivosti a sebekázně. To jediné, co je potřeba, jak zpívali Beatles, je láska. Židovsko-křesťanský mravní kodex byl hozen přes palubu. Jeho místo obsadila [přřekovádkou]: *[Dělej to], co vyhovuje tobě*. Desatero příkázání bylo přepsáno na Desatero kreativních doporučení.“

Rabín Sacks ve svém truchlivém postoji pokračuje:

„Svůj morální kapitál utrácíme se stejnou bezohlednou intenzitou, s jakou utrácíme kapitál finanční. ...

Existují rozsáhlé oblasti [světa], v nichž je náboženství věcí minulosti a v nichž neexistuje žádný protihlas ke kultuře založené na postoji ‚nakupuj, utrácej, nos to, chlub se tím, protože ty za to stojíš‘. Je nám podsouváno, že morálka je *passé*, svědomí je pro slabochy a tím jediným základním příkázáním je ‚Nebudeš odhalen‘.¹

Bratři a sestry, toto – naneštěstí – z velké části popisuje svět kolem nás. Lomíme zoufale rukama a říkáme si, jak v takovém světě vůbec přežijeme? Ne! My totiž v životě máme evangelium Ježíše Krista a víme, že morálka není *passé*, že svědomí máme proto, aby nás vedlo, a že jsme zodpovědní za své skutky.

Ačkoli svět se mění, Boží zákony zůstávají stejné. Ty se nezměnily, a ani se nezmění. Desatero příkázání není nic jiného – jsou to příkázání. *Nejsou* to jen doporučení. Jsou v každém směru stejně tak nezbytná dnes, jako byla v době, když je Bůh předal dětem Izraele. Pokud jen budeme poslouchat, uslyšíme ozvěnu Božího hlasu, jak k nám promlouvá tady a teď:

„Nebudeš mít bohů jiných přede mnou.

Neučiníš sobě rytiny. ...

Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo. ...

Pomni na den sobotní, abys jej světil. ...

Cti otce svého i matku svou. ...

Nezabiješ.

Nesesmilníš.

Nepokradeš.

Nepromluvíš křivého svědectví. ...

Nepožádáš.“²

Náš kodex chování je závazný; nelze ho měnit. Nachází se nejenom v Desateru, ale také v Kázání na hoře, kde nám ho předal Spasitel, když kráčel po zemi. Je obsažen v Jeho učení. Je obsažen ve slovech novodobého zjevení.

Náš Otec v nebi je stejný včera, dnes a na věky. Prorok Mormon nám říká, že Bůh je „neproměnlivý od veškeré věčnosti po veškerou věčnost“³. V tomto světě, kde se téměř vše zdá být proměnlivé, je Jeho neměnnost něčím, na co se můžeme spolehnout, kotvou, které se můžeme pevně držet a být v bezpečí, abychom nebyli smetení do neznámých vod.

Občas můžete mít pocit, že lidé ze světa si užívají mnohem více zábavy než vy. Někteří z vás můžete mít pocit, že vás kodex chování, kterého se v Církvi držíme, omezuje. Bratři a sestry, já však prohlašuji, že neexistuje *nic*, co nám může přinést více radosti do života nebo více pokoje do duše než Duch, kterého můžeme obdržet tehdy, když následujeme Spasitele a dodržujeme příkázání. Tento Duch

nemůže být přítomen při takových činnostech a akcích, kterých se účastní velká část světa. Apoštol Pavel pro nesl tuto pravdu: „[Přirozený] člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Duchu Božího; nebo jsou jemu bláznovství, [ani je nemůže] poznati, proto že ony duchovně mají [rozeznávány] býti.“⁴ Výraz *přirozený člověk* se může týkat každého z nás, pokud dovolíme, abychom jím byli.

Ve světě, který se tolik odchýlil od toho, co je duchovní, musíme být obezřetní. Je naprosto nezbytné, abychom zavrhovali cokoli, co není v souladu s našimi měřítky, a abychom se přitom odmítali vzdát toho, po čem toužíme nejvíce – po věčném životu v království Božím. U nás doma přesto čas od času udeří bouře, neboť ty jsou nevyhnutelnou součástí našeho života

ve smrtelnosti. Pokud však bude evangelium základem našeho života a v srdci budeme mít lásku ke Spasiteli, budeme mnohem lépe vybaveni pro to, abychom se s nimi vypořádali, abychom se z nich poučili a abychom je překonali. Prorok Izaiáš prohlásil: Dílem spravedlivosti bude pokoj a službou spravedlivosti utišení a bezpečí na věky.⁵

Abychom mohli být *ve* světě, ale nebýt *ze* světa, je nezbytné, abychom rozmlouvali se svým Nebeským Otcem prostřednictvím modlitby. On chce, abychom tak činili; On naše modlitby zodpoví. Spasitel nás ve 3. Nefim 18 nabádá: „[Bděte a modlete] se vždy, abyste nevešli v pokušení; neboť Satan si přeje, aby vás měl. ...

Tudíž se musíte vždy modliti k Oci ve jménu mém;

A o cokoli, co je správné, budete prositi Otce ve jménu mém věřice, že obdržíte, vizte, bude vám dáno.“⁶

Já jsem obdržel svědectví o moci modlitby v době, kdy mi bylo asi 12 let. Tvrdě jsem pracoval, abych si vydělal nějaké drobné, a dokázal jsem si našetřit pět dolarů. Bylo to během Velké hospodářské krize, kdy pět dolarů bylo hodně peněz – obzvláště pro 12letého chlapce. Všechny mince, jejichž celková hodnota byla pět dolarů, jsem dal tatínkovi a on mi za ně dal pětidolarovou bankovku. Víím, že jsem si za těchto pět dolarů chtěl koupit

něco konkrétního, ale po všech těch letech si již nepamatuji, co to bylo. Vzpomínám si jen, jak důležité pro mě ty peníze byly.

V té době jsme neměli doma pračku, a tak maminka posílala prádlo, které bylo potřeba vyprat, každý týden do prádelny. Po několika dnech jsme dostali zpět várku „mokrého prádla“, jak jsme tomu říkali, a maminka ho pověsila na šňůru za domem, aby uschlo.

Svou pětidolarovou bankovku jsem si zastrčil do kapsy od džín. Jak asi tušíte, mé džíny putovaly do prádelny i s onou bankovkou v kapse. Když jsem si uvědomil, co se stalo, byl jsem zděšen. Věděl jsem, že pracovníci prádelny běžně před každým praním kontrolovali kapsy. Pokud by mou bankovku neobjevili při této kontrole, věděl jsem, že peníze při praní z kapsy téměř jistě vypadnou a najde je pracovník prádelny, který nebude mít ani tušení, komu je má vrátit, i kdyby to chtěl udělat. Šance, že svých pět dolarů dostanu zpět, byla velmi malá – což mi potvrdila i moje drahá maminka, když jsem jí řekl, že jsem peníze nechal v kapse.

Ty peníze jsem chtěl; ty peníze jsem potřeboval; velmi tvrdě jsem pracoval, abych si je vydělal. Uvědomil jsem si, že v tu chvíli mohu udělat jen jediné. V této krajní situaci jsem se obrátil na svého Otce v nebi a úpěnlivě jsem Ho prosil, aby mi peníze v kapse nějak ochránil až do doby, než dostaneme mokré prádlo zpět.

Po dvou velmi dlouhých dnech, když jsem věděl, že se blíží chvíle, kdy nám dodávka přiveze prádlo, jsem seděl u okna a čekal jsem. Když dodávka zastavila u chodníku, rozbušilo se mi srdce. Jakmile bylo mokré prádlo doma, popadl jsem džíny a běžel s nimi do svého pokoje. Třesoucíma rukama jsem sáhl do kapsy.

Protože jsem hned na žádné peníze nenarazil, myslel jsem si, že je všechno ztraceno. Ale pak mé prsty nahmataly mokrou pětidolarovou bankovku. Když jsem ji vytáhl z kapsy, zaplavil mě pocit úlevy. Pronesl jsem vroucí modlitbu vděčnosti svému Otcovi v nebi, protože jsem věděl, že mou modlitbu zodpověděl.

Od té doby před tolika lety mi Bůh zodpověděl nespočet modliteb. Neuplyne ani den, aniž bych si promluvil se svým Otcem v nebi prostřednictvím modlitby. Je to vztah, kterého si velmi vážím – vztah, bez kterého bych byl doslova ztracen. Pokud nyní takový vztah se svým Otcem v nebi nemáte, naléhavě vás žádám, abyste na tom pracovali. Budete-li tak činit, budete oprávněni získávat od Něj inspiraci a vedení pro život – což je pro každého z nás nezbytné, máme-li duchovně přežít svůj pobyt tady na zemi. Tato inspirace a vedení jsou dary, které nám Bůh ochotně poskytuje, pokud Ho o to jen požádáme. Jsou vzácným pokladem!

Vždy, když ke mně Nebeský Otec promlouvá prostřednictvím inspirace, pociťuji pokoru a vděčnost. Naučil jsem se ji rozpoznávat, důvěřovat jí a řídit se jí. Opakovaně se stávám příjemcem takové inspirace. Jeden spíše dramatický zážitek jsem měl v srpnu 1987 během zasvěcení chrámu Frankfurt v Německu. President Ezra Taft Benson s námi strávil jeden nebo dva první dny zasvěcení, ale poté se vrátil domů, a tak jsem měl příležitost vést zbývající zasedání.

V sobotu se konalo zasedání pro naše holandské členy, kteří byli součástí frankfurtského chrámového okrsku. Velmi dobře jsem se znal s jedním z našich vynikajících vedoucích z Holandska – s bratrem Peterem Mourikem. Těsně před zasedáním jsem měl silný pocit, že mám bratra

Mourika vyzvat, aby během zasedání promluvil ke svým holandským členům a aby byl navíc prvním řečníkem. Onoho rána jsem ho v chrámu neviděl, a tak jsem poslal vzkaz staršímu Carlosu E. Asayovi, našemu prezidentovi území, s dotazem, zda je Peter Mourik přítomen na zasedání. Těsně předtím, než jsem se postavil, abych zasedání zahájil, jsem obdržel od staršího Asaye odpověď, že bratr Mourik přítomen *není*, protože je zrovna zaneprázdněn někde jinde, a že prý má v úmyslu zúčastnit se zasvěcujícího zasedání následující den spolu se členy z vojenských kůlů.

Když jsem se postavil k řečnickému pultu, abych přivítal přítomné a seznámil je s programem, znovu jsem obdržel nezpochybnitelné vnuknutí, že mám jako prvního řečníka uvést Petera Mourika. To odporovalo všem mým instinktům, neboť jsem se od staršího Asaye právě dozvěděl, že bratr Mourik určitě v chrámu *není*. S důvěrou v onu inspiraci jsem však oznámil vystoupení pěveckého sboru a modlitbu a pak jsem uvedl, že naším prvním řečníkem bude bratr Peter Mourik.

Když jsem se vrátil na místo, podíval jsem se na staršího Asaye; na jeho tváři jsem spatřil zděšený výraz. Později mi řekl, že když jsem oznámil, že prvním řečníkem bude bratr Mourik, nemohl věřit vlastním uším. Řekl, že věděl, že jsem dostal jeho odpověď a že jsem si ji přečetl, a tak nemohl pochopit, proč jsem tedy oznámil bratra Mourika jako řečníka, když jsem věděl, že nikde v chrámu není.

Během té doby, kdy se toto všechno odehrávalo, byl Peter Mourik na schůzce v územní kanceláři v ulici Porthstrasse. V průběhu této schůzky se bratr Mourik najednou otočil na staršího Thomase A. Hawkese ml., který byl tehdy oblastním

reprezentantem, a zeptal se ho: „Jak rychle mě můžete dovézt do chrámu?“

Starší Hawkes, o kterém bylo známo, že svým malým sportovním autem jezdí rád rychle, odpověděl: „Můžeme tam být za 10 minut! Proč ale potřebujete jet do chrámu?“

Bratr Mourik řekl, že neví, proč musí jet do chrámu, ale že ví, že se tam prostě musí dostat. A tak se oba ihned vydali na cestu do chrámu.

Během úžasného hudebního vystoupení jsem se díval po místnosti a myslil jsem si, že každým okamžikem spatřím Petera Mourika. Ale nespatriil. Bylo však zvláštní, že jsem vůbec nepocítoval neklid. Pocítoval jsem klidné a nepopíratelné ujištění, že všechno bude v pořádku.

Bratr Mourik vstoupil hlavním vchodem do chrámu právě ve chvíli, kdy končila úvodní modlitba, a stále nevěděl, proč tam přijel. Zatímco spěchal chodbou, uviděl mě na obrazovce a slyšel, jak říkám: „Nyní si vyslechneme bratra Petera Mourika.“

K úžasu staršího Asaye v tu chvíli Peter Mourik vstoupil do místnosti a zaujal své místo na podiu.

Po skončení zasedání jsem s bratrem Mourikem mluvil o tom, co se dělo předtím, než měl příležitost promluvit. Přemítal jsem o oné inspiraci, kterou jsem toho dne obdržel nejen já, ale i Peter Mourik. Tento nezapomenutelný zážitek se pro mě stal nepopíratelným svědectvím o tom, jak důležité je být hoděn obdržet

Starší Russell M. Nelson
Kvorum Dvanácti apoštolů

takovou inspiraci a pak, když se dostaví, jí důvěřovat – a řídit se jí. Bez jakýchkoli pochyb vím, že Pán měl v úmyslu, aby všichni ti, kteří byli toho dne přítomni zasvěcení chrámu Frankfurt, slyšeli mocné a dojemné svědectví Jeho služebníka, bratra Petera Mourika.

Milovaní bratři a sestry, rozmlouvání s naším Otcem v nebi – k čemuž patří naše modlitby k Němu a Jeho inspirace k nám – je nezbytné pro to, abychom dokázali přestát životní bouře a zkoušky. Pán nás vyzývá: „Přiblížte se mi, a já se přiblížím vám; hledejte mne pilně, a naleznete mne.“⁷ Když tak budeme činit, budeme v životě pocítovat Jeho Ducha, který nám bude dodávat touhu a odvahu stát neochvějně a pevně ve spravedlivosti – [stát] na svatých místech a [nepohnout] se“⁸.

Zatímco se kolem nás vše proměňuje a morální základ společnosti se nám dále rozpadá přímo před očima, kéž pamatujeme na Pánovo cenné zaslíbení určené těm, kteří Mu důvěřují: „Nebojž se, nebo jsem já s tebou; nestrachujž se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své.“⁹

Jaké to zaslíbení! Abychom takové požehnání obdrželi, o to se upřímně modlím v posvátném jménu našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

- Jonathan Sacks, „Reversing the Decay of London Undone“, *Wall Street Journal*, Aug. 20, 2011, online.wsj.com; zvýraznění přidáno. *Poznámka:* Lord Sacks je vrchním rabínem židovských kongregací United Hebrew Congregations of the Commonwealth.
- Exodus 20:3–4, 7–8, 12–17.
- Moroni 8:18.
1. Korintským 2:14.
- Viz Izaiáš 32:17.
3. Nefi 18:18–20.
- Nauka a smlouvy 88:63.
- Nauka a smlouvy 87:8.
- Izaiáš 41:10.

Smlouvy

Když si uvědomíme, že jsme dětmi smlouvy, zjistíme, kdo jsme a co od nás Bůh očekává.

Týden poté, co jsem na základě svého pověření vytvořil první kůl v Moskvě v Rusku,¹ jsem se zúčastnil konference okrsku v Sant Petěrburgu. Když jsem hovořil o tom, jak jsem vděčný za první misionáře a místní vedoucí, kteří Církvi v Rusku dodali sílu, zmínil jsem se také o Vjačeslavu Efimovovi. Byl to první ruský obrácený, který se stal presidentem misie. On i jeho manželka byli v tomto povolání velice úspěšní. Nedlouho poté, co svou misii dokončili, a k našemu velkému zármutku, president Efimov náhle zemřel.² Bylo mu teprve 52 let.

Když jsem hovořil o tomto pionýrském manželském páru, pocítil jsem nutkání zeptat se, zda mezi shromážděnými náhodou není sestra Efimovová. Úplně vzadu se postavila jedna žena. Požádal jsem ji, aby přišla k mikrofonu. Ano, byla to sestra Galina Efimovová. Mluvila s předsvědčením a vydala mocné svědectví o Pánu, o Jeho evangeliu a o Jeho znovuzřízené Církvi. S manželem byla zpečetěna ve svatém chrámu. Řekla, že jsou na věky sjednoceni. Stále to jsou misionářští společníci – ona na této straně závoje a on na druhé.³ Se slzami radosti děkovala Bohu za posvátné

chrámové smlouvy. I já jsem plakal, neboť jsem si naplno uvědomoval, že ona věčná jednota ztělesňovaná tímto věrným manželským párem je spravedlivým výsledkem procesu uzavírání, dodržování a ctění posvátných smluv.

Jedna z nejdůležitějších zásad zjeveného náboženství se týká posvátných smluv. V právnické řeči smlouva obvykle znamená dohodu mezi dvěma či více stranami. V náboženském pojetí je však smlouva něčím mnohem významnějším. Je to posvátný slib daný Bohu. On stanovuje podmínky. Každý se může rozhodnout, zda tyto podmínky přijme. Pokud člověk podmínky dané smlouvy přijme a je poslušen Božích zákonů, získává požehnání, která jsou k dané smlouvě připojena. Víme, že „když získáme jakékoli požehnání od Boha, je to skrze poslušnost onoho zákona, na němž je založeno“⁴.

Bůh uzavíral se svými dětmi smlouvy ve všech dobách.⁵ Jeho smlouvy se vyskytují v celém plánu spasení, a jsou tudíž součástí plnosti Jeho evangelia.⁶ Bůh například slíbil, že sešle svým dětem Spasitele,⁷ a na oplátku je požádal, aby byly poslušny Jeho zákonů.⁸

V Bibli se dočítáme o mužích a ženách ze Starého světa, kteří byli označováni jako děti smlouvy. Jaké smlouvy? „[Smlouvy], kterouž učinil Bůh s otci [jejich], řka Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všechny čeledi země.“⁹

V Knize Mormonově se dočítáme o lidech z Nového světa, kteří byli také označováni jako děti smlouvy.¹⁰

Oznámil jim to vzkříšený Pán: „Vizte, vy jste děti proroků; a jste z domu Izraele; a jste ze smlouvy, kterou Otec učinil s otci vašimi, řka Abrahamovi: A v semeni tvém budou všechna pokolení země požehnána.“¹¹

Spasitel objasnil důležitost jejich identity jakožto dětí smlouvy. Řekl: „Otec pozdvihnuv mne ponejprve vám a poslav mne, abych vám požehnal

v tom, že každého z vás odvrátím od nepravostí jeho; a to proto, že jste dětmi smlouvy.“¹²

Smlouva, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem¹³ a později znovu stvrdil Izákovi¹⁴ a Jákobovi¹⁵, má všepřesahující význam. Obsahovala několik zaslíbení, například tato:

- Ježíš Kristus se narodí prostřednictvím Abrahamovy rodové linie.
- Abrahamovo potomstvo bude početné a bude mít nárok na věčné rozrůstání, a také bude mít nárok mít kněžství.
- Abraham se stane otcem mnoha národů.
- Jeho potomstvo zdědí určité země.
- Skrze jeho símě budou požehnány všechny národy země.¹⁶
- A tato smlouva bude věčná – „až do tisícího kolena“¹⁷.

Některá z těchto zaslíbení již byla splněna; na jiná se dosud čeká. Cituji z jednoho raného proctví v Knize Mormonově: „Náš otec [Lehi] nepromlouval pouze o našem semeni, ale i o celém domu Izraele a poukazoval na smlouvu, jež bude naplněna v *posledních dnech*; kteroužto smlouvu Pán učinil s otcem naším Abrahamem.“¹⁸ Není to úžasné? Asi 600 let *předtím*, než se Ježíš narodil v Betlémě, proroci věděli, že Abrahamova smlouva bude nakonec naplněna až *v posledních dnech*.

Aby Pán naplnění tohoto zaslíbení pomohl, zjevil se v těchto posledních dnech a Abrahamovu smlouvu obnovil. Proroku Josephu Smithovi Mistr prohlásil:

„Abraham obdržel zaslíbení ohledně semene svého a plodu ledví svého – z jehož ledví jsi ty, ... služebník můj Joseph. ...

Toto zaslíbení je vaše také, protože vy jste z Abrahama.“¹⁹

Stockholm, Švédsko

S tímto obnovením jsme obdrželi, jako ti za stara, svaté kněžství a věčné evangelium. Máme právo obdržet plnost evangelia, těšit se z požehnání kněžství a stát se způsobilými pro přijetí Božího největšího požehnání – a to věčného života.²⁰

Někteří z nás jsou doslovnými potomky Abrahamovými; ostatní jsou do jeho rodiny adoptováni. Pán nečiní žádné rozdíly.²¹ Tato zaslíbená požehnání získáváme společně – pokud vyhledáváme Pána a dodržujeme Jeho příkázání.²² Pokud to však nečiníme, o požehnání smlouvy přicházíme.²³ Aby nám Církev pomáhala, nabízí nám patriarchální požehnání, které každému příjemci poskytuje pohled na jeho budoucnost, stejně jako spojení s minulostí – jeho součástí je i prohlášení rodové linie sahající až k Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.²⁴

Bratři smlouvy mají právo stát se způsobilými pro přijetí přísahy a smlouvy kněžství.²⁵ Jste-li věrní, abyste získali „tato dvě kněžství ... a [abyste zvelebovali] povolání své, [jste posvěceni] Duchem k obnovení těla svého“²⁶. To není vše. Muži, kteří způsobile přijímají kněžství, přijímají Pána Ježíše Krista, a ti, kteří přijímají Pána, přijímají Boha Otce.²⁷ A ti, kteří přijímají Otce, přijímají vše, co Otec má.²⁸ Způsobilým mužům, ženám i dětem na celém světě pramení z této

prísahy a smlouvy kněžství neuvěřitelná požehnání.

Naší zodpovědností je pomáhat naplňovat Abrahamovu smlouvu. Naše símě je předustanoveno a připravováno na to, aby žehnilo všem lidem na světě.²⁹ Z tohoto důvodu patří ke kněžským povinnostem i misionářská práce. Po zhruba 4 000 letech očekávání a přípravy je toto ta určená doba, kdy má být evangelium přineseno všem pokolením země. Toto je doba slibovaného shromažďování Izraele. A my se toho účastníme! Není to úžasné? Pán se spoléhá na nás a na naše syny, kteří způsobile sloužíme jako misionáři v tomto důležitém období shromažďování Izraele – a je hluboce vděčný i za naše dcery.

Kniha Mormonova je hmatatelným důkazem toho, že Pán již započal shromažďovat své děti smlouvy – děti Izraele.³⁰ Tato kniha, která byla napsána pro *naši* dobu, uvádí, že jedním z jejích účelů je to, že „můžete vědět, že smlouva, kterou Otec učinil s dětmi Izraele ... se již počíná naplňovati. ... Neboť vizte, Pán se rozpomene na smlouvu svou, kterou učinil s lidem svým z domu Izraele.“³¹

Ne, Pán nezapomněl! Žehná nám i dalším lidem po celém světě Knihou Mormonovou. Byla napsána mimo jiné k „přesvědčení Židů a pohanů, že Ježíš je Kristus“³². Pomáhá nám

uzavírat smlouvy s Bohem. Vyzývá nás, abychom pamatovali na Něj a abychom poznali Jeho Milovaného Syna. Je to další svědectví o Ježíši Kristu.

Děti smlouvy mají právo obdržet Jeho nauky a poznat plán spasení. Tohoto práva se *domáhají* tím, že uzavírají smlouvy posvátného významu. Brigham Young řekl: „Všichni Svatí posledních dnů, když vstupují do této Církev, uzavírají novou a věčnou smlouvu. ... Uzavírají novou a věčnou smlouvu podporovat království Boží.“³³ Smlouvu *dodržují* tím, že jsou poslušni Jeho příkázání.

Při křtu uzavíráme smlouvu, že budeme sloužit Pánu a že budeme dodržovat Jeho příkázání.³⁴ Když přijímáme svátost, obnovujeme tuto smlouvu a dáváme najevo ochotu vzít na sebe jméno Ježíše Krista. Tím jsme adoptováni jako Jeho synové a dcery a jsme známi jako bratři a sestry. On je původcem našeho nového života.³⁵ A co je nejdůležitější, ve svatém chrámu se můžeme stát spoludědici požehnání věčné rodiny, jako to bylo kdysi slíbeno Abrahamovi, Izákovi, Jákobovi a jejich potomstvu.³⁶ Celestiální manželství je tudíž smlouva nutná k oslavení.

Když si uvědomíme, že jsme dětmi smlouvy, zjistíme, kdo jsme a co od nás Bůh očekává.³⁷ Jeho zákon je vepsán do našeho srdce.³⁸ On je naším Bohem a my jsme Jeho lidem.³⁹ Oddané děti smlouvy zůstávají neochvějně, a to i uprostřed protivenství. Když je tato nauka zasazena hluboko v našem srdci, dokonce i osten smrti je méně bolestivý a naše duchovní vitalita je posílena.

Tu největší poctu, kterou může člověk zde v tomto životě získat, je být znám jako ten, kdo dodržuje smlouvy. Odměny pro toho, kdo dodržuje smlouvy, se dostávají jak zde, tak i

na onom světě. Písma prohlašují, že „[máte zvážít] požehnaný a šťastný stav těch, kteří zachovávají příkázání Boží. Neboť vizte, ti jsou požehnaní ve všech věcech, ... a vytrvají-li věrně do konce, budou přijati v nebi ... [a budou] přebývat s Bohem ve stavu nikdy nekončícího štěstí.“⁴⁰

Bůh žije. Ježíš je Kristus. Jeho Církev byla znovuzřízena, aby žehnala všem lidem. President Thomas S. Monson je Božím prorokem dnes. A my, jakožto věrné děti smlouvy, budeme požehnaní dnes i na věky. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Kůl Moskva Rusko byl vytvořen v neděli 5. června 2011.
2. Vjačeslav Efimov byl prezidentem Ruské misie Jekatěrinburg v letech 1995–1998. Zemřel 25. února 2000.
3. Viz Nauka a smlouvy 138:57.
4. Nauka a smlouvy 130:21.
5. Například po velké potopě Bůh prohlásil, že se „ukáže ... duha na oblaku, [a já] se rozpomenu na smlouvu svou, [kterou jsem učinil] mezi mnou a mezi vámi ...; a nebudou více vody ku potopě, aby zahladily všeliké tělo.“ (Genesis 9:14–15; poznámka pod čarou „b“ u Genesis 9:15 v církevním vydání Bible v anglickém jazyce.)
6. Viz Nauka a smlouvy 66:2; 133:57.
7. Viz Jan 3:16.
8. Viz Abraham 3:25.
9. Skutkové 3:25.
10. Viz 3. Nefi 20:26.
11. 3. Nefi 20:25.
12. 3. Nefi 20:26.
13. Viz Genesis 17:1–10, 19; Leviticus 26:42; Skutkové 3:25; Průvodce k písmům, heslo „Abrahamova smlouva“.
14. Viz Genesis 26:1–5, 24.
15. Viz Genesis 28:1–4, 10–14; 35:9–13; 48:3–4.
16. Viz odkazy uvedené výše pod čísly 13–15.
17. Deuteronomium 7:9; 1. Paralipomenon 16:15; Žalm 105:8.
18. 1. Nefi 15:18; zvýraznění přidáno.
19. Nauka a smlouvy 132:30–31. Proroku Josephu Smithovi Pán řekl také toto: „Jak jsem pravil Abrahamovi ohledně pokolení země, právě tak pravím služebníku svému Josephovi: V tobě a v semeni tvém budou pokolení země požehnána.“ (Nauka a smlouvy 124:58.)
20. Viz Nauka a smlouvy 14:7.
21. Viz Skutkové 10:34–35.
22. Viz Exodus 19:5.
23. Písma prohlašují, že „já, Pán, jsem zavázán, když činíte to, co říkám; ale když nečiníte to, co říkám, nemáte žádného zaslíbení“. (Nauka a smlouvy 82:10.)
24. 21. září 1823 bylo toto pojetí smluv zjeveno Proroku Josephu Smithovi. Poté anděl Moroni prohlásil, že se jako posel z nebe vrátí prorok Eliáš, aby do srdce dětí zasadil poznání slibů, které kdysi obdrželi otcové domu Izraele (viz Nauka a smlouvy 2:1–3).
25. Viz Nauka a smlouvy 84:33–34, 39–40.
26. Nauka a smlouvy 84:33.
27. Viz Nauka a smlouvy 84:35, 37.
28. Viz Nauka a smlouvy 84:38.
29. Viz Alma 13:1–9.
30. Viz 3. Nefi 29.
31. 3. Nefi 29:1, 3.
32. Titulní strana Knihy Mormonovy – dalšího svědectví o Ježíši Kristu.
33. *Učení presidentů Církve – Brigham Young* (1997), 62.
34. Viz Nauka a smlouvy 20:37.
35. „Mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu ...; aby děti naše mohly věděti, k jakému prameni mohou hleděti pro odpuštění hříchů svých.“ (2. Nefi 25:26.)
36. Viz Galatským 3:29; Nauka a smlouvy 86:8–11.
37. Tato slova se týkají nás: „Po období ... mnoha pokolení poté, co se Mesiáš projeví v těle dětem lidským, tehdy přijde plnost evangelia Mesiášova k pohanům, a od pohanů ke zbytku našeho semene – A onoho dne bude zbytek našeho semene věděti, že je z domu Izraele, a že je lidem smlouvy Páně; a tehdy budou věděti a dojdou poznání svých praotců, a také poznání evangelia svého Vykupitele, kterému on vyučoval jejich otce; pročez, dojdou poznání svého Vykupitele a pravých bodů jeho nauky, aby mohli věděti, jak k němu přijíti a býti spaseni.“ (1. Nefi 15:13–14.)
38. Viz Izaiáš 55:3; Jeremiáš 31:33; Římanům 2:15; 2. Korintským 3:2–3; Židům 10:16.
39. Viz Žalm 95:7; 100:3; Jeremiáš 24:7; 31:33; 32:38; Ezechiel 11:20; 37:23, 27; Zachariáš 8:8; 2. Korintským 6:16; Židům 8:10.
40. Mosiáš 2:41.

Starší Dallin H. Oaks
Kvorum Dvanácti apoštolů

Ježíšovo učení

*Ježíš Kristus je Jednorozený a Milovaný Syn Boží. ...
Je náš Spasitel z hříchu a smrti. Toto je to nejdůležitější
poznání na zemi.*

Co [si myslíte] o Kristu?“
(Matouš 22:42.) Těmito slovy
„Ježíš kdysi zahanbil farizeje.
Týmiž slovy se ptám svých přátel,
Svatých posledních dnů, a dalších
křesťanů – čemu opravdu věříte
ohledně Ježíše Krista a co díky této
víře děláte?

Většina mých citátů z písem bude pocházet z Bible, protože tu zná většina křesťanů. Mé interpretace budou samozřejmě vycházet z toho, co nás novodobá písmena, zejména Kniha Mormonova, učí o významu veršů z Bible, které jsou tak nejednoznačné, že se různí křesťané nedokáží shodnout na tom, co znamenají. Obracím se na věřící i na ostatní. Jak nás učil dnes dopoledne starší Tad R. Callister, někteří z těch, kteří se nazývají křesťany, velebí Ježíše jako velikého učitele, ale zdráhají se uznat Jeho božskost. Abych oslovil i je, vybral jsem slova, která použil sám Ježíš. My všichni bychom se měli zamyslet nad tím, čemu On sám učil o tom, kým je a co byl poslán na zem vykonat.

Jednorozený Syn

Ježíš učil, že je Jednorozený Syn.
Řekl:
„Nebo tak Bůh miloval svět, že

Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.“ (Jan 3:16–17.)

Bůh Otec toto potvrdil. Během vrcholného okamžiku onoho posvátného zážitku na hoře Proměnění prohlásil z nebe: „Tentož jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho poslouvejte.“ (Matouš 17:5.)

Ježíš také učil, že vypadá stejně jako Jeho Otec. Svým apoštolům řekl:
„Byste znali mne, také i Otce mého znali byste; a již nyní jej znáte, a viděli jste ho.

Řekl jsem Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám.

Dí jsem Ježíš: Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce.“ (Jan 14:7–9.)

Později apoštol Pavel popsal Syna jako „obraz osoby [Boha Otce]“. (Židům 1:3; viz také 2. Korintským 4:4.)

Stvořitel

Apoštol Jan napsal, že Ježíš, kterého nazýval „Slovem“, byl „na počátku u Boha. Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což

učiněno jest.“ (Jan 1:2–3.) A tak, podle plánu Otce, byl Ježíš Kristus Stvořitel všech věcí.

Pán Bůh Izraelský

Ježíš během služby svůj lid v Palestině učil tomu, že je Jehova, Pán Bůh Izraelský. (Viz Jan 8:58.) Později, jako vzkříšený Pán, sloužil svému lidu na americkém kontinentu. Tam prohlásil:

„Vizte, jsem Ježíš Kristus, o němž proroci svědčili, že přijde na svět. ...

... Já jsem Bůh Izraelský a Bůh celé země.“ (3. Nefi 11:10, 14.)

Co pro nás vykonal

Před mnoha lety jsem se na konferenci kůlu setkal s ženou, která mi řekla, že byla požádána, aby se po mnoha letech neaktivity vrátila do Církve, ale nepřišla na jediný důvod, proč by to měla udělat. Abych ji povzbudil, řekl jsem: „Když se zamyslíte nad tím vším, co pro nás Spasitel udělal, nemáte snad mnoho důvodů k tomu, abyste se vrátila do Církve a uctívala Ho a sloužila Mu?“ Její odpověď mě udivila: „A co udělal pro mě?“ Těm, kteří nerozumí tomu, co pro nás Spasitel udělal, zodpovím tuto otázku Jeho vlastními slovy a svým vlastním svědectvím.

Život světa

Bible zaznamenává, že Ježíš učil: „Já jsem přišel, aby život měly, a hojně měly.“ (Jan 10:10.) Později, v Novém světě, prohlásil: „Jsem světlo a život světa“ (3. Nefi 11:11.) Ježíš je Život světa, protože je náš Stvořitel a protože skrze Jeho Vzkříšení máme všichni jistotu, že budeme opět žít. A život, který nám dává, není jen smrtelný život. Učil: „Ját život věčný dávám jim, a nezahynout na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.“ (Jan 10:28; viz také Jan 17:2.)

Světlo světa

Ježíš také učil: „Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebude chodit v temnostech.“ (Jan 8:12.) Také prohlásil: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život.“ (Jan 14:6.) On je ta Cesta a On je to Světlo, protože Jeho učení osvětluje naše putování ve smrtelném životě a ukazuje nám cestu zpátky k Otci.

Vykonává vůli Otce

Ježíš vždy ctil Otce a následoval Ho. Dokonce i jako mladík řekl svým

pozemským rodičům: „Zdaliž jste nevěděli, že v těch věcech, kteréž jsou Otce mého, musím já býti?“ (Lukáš 2:49.) „Nebo jsem sstoupil s nebe,“ učil později, „ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal.“ (Jan 6:38; viz také Jan 5:19.) Spasitel také učil: „Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14:6; viz také Matouš 11:27.)

Vracíme se k Otci tím, že činíme Jeho vůli. Ježíš učil: „Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do

království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.“ (Matouš 7:21.) Dále vysvětlil:

„Mnozíť mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém ďáblů nevymlítali, a v tvém jménu divů mnohých nečinili?

A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.“ (Matouš 7:22–23.)

Kdo tedy vstoupí do nebeského království? Ježíš učil, že to nebudou ti, kteří jménem Páně konají úžasné skutky, ale jen ti, „kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest“.

Veliký Příklad

Ježíš nám ukázal, jak toho dosáhnout. Znovu a znovu nás vyzýval, abychom Ho následovali: „Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne.“ (Jan 10:27.)

Kněžská moc

Dal kněžskou moc svým apoštolům (viz Matouš 10:1) a dalším. Petrovi, služebně nejstaršímu apoštolovi, řekl: „A tobě dám klíče království nebeského. A což bys koli rozvázal na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.“ (Matouš 16:19; viz také Matouš 18:18.)

Lukáš zaznamenává, že „Pán [pověřil] i ... sedmdesát, a poslal je po dvou před tvář svou do každého města i místa, kamž měl sám přijíti“. (Lukáš 10:1.) Později tito sedmdesátníci Ježíšovi radostně sdělovali: „I ďáblové se nám poddávají ve jménu tvém.“ (Lukáš 10:17.) Já sám jsem svědkem této kněžské moci.

Vedení Duchem Svatým

Ježíš v závěru své pozemské služby učil apoštoly: „Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu

Jeho Usmíření, které vykonal za hříchy světa. Jan Křtitel o tomto prorokoval, když řekl: „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.“ (Jan 1:29.) Později Ježíš učil, že „Syn [muže přišel] ... aby ... sloužil, a aby dal život svůj [jako] mzdu na vykoupění za mnohé“. (Matouš 20:28.) Při Poslední večeři Ježíš vysvětlil, podle záznamu v Matoušovi, že víno, které požehnal, je „krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů“. (Matouš 26:28.)

Když se vzkříšený Pán ukázal Nefitům, vyzval je, aby přistoupili a dotkli se rány v Jeho boku a stop po hřebech na Jeho rukou a nohou. Vysvětlil jim, že toto učinil, aby „mohli věděti, že já jsem Bůh Izraelský a Bůh celé země a že jsem byl zabit pro hříchy světa“. (3. Nefi 11:14.) A jak se dále uvádí, zástup padl „k nohám Ježíšovým a uctívali ho“. (Verš 17.) Z tohoto důvodu Ho bude nakonec uctívat celý svět.

Ježíš učil dalším cenným pravdám o svém Usmíření. Kniha Mormonova, která dále rozvádí Spasitelovo učení a poskytuje nejlepší vysvětlení Jeho poslání, zaznamenává tuto nauku:

mém, onť vás naučí všemu, a připomenet vám všecko, což jsem koli mluvil vám“ (Jan 14:26), a „uvedet vás ve všelikou pravdu“ (Jan 16:13).

Vedení skrze Jeho přikázání

Vede nás také skrze svá přikázání. Proto tedy přikázal Nefitům, že již nemají mít rozepře ohledně bodů nauky, neboť řekl:

„Ten, kdo má ducha sváru, není ode mne, ale je od ďábla, který je otcem sváru a podněcuje srdce lidí, aby se navzájem hněvivě svářili.

Vizte, naukou mou není podněcovati ke hněvu srdce lidská, jednoho proti druhému; ale naukou mou je to, že takové věci mají skončiti.“ (3. Nefi 11:29–30.)

Soustředění se na věčný život

Také nás vyzývá, abychom se zaměřili na Něj, ne na věci tohoto světa. Ježíš ve svém mocném kázání o chlebu života vysvětlil rozdíl mezi výživou smrtelného těla a výživou z hlediska věčnosti. „Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne,“ řekl, „ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému, kterýž Syn [muže] dá vám.“

(Jan 6:27.) Spasitel učil, že je Chléb života, zdroj výživy pro věčnost. Když Ježíš mluvil o výživě smrtelného těla, kterou poskytuje svět, včetně manny, kterou Jehova sesílal, aby nasýtil děti Izraele v pustině, učil, že ti, kteří se spoléhali na tento chléb, jsou nyní mrtví. (Viz Jan 6:49.) Na rozdíl od toho výživa, kterou nabízí On, je „ten chléb živý, kterýž ... s nebe sstoupil,“ a Ježíš učil: „Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky.“ (Jan 6:51.)

Někteří z Jeho učedníků řekli, že to byla „[tvrdá] řeč“, a od té doby mnozí z Jeho následovníků „odešli zpět, a nechodili s ním více“. (Jan 6:60, 66.) Evidentně nepřijali Jeho dřívější učení, že mají hledat „nejprv království Božího“. (Matouš 6:33.) I dnes jsou někteří z těch, kteří vyznávají křesťanství, více přitahováni věcmi tohoto světa – tím, co živí náš pozemský život, ale co neposkytuje žádnou výživu pro věčný život. Pro některé je Jeho „[tvrdá] řeč“ stále důvodem Krista nenásledovat.

Usmíření

Vyvrcholením Spasitelovy služby ve smrtelnosti bylo Jeho Vzkříšení a

„Otec můj mne poslal, abych mohl býti pozvednut na kříži ... abych mohl přitáhnouti všechny lidi k sobě, ...

... aby mohli býti souzeni podle skutků svých.

A ... kdo činí pokání a je pokřtěn ve jménu mém, bude naplněn; a vytrvá-li do konce, vizte, toho budu považovati před Otcem svým za nevinného onoho dne, kdy stanu, abych soudil svět. ...

A žádná nečistá věc nemůže vejíti do království [Otcova]; tudíž nikdo nevejde v odpočinutí jeho, ledaže to budou ti, kteří omyli šat svůj v krvi mé pro svou víru a pokání ze všech hříchů svých, a pro věrnost svou do konce.“ (3. Nefi 27:14–16, 19.)

A tak vidíme, že Usmíření Ježíše Krista nám umožňuje překonat duchovní smrt, která je důsledkem hříchu, a tím, že uzavíráme a dodržujeme posvátné smlouvy, nám umožňuje získat požehnání věčného života.

Výzva a svědectví

Ježíš pronesl tuto výzvu: „Co [si myslíte] o Kristu?“ (Matouš 22:42). Apoštol Pavel vyzval Korintské: „Sami sebe zkušujte, jste-li u víře.“ (2. Korintským 13:5.) Každý z nás si má na tuto výzvu odpovědět sám. Jak je na tom naše skutečná oddanost? Nejsme jako ti křesťané, kteří se podle nezapomenutelných slov staršího Neala A. Maxwella přestěhovali do Sionu, ale kteří se přesto snaží udržet si druhý domov v Babylonu?¹

Neexistuje žádné neutrální území. Jsme následovníky Ježíše Krista. Jsme občany Jeho Církve a Jeho evangelia a nemáme používat víza k návštěvě Babylonu, nebo se chovat jako jeho obyvatelé. Máme ctít Jeho jméno, dodržovat Jeho příkázání a nemáme „[usilovat] o věci tohoto světa, ale [máme usilovat] nejprve o to,

[abychom] budovali království Boží a utvrzovali spravedlivosti jeho“. (PJS, Matouš 6:38.)

Ježíš Kristus je Jednorozený a Milovaný Syn Boží. Je náš Stvořitel. On je Světlo světa. Je náš Spasitel z hříchu a smrti. Toto je to nejdůležitější poznání na zemi a vy to můžete poznat sami pro sebe, stejně jako to vím i já sám. Duch Svätý, který svědčí o Otci a Synu a vede nás k pravdě, zjevil tyto pravdy mně a zjeví je i vám. Je k tomu zapotřebí přání a poslušnost.

Pokud jde o přání, Ježíš učil: „Proste, a dánoť bude vám; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevřeno.“ (Matouš 7:7.) Pokud jde o poslušnost, učil: „Bude-li kdo chtíti vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“ (Jan 7:17.) Svědčím o tom, že toto vše je pravda, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light* (1990), 47.

Matthew O. Richardson

Druhý rádce v generálním předsednictvu Nedělní školy

Učte podle Ducha

Přestože jsme všichni učitelé, musíme plně pochopit, že tím skutečným učitelem a svědkem veškeré pravdy je Duch Svatý.

Když jsem byl před mnoha lety se svým společníkem v misijnářském výcvikovém středisku, uslyšel jsem, jak dětský hlásek říká: „Babičko, to jsou *skuteční* misionáři?“ Otočil jsem se a uviděl jsem dívku, která se držela babičky za ruku a ukazovala na mne a mého společníka. Podal jsem jí s úsměvem ruku, pohlédl jsem jí do očí a řekl jsem: „Ahoj, jsem starší Richardson, a my jsme *skuteční* misionáři.“ Dívka se na mě podívala s rozzářenou tváří, celá nadšená, že je ve společnosti pravých misionářů.

Díky tomuto zážitku jsem odcházel s obnoveným zasvěcením. Toužil jsem být takovým misionářem, abych splnil očekávání Spasitele, své rodiny i této dívky. Další dva roky jsem usilovně pracoval na tom, abych jako *skutečný* misionář vypadal, myslel, jednal a obzvlášť učil.

Když jsem se vrátil domů, postupně se stalo zřejmým, že jsem sice opustil misii, ale že misie neopustila mne. Po pravdě si i po všech těch letech stále myslím, že misie mi dala ty nejlepší dva roky přípravy *pro* můj život. Jednou z věcí, která se mnou po misii nečekaně zůstala, byl hlas oné dívky. Nyní jsem však v duchu slyšel: „Babičko, je to *skutečný* nositel kněžství?“ „Babičko, je to *skutečný* manžel

nebo *skutečný* otec?“ Nebo: „Babičko, je to *skutečný* člen Církve?“

Poznal jsem, že klíčem k tomu, abychom se v každém ohledu svého života stali *skutečnými*, je naše schopnost učit takovým způsobem, který neomezuje schopnost učit se. Ve *skutečném životě* se potřebujeme *skutečně učit*, což závisí na tom, zda jsme *skutečně učeni*. „Zodpovědnost učit [efektivně] není omezena [jen] na ty, kteří mají oficiální povolání jako učitelé.“¹ Zodpovědnost učit má ve skutečnosti každý člen rodiny, každý církevní vedoucí a každý člen Církve (včetně mládeže a dětí).

Přestože jsme všichni učitelé, musíme plně pochopit, že tím *skutečným* učitelem a svědkem veškeré pravdy je Duch Svatý. Ti, kteří tuto zásadu plně nechápou, se buď snaží převzít roli Ducha Svatého a vše udělat sami, nebo Ducha zdvořile pozvou, aby byl s nimi, ale aby hrál jen vedlejší roli, nebo věří, že své učení zcela přenechávají na Duchu, i když ve skutečnosti vlastně učí „bez přípravy“. Všichni rodiče, vedoucí a učitelé mají zodpovědnost učit „Duchem“². Nemají učit „než přijde Duch“ nebo „až Duch odejde“, ale „Duchem“, aby Duch mohl učit pravdě bez omezování.

Moroni nám pomáhá porozumět, jak můžeme učit Duchem, aniž

bychom Ducha Svatého jako *skutečného* učitele nahrazovali, oslabovali nebo zavrhovali. Moroni řekl, že Svátí řídili své záležitosti „podle působení Ducha“³. To vyžaduje víc než pouze to, aby byl Duch s námi. Řídit se „podle“ Ducha Svatého znamená, že možná bude nutné změnit způsob, jakým učíme, abychom napodobili způsob, kterým učí Duch Svatý. Když sladíme svůj způsob se způsobem Ducha Svatého, Duch Svatý bude moci učit a svědčit bez omezení. Důležitost sladění lze ilustrovat následujícím příkladem.

Před mnoha lety jsem s dětmi lezl na vrchol oregonské hory South Sister, která měří 3 157 metrů. Po několika hodinách jsme narazili na dlouhý svah s 45stupňovým sklonem tvořený drobnými sopečnými kamínky. Vrchol byl na dohled, a tak jsme pokračovali, ale zjistili jsme, že se nám noha při každém kroku zaboří do kamínků a my sklouzneme o kousek zpět. Můj dvanáctiletý syn rázně postupoval, zatímco já jsem zůstal se svou osmiiletou dcerou pozadu. Brzy se dostavila únava a zklamání a dcera byla nešťastná, protože si myslela, že se za bratrem na vrchol nedostane. Nejprve jsem pocítil nutkání ji nést. Můj duch byl ochotný, ale mé tělo bylo naneštěstí slabé. Usedli jsme na kameny, vyhodnotili jsme situaci a vymysleli jsme nový plán. Řekl jsem jí, aby se rukama pevně chytla zadních kapes mých kalhot a – to nejdůležitější – jakmile zvednu nohu, abych udělal krok, aby rychle dala svou nohu na stejné místo. Dcera napodobovala každý můj pohyb a pevně se držela mých kalhot, které ji táhly vzhůru. Po jisté době, která se zdála jako věčnost, jsme stanuli na vrcholu hory. Dceřin výraz vítězství a uspokojení byl k nezaplacení. A ano, dcera i syn jsou podle mě *skutečnými* horolezci.

způsob, jakým učí Duch, rychle pochopí, že *skutečné* učení vyžaduje mnohem víc než jen povídání a vykládání. V důsledku toho se úmyslně odmlčují a naslouchají, pozorně sledují a poté rozpoznávají, co dělat dál.⁶ Když tak činí, Duch Svátý má možnost učit jak studenty, tak učitele tomu, co mají dělat a říkat.⁷

Zadruhé – Duch Svátý nás učí tak, že nás vyzývá, nabádá, povzbuzuje a inspiruje k činu. Kristus nás ujistil, že pravdu poznáme tehdy, když žijeme a jednáme podle nauky.⁸ Duch nás vede, řídí a ukazuje nám, co máme dělat.⁹ Neudělá pro nás však to, co pro sebe můžeme udělat jen my sami. Duch Svátý se nemůže učit *za* nás, nemůže *za* nás pociťovat nebo *za* nás jednat, protože to by bylo v rozporu s naukou o svobodě jednání. Může nám však pomáhat v různých situacích a vyzývat nás, abychom se učili, pociťovali a jednali.

Ti, kteří učí podle Ducha, pomáhají druhým tím, že je vyzývají, povzbuzují a poskytují jim příležitosti používat svobodu jednání. Rodiče, vedoucí a učitelé si uvědomují, že nemohou pociťovat, učit se či dokonce činit pokání *za* svou rodinu, *za* shromážděné nebo *za* členy třídy. Neptají se: „Co mohu udělat pro své děti, členy třídy nebo druhé?“, ale spíše „Jak mám vybídnout ty, kteří jsou kolem mne, k tomu, aby poznali danou věc sami pro sebe a jak jim v tom mohu pomoci?“ Rodiče, kteří napodobují působení Ducha Svatého, vytvářejí domov, v němž se rodina učí žít v souladu s tím, co je hodnotné, místo aby se jen učila o hodnotách. Podobně místo toho, aby učitelé o naukách jen mluvili, pomáhají studentům porozumět naukám evangelia a žít podle nich. Když jednotlivci správně používají svobodu jednání, Duch Svátý není omezován.

Úspěch mé dcery byl důsledkem její usilovné snahy a toho, že dobře napodobovala způsob, jakým jsem lezl já. Když své pohyby sladila s mými, docílili jsme společného rytmu, který mi umožnil plně zužitkovat mou energii. Totéž platí, když učíme „podle působení Ducha“. Když svůj způsob učení sladujeme se způsobem Ducha Svatého, Duch nás posiluje a současně není omezován. Mějte toto na mysli a uvažujte prosím o dvou základních „působeních Ducha“, která stojí za napodobovat.

Zaprvé – Duch Svátý učí jednotlivce velice osobním způsobem. To nám umožňuje, abychom důvěrně poznali pravdu sami pro sebe. Kvůli

různorodosti našich potřeb, okolností a pokroku nás Duch Svátý učí tomu, co musíme znát a dělat, abychom se mohli stát tím, kým máme být. Povšimněte si prosím, že zatímco Duch Svátý učí „pravdu ohledně všech věcí“⁴, neučí všechnu pravdu najednou. Duch učí pravdě „řádku za řádkou, předpis za předpisem, tu trochu a tam trochu“⁵.

Ti, kteří učí podle Ducha, vědí, že učí lidi, nikoli lekce. Takoví učitelé odolávají nutkání odučit vše, co je v příručce, nebo vše, co se o tomto tématu dozvěděli, a zaměřují se raději na to, co jejich rodina nebo členové třídy potřebují znát a dělat. Rodiče, vedoucí a učitelé, kteří napodobují

Při současné situaci ve světě naléhavě ve svém domově, na schůzkách a ve třídách evangelia potřebujeme *skutečně* studium i výuku. Víím, že váš úkol zlepšovat se vám někdy může připadat příliš těžký. Prosím, nebuďte ze svého pokroku zklamáni. Vráťím se k zážitku, který jsem měl s dětmi při lezení. Dohodli jsme se, že vždy, když budeme odpočívat, místo toho, abychom se zaměřovali jen na to, jak daleko ještě musíme jít, se ihned otočíme a podíváme se z kopce dolů. Potěšíme se výhledem a řekneme si: „Podívejte, jak daleko jsme již došli.“ Potom se zhluboka nadechneme, rychle se otočíme směrem ke kopci a začneme zase krok za krokem stoupat. Bratři a sestry, vy *dokážete* vychovávat, vést a učit podle působení Ducha. Víím, že to dokážete. Svědčím vám o tom, že to dokážete a že změníte mnohé životy.

Ve svém životě jsem byl pozeňán *skutečnými učiteli*, kteří učili s Duchem a především Duchem. Vyzývám vás, abyste sladili svůj způsob výuky s tím, jak učí Duch Svätý, ve všem, co děláte. Svědčím, že Ježíš Kristus je náš Spasitel a že Jeho evangelium je znovuzříženo. Proto musíme být *skutečnými* rodiči, *skutečnými* vedoucími, *skutečnými* učiteli a *skutečnými* studenty. Svědčím, že Bůh vám ve vašem úsilí bude pomáhat – v posvátném jménu našeho Spasitele, Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Učení – není větší povolání: Příručka s náměty pro výuku evangelia* (1999), 3.
2. Nauka a smlouvy 50:14.
3. Moroni 6:9.
4. Moroni 10:5; viz také Nauka a smlouvy 50:14; *Věrní víře – slovník evangelia* (2005), 28.
5. 2. Nefi 28:30.
6. Viz David A. Bednar, „Seek Learning by Faith“, *Liahona*, Sept. 2007, 16–24.
7. Viz Lukáš 12:12.
8. Viz Jan 7:17.
9. Viz 2. Nefi 32:1–5.

Starší Kazuhiko Yamashita
Sedmdesátník

Misionáři jsou pokladem Církve

Jsem vděčný za to, že misionáři jsou povoláváni Pánem, že toto povolání přijímají a že slouží po celém světě.

Jednou večer před několika lety k nám přišli na návštěvu nově povolaný misionář, starší Swan, a jeho starší japonský společník. Naštěstí jsem byl doma, a tak jsem je pozval dál. Když jsem je vítal ve dveřích, mou pozornost upoutal kabát, který měl na sobě starší Swan. Bez přemýšlení jsem mu řekl: „To je opravdu pěkný kabát!“ Nebyl to však nový kabát, a navíc byl poněkud vybledlý. Řekl jsem si, že to nejspíš bude kabát, jež nějaký předešlý misionář zanechal v misionářském bytě.

Starší Swan na má slova okamžitě odpověděl, a byl to úplný opak toho, co jsem si myslel. Lámanou japonštinou odpověděl: „Ano, je to dobrý kabát. Nosil ho můj tatínek, když sloužil jako misionář v Japonsku před více než 20 lety.“

Jeho otec sloužil v Japonské misii Okayama. A když jeho syn odjížděl sloužit na misii do Japonska, dal mu svůj kabát. Na tomto obrázku je onen kabát, který v Japonsku nosily dvě generace starších Swanů.

Slova staršího Swana mě dojala. V tu chvíli jsem pochopil, proč starší Swan nosil kabát svého otce, když hlásal slovo. Starší Swan se vydal na misii

s láskou k Japonsku a jeho lidem, kterou zdědil po svém otci.

Jsem si jist, že někteří z vás jste zažili něco podobného. Několik misionářů, kteří slouží v Japonsku, mi vyprávělo, že jejich tatínek, maminka, dědeček nebo strýc také sloužili na misii v Japonsku.

Rád bych vyjádřil upřímnou lásku, úctu a pocity vděčnosti za všechny navráťivší se misionáře, kteří sloužili kdekoli na světě. Jsem si jist, že ti, kterým jste pomohli se obrátit, na vás nezapomněli. „Jak krásné [jsou] na horách nohy toho, [jenž] přináší dobré zvěsti!“¹

Já sám jsem jedním z oněch obrácených. Byl jsem obrácen v 17 letech, když jsem studoval na střední škole. Misionář, který mě křtil, byl starší Rupp z Idaha. Nedávno byl uvolněn jako prezident kúlu v Idahu. Od té doby, co jsem byl pokřtěný, jsem ho neviděl. Posíláme si ale e-maily a telefonujeme si. Nikdy jsem na něho nezapomněl. Jeho laskavá a usměvavá tvář se mi vryla do paměti. Když se dozvěděl, že se mi daří dobře, měl velikou radost.

V 17 letech jsem nerozuměl tak dobře všem těm naukám, kterým mě

misionáři učili. Ale na těch misionářích bylo něco zvláštního. Chtěl jsem být jako oni. A pociťoval jsem jejich hlubokou a nepomíjející lásku.

Dovolte mi, abych vám vyprávěl o dni, kdy jsem byl pokřtěn. Bylo to 15. července, a bylo velice horko. Onoho dne byla pokřtěna ještě jedna žena. Křtitelnicí vyrobili misionáři vlastníma rukama, a nebyla nijak zvlášť povedená.

Hned poté, co jsme byli pokřtěni, jsme byli confirmováni. Nejprve starší Lloyd confirmoval onu sestru. Já jsem se posadil k ostatním členům, zavřel jsem oči a tiše jsem poslouchal. Starší Lloyd ji confirmoval a pak k ní začal pronášet požehnání. Pak se ale starší Lloyd zastavil, a tak jsem otevřel oči a upřeně jsem ho sledoval.

Ten okamžik si jasně pamatuji i dnes. Starší Lloyd měl oči zalité slzami. A já jsem poprvé v životě pocítil, že jsem obklopen Svatým Duchem. A díky Svatému Duchu jsem si byl naprosto jist, že nás má starší Lloyd rád a že nás má rád i Bůh.

Pak jsem byl na řadě já, abych byl confirmován. Byl to opět starší Lloyd. Vložil mi ruce na hlavu a potvrdil mě za člena Církve, předal mi dar Ducha Svatého a pak začal pronášet požehnání. A při tom se opět zastavil. Nyní jsem však již věděl, co se děje. Skrze Ducha Svatého jsem doopravdy poznal, že mě mají misionáři rádi a že mě má rád i Bůh.

Rád bych nyní řekl pár slov misionářům, kteří v současnosti slouží na misií kdekoli na světě. Váš postoj

a láska, kterou projevujete druhým, jsou velmi významná poselství. I když jsem okamžitě nerozuměl všem naukám, kterým mě misionáři učili, pociťoval jsem jejich velikou lásku, a jejich mnohé skutky laskavosti mě naučily důležitým zásadám. Vaše poselství je poselstvím lásky, poselstvím naděje a poselstvím víry. Váš postoj a vaše skutky přivolávají Ducha, a tento Duch nám umožňuje porozumět tomu, co je důležité. Rád bych vám nyní řekl, že svou láskou ve skutečnosti projevujete lásku Boží. Jste pokladem této Církve. Jsem vám všem velmi vděčný za vaši obět a vaši oddanost.

Rád bych také promluvil k vám budoucím misionářům. V mé rodině čtyři z našich dětí sloužily na misií, a

koncem tohoto měsíce nastoupí do Misionářského výcvikového střediska v Provu náš pátý misionář. Příští rok hodlá odejít na misii i náš nejmladší, jakmile dokončí střední školu.

A tak hovořím ke svým synům i k vám všem, kteří se připravujete na službu na misii. Je potřeba, abyste si s sebou na misii vzali tyto tři věci:

1. Touhu kázat evangelium. Pán chce, abyste hledali Jeho ovce, a našli je.² Lidé po celém světě na vás čekají. Jděte prosím rychle tam, kde jsou. Nikdo se nesnaží vydat se na záchranu druhých usilovněji než misionáři. Já jsem jedním z těch zachráněných.
2. Upevněte své svědectví. Pán požaduje vaše „srdce a ochotnou mysl“³.
3. Mějte rádi druhé – stejně jako starší Swan, který si s sebou na misii vzal otcův kabát a otcovu lásku k Japonsku a jeho lidem.

A vy, kteří nevíte, jak se připravit na službu na misii, navštivte prosím svého biskupa. Jsem si jist, že vám pomůže.

Jsem vděčný za to, že misionáři jsou povoláváni Pánem, že toto povolání přijímají a že slouží po celém světě. Dovolte mi říci vám všem, milovaným navrátivším se misionářům: Jsem opravdu vděčný za veškeré vaše úsilí. Jste pokladem této Církve. Kéž jste misionáři i nadále a kéž jednáte jako učedníci Kristovi.

Svědčím o tom, že jsme děti našeho Otce v nebi, že nás miluje a že poslal svého Milovaného Syna, Ježíše Krista, abychom se mohli opět navrátit do Jeho přítomnosti. To říkám v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Izaiáš 52:7.
2. Ezechiel 34:11.
3. Nauka a smlouvy 64:34.

Starší Randall K. Bennett
Sedmdesátník

Zvolte si věčný život

Vaše věčné určení nebude výsledkem náhody, ale volby. Nikdy není příliš pozdě, abyste si začali volit věčný život!

Před lety, když jsem byl s rodinou na pláži, jsem si všiml tabulek a praporků upozorňujících nás na silný proud tekoucí směrem od břehu do hluboké, vířící vody. Pro každého, kdo opustil jistotu břehu a vstoupil do vody, představoval mocný proud nebezpečí pro moje necvičené oči neviditelné, ale snadno rozpoznatelné pro plavčíky na okolních pozorovatelných. Vzpomínám si, jak jsem si zdůvodňoval: „Jsem výborný plavec. Skvěle si zaplavu. V mělké vodě budu v bezpečí.“

Nedbal jsem na varování a s důvěrou ve vlastní úsudek jsem vstoupil do vody, abych si vychutnal „osvěžující“ plavání. Po několika minutách jsem se rozhlédl, abych našel na blízké pláži svou rodinu, ale pláž už blízko nebyla! Zrádný proud, před nímž jsem byl varován, mě strhl a rychle táhl pryč od mé rodiny.

Nejdříve sebevědomě a potom zoufale jsem se snažil plavat ke břehu, ale proud mě naneštěstí vlekl dál a dál do hlubší, divoké vody. Vyčerpán jsem se a začal se dusit vdechnutou vodou. Skutečně hrozilo, že se utopím. Došly mi síly a nakonec jsem začal zběsile volat o pomoc.

Zdálo se, že jako zázrakem se plavčík ihned ocitl vedle mne. Neuvědomil jsem si, že sledoval, jak jdu do vody.

Věděl, že by mě proud mohl strhnout a kam by mě mohl odnést. Aby se proudu vyhnul, obeplul ho a potom přímo za místem, kde jsem zápasil, trpělivě čekal, až začnu volat o pomoc. Sám bych ke břehu nedoplaval, a tak jsem mu byl, a stále jsem, vděčný za záchranu. Bez jeho pomoci bych se k rodině nedokázal vrátit.

Toho dne jsem si špatně zvolil, což mohlo mít závažné následky pro mě i pro mou rodinu. A protože hodlám hovořit o daru volby, modlím se o to, aby Duch Svatý každému z nás osobně pomáhal správně posuzovat rozhodnutí, která činíme.

Náš milovaný prorok, president Thomas S. Monson, učil: „Nemohu dostatečně silně zdůraznit, že rozhodnutí určují náš osud. Nemůžete činit věčná rozhodnutí bez věčných následků.“¹

Každý z vás – jak jsme byli učeni na této konferenci – je milovaným duchovním synem nebo dcerou nebeských rodičů. Máte skutečně božský charakter a určení.² Během předsmrtelného života jste se učili mít rádi pravdu. Dělal jste správná věčná rozhodnutí. Věděli jste, že zde ve smrtelnosti budou strasti a protivnosti, zármutek a utrpení, prověřování a zkoušky, aby vám pomáhaly růst a vyvíjet se. Také jste věděli, že budete moci i nadále dělat správná

Montreal, provincie Quebec, Kanada

rozhodnutí, činit pokání z těch nesprávných a prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista zdědit věčný život.

Čemu o volbě učil prorok Lehi? Objasnili nám, že lidé jsou „svobodni, aby si zvolili svobodu a věčný život skrze velikého Prostředníka všech lidí, nebo aby si zvolili zajetí a smrt podle zajetí a moci ďáblův“. A poté nás nabádal, abychom „hleděli k tomuto velikému Prostředníkovi a poslouchali veliká přikázání jeho; a byli věrni slovům jeho a zvolili si věčný život“.³

Bratři a sestry, jak si tím, o čem přemýšlíme, co pocítujeme a co děláme, vy i já *volíme věčný život*?

Naše vnučata se učí, že když si něco zvolí, vyberou si tím i následky své volby. Nedávno jedna naše tříletá vnučka odmítla sníst večeři. Její matka jí vysvětlovala: „Je už téměř čas jít spát. Pokud se rozhodneš, že večeři sníš, vybereš si tím i zmrzlinu jako dezert. Pokud se rozhodneš, že večeři nesníš, vybereš si tím i to, že půjdeš spát hned, a bez zmrzliny.“ Naše vnučka zvážila obě možnosti a pak

důrazně prohlásila: „Já se rozhodnu *takhle* – hrát si a sníst jenom zmrzlinu a nejt spát.“

Bratři a sestry, přejeme si, abychom si mohli hrát, jíst jenom zmrzlinu, nikdy nejt spát, a přitom se nějak vyhnout následkům v podobě podvýživy a vyčerpání?

Ve skutečnosti máme jenom dvě věčné volby, každou s věčnými následky: zvolit si, že budeme následovat Spasitele světa, a tím si zvolit i věčný život s naším Nebeským Otcem, nebo si zvolit, že budeme následovat svět, a tím si zvolit i to, že se navěky od Nebeského Otce odloučíme.

Nemůžeme si úspěšně zvolit obojí – bezpečí spravedlivosti i nebezpečí světskosti. Brouzdat se či smáčet se ve světskosti se může zdát neškodné, ale tak se jeví i moje „osvěžující“ plavání!

Jako proud, který mohl změnit směr života mé rodiny, nás dnešní světské proudy, klamně filosofie, lživá učení a nespoutaná nemorálnost

odtahují a navěky oddělují od našich rodin a od Nebeského Otce.

Naši žijící proroci, vidoucí a zjevovatelé vidí ony často nepatrné, ale nebezpečné světské proudy, které nás ohrožují, a varují nás před nimi. Láskyplně nás zvou, povzbuzují, učí, připomínají nám, co máme dělat, a varují nás. Vědí, že naše bezpečí závisí na rozhodnutí, že se budeme řídit 1) pochopením, které jsme získali každodenním studiem písem, přemítáním a modlitbou, 2) vedením Ducha Svatého a 3) jejich prorockými radami. Vědí, že pouze v našem Spasiteli Ježíši Kristu a skrze Něj a v žití podle Jeho evangelia spočívá naše bezpečí, a nakonec i radost. Jak starší Dallin H. Oaks právě učil, Spasitel prohlásil: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otcovi než skrze mne.“⁴

Během protivenství a strádání v postsovětském Rusku si Anatolij a Světlana Rešetnikovi vybrali spravedlivost namísto světskosti. Poté, co vstoupili do Církve, byli

pronásledování. On byl v práci sesazen ze své funkce. Statečně si pomysleli: „Nyní máme více času na službu Bohu!“ Opakovaně čelili hrozbám, přesto si zvolili, že evangelium bude středem jejich života. Starší Anatolij Rešetnikov byl povolán jako první ruský územní sedmdesátník. Svými rozhodnutími si Rešetnikovi nadále *volí věčný život*.

Všichni čelíme protivenství. Všichni jsme pokoušeni. Všichni chybujeme. Nikdy není příliš těžké nebo příliš pozdě rozhodnout se správně. Činit pokání je jedním z oněch nanejvýš důležitých správných rozhodnutí.

President Dieter F. Uchtdorf učil:

„Malé chyby a nepatrné odchylky od nauky evangelia Ježíše Krista nám mohou do života přinést bolestivé následky. Proto je nesmírně důležité, abychom se dostatečně ukázňovali a dělali včasné a rázné nápravy pro návrat zpět na správnou cestu, a abychom nečekali, nebo nedoufali, že se chyby nějak opraví samy.

Čím déle odkládáme nápravné kroky, tím větší změny je třeba udělat, a tím déle to trvá, než se vrátíme zpět na správnou cestu – a dokonce nám může hrozit katastrofa.“⁵

Spasitelovo rámeč milosrdenství je neustále vztaženo ke každému z nás.⁶ Když zcela a upřímně činíme pokání, mohou nám být odpuštěny všechny chyby, a Spasitel na naše hříchy již nevzpomíná.⁷

Při hodnocení svých rozhodnutí a jejich následků se můžete ptát sami sebe:

- Vyhledávám božské vedení prostřednictvím každodenního studia písem, přemítání a modlitby, nebo jsem si zvolil, že budu tak zaneprázdněný či lhostejný, že nevěnuji žádný čas studiu slov Kristových, nepřemítám o nich

a nerozmlouvám s Nebeským Otcem?

- Volím si, že se budu řídit radami žijících proroků Božích, nebo následuji světské způsoby a protichůdné názory jiných?
- Vyhledávám každodenní vedení Duchem Svatým v tom, o čem přemýšlím, co pociťuji a co dělám?
- Pomáhám neustále druhým, sloužím jim nebo je pomáhám zachraňovat?

Draží bratři a sestry, vaše věčné určení nebude výsledkem náhody, ale volby. Nikdy není příliš pozdě, abyste si začali *volit věčný život!*

Vydávám svědectví o tom, že díky

velkolepému plánu štěstí našeho Nebeského Otce může být každý z nás zdokonalen skrze Usmíření Ježíše Krista. Spolu se svou rodinou můžeme navěky žít s naším Nebeským Otcem a obdržet plnost radosti. O tomto svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Rozhodnutí určují osud“ (Fireside Církevního vzdělávacího systému pro mladé dospělé, 6. listopadu 2005), institute.lds.org.
2. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
3. 2. Nefi 2:27, 28; zvyraznění přidáno.
4. Jan 14:6.
5. Dieter F. Uchtdorf, „Otázka několika stupňů“, *Liahona*, květen 2008, 59.
6. Viz Alma 5:33.
7. Viz Nauka a smlouvy 58:42.

Starší J. Devn Cornish
Sedmdesátník

Výsada modlitby

Modlitba je jedním z nejdrahoccennějších Božích darů člověku.

Milování bratři a sestry, Bůh, náš Otec, není pocit ani představa ani nějaká síla. Je to svatá bytost, která, jak se píše v písmech, má obličej, ruce a vznesené nesmrtné tělo. Je skutečný, zná každého z nás osobně a miluje nás, každého z nás. Chce nám žehnat.

Ježíš řekl:

„An který z vás jest člověk, jehož kdyby prosil syn jeho za chléb, dal by jemu kámen?“

A prosil-li by za rybu, zdali dá jemu hada?

Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš, kterýž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteříž ho prosí?“ (Matouš 7:9–11.)

Dobrym příkladem této zásady může být jedna osobní zkušenost. Když jsem se zaškoloval jako mladý lékař v Bostonské dětské nemocnici, pracoval jsem v dlouhých směnách a mezi nemocnicí a naším domovem ve Watertownu v Massachusetts jsem většinou jezdil na kole, protože manželka s dětmi potřebovala používat naše auto. Jednou večer jsem jel na kole domů po dlouhé směně v nemocnici a byl jsem unavený a hladový, a poněkud sklíčený. Věděl jsem, že až se dostanu domů, musím manželce a čtyřem malým dětem věnovat nejen čas a energii, ale i radostnou náladu.

Poctivě přiznávám, že bylo pro mne těžké i to, abych šlapal dál.

Cesta vedla kolem rychlého občerstvení se smaženými kuřaty a já jsem měl pocit, že bych byl daleko méně hladový a unavený, kdybych se cestou domů mohl zastavit na kousek kuřete. Věděl jsem, že mají ve slevě stehna za 29 centů, ale když jsem se podíval do peněženky, měl jsem všeho všudy jeden pěticent. Jak jsem tak jel, vysvětlil jsem Pánu svou situaci a požádal jsem Ho, zda by mě ve svém milosrdenství nenechal najít na kraji silnice čtvrták. Řekl jsem Mu, že to nepotřebuji jako znamení, ale že bych byl opravdu vděčný, kdyby mi mohl poskytnout takovéto požehnání.

Začal jsem pozorněji sledovat zem, ale nic jsem neviděl. Při jízdě jsem se snažil uchovat si postoj naplněný vírou, ale i pokorou, a tak jsem zamířil k obchodu s občerstvením. Potom, na druhé straně ulice, téměř přesně před obchodem, jsem uviděl na zemi čtvrták. S vděčností a úlevou jsem ho zvedl, koupil si kuře, vychutnal si každé sousto a jel šťastně domů.

Bůh nebes, Stvořitel a Vládce všeho a všude vyslyšel ve svém milosrdenství modlitbu týkající se velmi nepatrné věci. Člověk by si mohl položit otázku, proč se zabývá něčím tak nepatrným. Dospěl jsem k přesvědčení, že náš

Nebeský Otec nás tolik miluje, že to, co je důležité pro nás, se stává důležitým i pro Něj právě proto, že nás miluje. Oč více nám bude chtít pomáhat s velkými věcmi, o něž požádáme a jež jsou správné (viz 3. Nefi 18:20)?

Malé děti, mladí lidé a stejně i dospělí, prosím věřte tomu, jak moc *vám* chce váš milující Nebeský Otec žehnat. Ale vzhledem k tomu, že nebude zasahovat do naší svobody jednání, musíme Ho o pomoc požádat. To se obvykle děje prostřednictvím modlitby. Modlitba je jedním z nejdrahoccennějších Božích darů člověku.

Při jedné příležitosti Ježíšovi učedníci vznesli tuto prosbu: „Pane, nauč nás modlití se.“ (Lukáš 11:1.) Jako odpověď nám dal Ježíš příklad, který by mohl sloužit jako vodítko pro hlavní zásady týkající se modlitby (viz Russell M. Nelson, „Ponaučení z Pánových modliteb“, *Liahona*, květen 2009, 46–49; viz také Matouš 6:9–13; Lukáš 11:1–4). Podle Ježíšova příkladu:

Začneme oslovením našeho Nebeského Otce: „Otče náš, kterýž jsi v nebesích.“ (Matouš 6:9; Lukáš 11:2.) Je naší výsadou, že se můžeme obracet na našeho Otce přímo. Nemodlíme se k žádné jiné bytosti. Pamatujte na to, že jsme obdrželi radu, abychom se při modlitbě vyvarovali opakování, včetně příliš častého používání jména Otcova.¹

„Posvět se jméno tvé.“ (Matouš 6:9; Lukáš 11:2.) Ježíš oslovil svého Otce v duchu uctívání, uznal Jeho velikost a vzdal Mu chválu a díky. Tento způsob uctění Boha a upřímné poděkování za konkrétní věci je jedním z klíčů k účinné modlitbě.

„Přid' království tvé. Buď vůle tvá.“ (Matouš 6:10; Lukáš 11:2.) Ochotně uznáváme svou závislost na Pánu a vyjadřujeme touhu činit Jeho vůli i tehdy, když není totožná s vůlí naší. V Biblickém slovníku se vysvětluje:

„Modlitba je úkon, kterým se uvádí do vzájemného souladu vůle Otcova a vůle dítěte. Cílem modlitby není změnit vůli Boží, ale zajistit nám i dalším lidem požehnání, která je Bůh již ochoten udělit, ale pod podmínkou, že o ně požádáme.“ (Bible Dictionary, „Prayer“.)

„Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“ (Matouš 6:11; viz také Lukáš 11:3.) Prosíme o to, co si od Pána přejeme. Když Boha o něco prosíme, je zásadní věcí poctivost. Nebylo by například úplně poctivé prosit Pána o pomoc při testu ve škole, pokud jsme při vyučování nedávali pozor, nevypracovali jsme zadaný domácí úkol nebo jsme se na test neučili. Když se modlím, často mě Duch nabádá přiznat, že toho mám udělat trochu víc pro to, abych obdržel pomoc, o kterou Pána prosím. Potom si musím dát závazek, že udělám svůj díl práce. Je v rozporu s plánem nebes, aby pro nás Pán dělal to, co pro sebe můžeme udělat sami.

„A odpusť nám viny naše“ (Matouš 6:12) nebo v jiné verzi „odpusť nám hříchy naše“ (Lukáš 11:4). Nezbytnou a někdy opomíjenou součástí osobní modlitby je pokání. Aby pokání fungovalo, musí být konkrétní, opravdové a trvalé.

„Jakož i my odpouštíme vinníkům našim.“ (Matouš 6:12; viz také Lukáš 11:4.) Spasitel ukázal jasně souvislost mezi dosažením odpuštění vlastních hříchů a odpouštěním druhým, kteří se vůči nám provinili. Někdy je to, jak nám druzí ublížili, velmi, velmi bolestně, a je velmi těžké buď odpustit, nebo zapomenout. Jsem velmi vděčný za útěchu a uzdravení, které jsem našel v Pánově výzvě, abychom svá ublížení nechali být a předali je Jemu. V 64. oddíle Nauky a smluv Pán řekl:

„Já, Pán, odpustím tomu, komu odpustím, ale od vás je požadováno, abyste odpouštěli všem lidem.

A vy si máte říci v srdci svém – nechť Bůh soudí mezi mnou a tebou a

odmění tě podle skutků tvých.“ (Verše 10–11.)

Potom, pokud si přejeme být uzdraveni, musíme onu záležitost zcela opustit a nechat ji v Pánových rukou.

„A nestřp, abychom byli uvedeni v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého.“ (PJS, Matouš 6:14.) A tak můžeme ve svých modlitbách zahájit onen ochranný proces, v němž na sebe bereme celé odění Boží (viz Efezským 6:11; NaS 27:15) tím, že se těšíme na nadcházející den a prosíme o pomoc s tím, co nás někdy děsí a čemu možná čelíme. Přátelé, prosím nezapomínejte prosit Pána o to, aby vás ochraňoval a aby byl s vámi.

„Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky.“ (Matouš 6:13.) Je velmi poučné, že Ježíš svou modlitbu zakončil tím, že znovu chválil Boha a vyjádřil Otci zbožnou úctu a poddajnost vůči Němu. Když opravdu věříme, že Bůh vládne svému království a že má veškerou moc a slávu, uznáváme, že On vše opravdu řídí,

že nás miluje dokonalou láskou a že chce, abychom byli šťastní. Zjistil jsem, že jedním z tajemství radostného života je poznat, že když něco dělám Pánovým způsobem, jsem šťastnější, než když něco dělám po svém.

Existuje zde nebezpečí, že člověk může mít pocit, že není dost dobrý na to, aby se modlil. Tato myšlenka přichází od zlého ducha, což je ten, který nás učí, abychom se nemodlili (viz 2. Nefi 32:8). Když si myslíme, že jsme příliš hříšní na to, abychom se mohli modlit, je to stejně tragické, jako když je nemocný člověk přesvědčen, že je příliš nemocný na to, aby šel k lékaři!

Nesmíme se domnívat, že jakákoli modlitba, ať je jakkoli upřímná, bude účinná, pokud neuděláme nic jiného, než že se jen pomodlíme. Nesmíme se pouze modlit, musíme podle toho, o co se modlíme, také žít. Pána daleko více těší člověk, který se pomodlí a potom jde něco udělat, než člověk, který se jen modlí. Stejně jako léky i

modlitba funguje jedině tehdy, když ji užíváme podle pokynů.

Když říkám, že modlitba je drahocenná výsada, není to jen proto, že jsem vděčný, že mohu promlouvat s Nebeským Otcem a pocítovat Jeho Ducha, když se modlím. Je to také proto, že On skutečně odpovídá a promlouvá k nám. Samozřejmě, že k nám obvykle nemluví hlasem, který bychom slyšeli. President Boyd K. Packer vysvětlil: „Onen jemný a tichý hlas inspirace přichází spíše jako pocit než jako nějaký zvuk. Do mysli se nám může vlévat čistá inteligence. ... Toto vedení přichází jako myšlenky, jako pocity skrze nabádání a dojmy.“ („Modlitba a nabádání“, *Liahona*, listopad 2009, 44.)

Někdy se nám zdá, že na upřímné a vroucí modlitby nedostáváme žádnou odpověď. Je zapotřebí víry, abychom pamatovali na to, že Pán odpovídá na modlitby ve svém čase a svým způsobem tak, aby nám požehnal co nejlépe. Nebo si při hlubší úvaze často uvědomíme, že již velmi dobře víme, co dělat máme.

Nebudte prosím zklamaní, když to vše nebude fungovat hned najednou. Podobně jako když se učíme cizímu jazyku, i toto vyžaduje procvičování a úsilí. Budte si však prosím vědomi toho, že jazyku Ducha se můžete naučit, a když to dokážete, dodá vám to velkou víru a spravedlivou moc.

Cením si rady našeho milovaného proroka, presidenta Thomase

S. Monsona, který řekl: „Těm, kteří jsou v dosahu mého hlasu a kteří zápasí s problémy a těžkostmi, velkými i malými, pravím, že modlitba je zdrojem duchovní síly; je to cesta k dosažení pokoje. Modlitba je prostředkem, kterým přistupujeme k našemu Otci v nebi, který nás miluje. Promlouvejte k Němu v modlitbě a pak naslouchejte odpovědi. Skrze modlitbu se dějí zázraky.“ („Snažte se být těmi nejlepšími“, *Liahona*, květen 2009, 68.)

Jsem hluboce vděčný za výsadu, že mohu v modlitbě přicházet ke svému svatému Nebeskému Otci. Jsem vděčný za bezpočet případů, kdy mě slyšel a odpověděl mi. Víím, že On žije, protože mi odpovídá – někdy předvídavým a zázračným způsobem. Také pokorně svědčím o tom, že Ježíš, Jeho svatý Syn, je náš žijící Spasitel. Toto je Jeho Církev a Jeho království na zemi; toto dílo je pravdivé. Thomas S. Monson, za kterého se vroucně modlíme, je Jeho prorok. O tomto svědčím s naprostou jistotou ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz Francis M. Lyman, „Proprieties in Prayer“, Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. (1987–92), 3:76–79; B. H. Roberts, comp., *The Seventy's Course in Theology*, 5 vols. (1907–12), 4:120; *Encyclopedia of Mormonism* (1992), „Prayer“, 1118–19; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. (1966), 583.

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Píseň, která již nezazní

Ačkoli neznáme všechny odpovědi, známe jisté důležité zásady, které nám umožňují čelit tragédiím s vírou a důvěrou.

Mnoho lidí čelí na cestě smrtelností vážným problémům či dokonce tragédiím. Po celém světě jsme svědky příkladů zkoušek a utrpení.¹ Naše srdce se dotýkají televizní záběry ukazující smrt, náhlé utrpení a beznaděj. Sledujeme, jak Japonci hrdinsky zápasí se zničujícími následky zemětřesení a vln tsunami. Při strašlivých záběrech zhroutil věž Světového obchodního centra, které jsme si nedávno připomněli, jsme znovu pocítili bolest. Kdykoli se o takové tragédii dozvíme, obzvláště když kvůli ní trpí nevinní lidé, cosi se v nás pohne.

Občas mají tragédie ryze osobní povahu. Syn nebo dcera zemřou v mladém věku nebo podlehnou zničující nemoci. Život milujícího rodiče vyhasne z důvodu nedbalosti nebo nehody. Kdykoli dojde k tragédii, truchlíme a snažíme se nést si navzájem své břímě.² Bědujeme nad tím, co už nebude dokončeno – nad písní, která již nezazní.

Mezi nejčastější otázky, které církevní vedoucí dostávají, patří tyto: „Proč spravedlný Bůh dopouští, aby se děly špatné věci, obzvláště dobrým lidem?“ „Proč ti, kteří jsou spravedliví a jsou v Pánově službě, nejsou vůči takovým tragédiím imunní?“

Ačkoli neznáme všechny odpovědi,

známe jisté důležité zásady, které nám umožňují čelit tragédiím s vírou a důvěrou v to, že pro každého z nás je připravena světlá budoucnost. K těm nejdůležitějším zásadám patří tyto:

Zaprvé – máme Otce v nebi, který nás osobně zná a miluje a který dokonale rozumí našemu trápení.

Zadruhé – Jeho Syn, Ježíš Kristus, je náš Spasitel a Vykupitel, a Jeho Usmíření nejen že umožňuje spasení a oslavení, ale také vynahradí veškerou životní nespravedlnost.

Zatřetí – součástí Otcova plánu štěstí pro Jeho děti je nejen předsmrtný a smrtelný život, ale také věčný život, k němuž patří i veliké a slavné znovushledání s těmi, které jsme ztratili. Všechny křivdy budou vynahrazeny, a náš pohled se bude vyznačovat jasným a bezchybným náhledem a porozuměním.

Těm, kteří nemají poznání Otcova plánu, nerozumějí mu nebo v něj nevěří – těm, kteří se na svět dívají jen očima smrtelnosti a vidí jen války, násilí, nemoci a zlo – se z jejich omezeného pohledu může tento život zdát deprimující, chaotický, nespravedlný a bezvýznamný. Církevní vedoucí přirovnávají tento pohled k někomu, kdo začne sledovat divadelní hru o třech jednáních až od prostředku.³ Ti, kteří neznají Otcův plán, nerozumějí

tomu, co se stalo v prvním jednání, neboli v předsmrtné existenci, a jaké záměry tam byly stanoveny; a nerozumějí ani objasnění a rozuzlení, které je obsahem třetího jednání, čímž je ono nádherné naplnění Otcova plánu.

Mnozí si neuvědomují, že ti, kteří se zdají být znevýhodněni, ač ne vlastní vinou, nebudou nakonec díky Otcově láskyplnému a všezahrnujícímu plánu v žádné nevýhodě.⁴

Za několik měsíců uplyne 100 let od tragického potopení zaoceánského parníku *Titanic*. Katastrofální okolnosti této strašlivé události dojmají lidstvo již celé století. Příznivci tohoto nového luxusního parníku, který měl jedenáct podlaží a byl dlouhý téměř jako tři fotbalová hřiště⁵, pronášeli přehnaná a nepodložená tvrzení o tom, jak je *Titanic* bezpečný i ve studených vodách plných ledovců. Tato loď byla považována za nepotopitelnou; a přesto, když zmizela pod hladinou ledového Atlantiku, přišlo více než 1 500 duší o svůj smrtelný život.⁶

Potopení *Titaniku* je v mnoha ohledech metaforou života a mnoha zásad evangelia. Je to dokonalý příklad toho, jak zrádné je dívat se na svět jen očima smrtelnosti. Ztráta životů byla ve svém důsledku katastrofální, nicméně šlo o neúmyslnou nehodu. Spolu s krveprolitím způsobeným dvěma světovými válkami a s nedávným 10. výročím zničení věží Světového obchodního centra se nám v naší době odkrývá pohled na šokující, trýznivé a morální otázky týkající se událostí, jež jsou způsobeny zlovolným používáním svobody jednání. Důsledky těchto tragédií hroživě dopadají na rodiny, přátele i celé národy, bez ohledu na příčinu.

Pokud jde o *Titanic*, lidé díky němu poznali, jak nebezpečná je chloubka a plavba neklidnými vodami,

a také to, že Bůh nikomu nestrání.⁷ Ti, které tato tragédie postihla, pocházeli z rozličného prostředí. Někteří byli bohatí a známí, jako například John Jacob Astor; ale byli tam také dělníci, imigranti, ženy, děti a členové posádky.⁸

Svaté posledních dnů spojují s *Titanikem* nejméně dva příběhy. Oba ilustrují to, jak obtížné je pro nás porozumět zkouškám, utrpením a tragédiím, a poskytují doporučení, jak se s nimi můžeme vyrovnat. První příběh je ukázkou toho, jak máme být vděční za požehnání, která získáváme, a za to, že některé problémy nás minou. V příběhu vystupuje Alma Sonne, který později sloužil jako generální autorita.⁹ Byl mým presidentem kůlu, když jsem se narodil v Loganu v Utahu. Měl jsem se starším Sonnem pohovor před misí. V té době mívali všichni budoucí misionáři pohovor s generální autoritou. Starší Sonne měl na můj život veliký vliv.

Když byl Alma mladý, měl přítele, který byl v Církvi méně aktivní. Jmenoval se Fred. Bavili se spolu mnohokrát o službě na misii a Alma Sonne nakonec přesvědčil Freda k tomu, aby se připravil a na misii sloužil.

Oba byli povoláni do Britské misie. Na konci jejich misie objednal starší Sonne – tajemník misie – jízdenky pro jejich návrat do Spojených států. Koupil lístky na *Titanic* pro sebe, Freda a čtyři další misionáře, kteří také končili misii.¹⁰

Když nadešel čas odjezdu, z nějakého důvodu se Fred zpozdil. Starší Sonne stornoval všech šest jízdenek na panenskou plavbu tohoto nového luxusního parníku a zarezervoval jízdenky na loď, která odplouvala příští den.¹¹ Čtyři misionáři, kteří byli nadšení z toho, že se poplaví na *Titaniku*, vyjádřili zklamání. Reakce staršího Sonneho je parafrází příběhu o Jozefovi a jeho bratřech v Egyptě, jak jej známe z Genesis: „Jak se můžeme vrátit domů a nemít s sebou toho chlapce?“¹² Starší Sonne svým společníkům vysvětlil, že všichni přijeli do Anglie společně, a všichni se také mají společně vrátit domů. Starší Sonne se pak dozvěděl o potopení *Titaniku* a s vděčností řekl svému příteli Fredovi: „Zachránil jsi mi život.“ Fred odpověděl: „Ne, ty jsi zachránil život mně, když jsi mě dostal na tuhle misii.“¹³ Všichni tito misionáři pak poděkovali Pánu za to, že ušetřil jejich život.¹⁴

Někdy, jako tomu bylo v případě staršího Sonneho a jeho společníků, k těm, kteří jsou věrní, přicházejí veliká požehnání. Máme být vděční za všechna ta láskyplná milosrdenství, kterých se nám v životě dostává.¹⁵ Neuvědomujeme si spoustu požehnání, která ze dne na den získáváme. Je nesmírně důležité, abychom měli v srdci ducha vděčnosti.¹⁶

Písma hovoří jasně – těm, kteří jsou spravedliví, následují Spasitele a dodržují Jeho přikázání, se bude v zemi dařit.¹⁷ Má-li se nám dařit, je nezbytné, abychom v životě měli Ducha.

Avšak spravedlivost, modlitba a věrnost nevede ve smrtelnosti vždy jen ke šťastným koncům. Mnozí zažijí náročné zkoušky. Když k nim dojde, prosté skutky jako projevení víry a vyhledání kněžského požehnání Boha jistě potěší. Pán prohlásil: „A starší ... budou zavoláni a budou se za ně modliti a vloží ruce své na ně ve jménu mém; a jestliže zemřou, zemřou pro mě, a jestliže budou žít, budou žít pro mě.“¹⁸

Je poučné, že onen druhý příběh, jež pojí Svaté posledních dnů s *Titanikem*, neměl v tomto životě šťastný konec. Ireně Corbettové bylo 30 let.

Byla to mladá manželka a matka z Prova v Utahu. Měla pozoruhodné talenty jako umělkyně a hudebnice; byla to také učitelka a zdravotní sestra. Po naléhání jednoho zdravotníka v Provu se zúčastnila šestiměsíčního studijního kurzu pro porodní asistentky v Londýně. Její velikou touhou bylo měnit ve světě věci k lepšímu. Byla pečlivá, přemýšlivá, zbožná a statečná. Jedním z důvodů, proč se rozhodla vrátit se do Spojených států na *Titaniku*, bylo to, že si myslela, že na lodi spolu s ní poplují i misionáři a že tak bude ve větším bezpečí. Irene je jedna z těch několika málo žen, které tuto hroznou tragédii nepřežily. Většina žen a dětí byla posazena do záchranných člunů a nakonec byla zachráněna. Nebyl však dostatek záchranných člunů pro všechny. Říká se však, že Irene do žádného člunu nenastoupila, protože se jako zdravotní sestra věnovala potřebám mnoha pasažérů, kteří se zranili během srážky s ledovcem.¹⁹

Existuje mnoho druhů překážek a problémů. Některé nám dávají nezbytné zkušenosti. Nepříznivé situace v tomto smrtelném životě nejsou dokladem nedostatečné víry nebo nedokonalosti všezahrnujícího plánu našeho Otce v nebi. Tavičův oheň skutečně hoří, a charakterové vlastnosti a spravedlivost, jež se tříbí v peci strastí a soužení, nás zdokonalují a očišťují a připravují nás na setkání s Bohem.

Když byl Prorok Joseph Smith vězněn v žaláři v Liberty, Pán mu řekl, že lidstvo mohou postihnout rozmanité pohromy. Spasitel jednak prohlásil: „Jestliže budeš uvržen do hlubiny; jestliže se vzdouvající vlny spiknou proti tobě; jestliže se prudké větry stanou nepřítelem tvým; ... a všechny prvky se spolčí, aby zatarasily cestu; ... tyto věci ti dají zkušenosti a budou

pro dobro tvé.“²⁰ A na závěr Spasitel řekl: „Dny tvé jsou známy a roků tvých nebude napočítáno méně; tudíž, neboj se ..., neboť Bůh bude s tebou na věky věků.“²¹

Některé problémy jsou způsobeny svobodou jednání druhých lidí. Svoboda jednání je nezbytná pro osobní duchovní růst a rozvoj. Zlovolné chování je jedním z prvků svobody jednání. Velitel Moroni tuto velmi důležitou nauku vysvětlil takto: „Pán strpívá, aby spravedliví byli zabiti, aby jeho spravedlnost a soud mohly přijít na zlovolné.“ Pán jasně řekl, že spravedliví nejsou ztraceni, nýbrž „vcházejí v odpočinutí Pána, svého Boha“²². Zlovolní se budou zodpovídat ze všech krutostí, kterých se dopustili.²³

Některé problémy přicházejí následkem neposlušnosti Božích zákonů. Zdravotní komplikace, jež jsou způsobeny kouřením, alkoholem a drogami, jsou enormní. Počet vězňů odsouzených za zločiny, k nimž vedl alkohol a drogy, je také velmi vysoký.²⁴

Množství rozvodů zapříčiněných nevěrou je také významné. Mnohým těmto utrpením a soužením by se dalo zabránit poslušností Božích zákonů.²⁵

Můj milovaný president misie,

starší Marion D. Hanks (který zemřel v srpnu), nás jako misionáře vyzval k tomu, abychom se naučili z paměti citát, který nám pomůže zdolávat překážky smrtelnosti: „Neexistuje žádná náhoda, žádná zkáza ani žádný úděl, které by dokázaly zmařit či zbrzdit či přemoci pevně rozhodnutí odhodlané duše.“²⁶

President Hanks podotkl, že toto se netýká úplně všech problémů, na které narazíme, ale v duchovní oblasti to platí. Jeho radu v životě často oceňuji.

Jednou z příčin oné strašlivé ztráty životů na *Titaniku* bylo to, že na něm nebyl dostatek záchranných člunů. Bez ohledu na zkoušky, kterým v tomto životě čelíme, Spasitelovo Usmíření poskytuje záchranný člun pro každého. Pro ty, kteří mají pocit, že jejich zkoušky jsou nespravedlivé, Usmíření učiní zadost všem nespravedlnostem života.²⁷

Mimořádně náročným úkolem pro ty, kteří ztratili své blízké, je oprostít se od lpění na ztracených životních příležitostech. Často ti, kteří zemřeli předčasně, projevovali mimořádné schopnosti, zájmy či talenty. Se svým omezeným chápáním budujeme nad tím, co už nebude dokončeno – nad písní, která již nezazní. Tomuto se někdy říká „zemřít s písní v hrudi“. Píseň v tomto případě představuje jakýkoli nenaplněný potenciál. Někdy lidé učinili důležité přípravy, ale ve smrtelnosti se jim nedostane příležitosti své schopnosti předvést.²⁸ Jedna často citovaná báseň, „Žalozpěv napsaný na venkovském hřbitově“ od Thomase Graye, se zmiňuje o takových ztracených příležitostech:

*Mnoho květin rozkvétá bez povšimnutí druhých.
A jejich krásou se kochá jen pouštní vánek.*²⁹

Ztracené příležitosti se mohou týkat rodiny, zaměstnání, talentů, zkušeností či druhých lidí. O toto všechno sestra Corbettová přišla. Zůstaly po ní písně, které již nezaspívala, potenciál, který ve smrtelném životě nenaplnila. Když se však díváme z širokého a jasného pohledu evangelia, a ne jen z omezeného pohledu smrtelné existence, poznáváme onu nádhernou věčnou odměnu, kterou nám slibuje milující Otec ve svém plánu. Jak učil apoštol Pavel: „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslyšalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, [to] připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“³⁰ Jeden verš z jedné oblíbené náboženské písně poskytuje útěchu, potěšení a jasný pohled: I když svou píseň nedokážu zazpívat, Ježíš ji uslyší.³¹

Spasitel řekl: „Tudíž, nechť srdce vaše je ... utěšeno; ... Upokojte se a vězte, že já jsem Bůh.“³² Máme Jeho zaslíbení, že i se svými dětmi budeme zpívat „[písně] věčné radosti“³³. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Jan 16:33.
2. Viz Mosiáš 18:8–9; viz také 2. Nefi 32:7.
3. Viz Boyd K. Packer, „The Play and the Plan“ (Fireside Církevního vzdělávacího systému pro mladé dospělé, 7. května 1995), str. 3. „Ve smrtelnosti jsme jako divák, který přichází do divadla ve chvíli, kdy se zvedá opona pro druhé dějství. Zmeškali jsme první dějství ... a věta „A všichni žili šťastně až navěky“ nikdy nezaznívá ve druhém dějství. Tato věta patří do třetího dějství, kdy jsou záhady rozluštěny a všechno je uvedeno do pořádku.“ Viz také Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (1979), str. 37: „Bůh ... vidí počátek i konec. ... Tato představa ... je něco, co my, smrtelníci, nedokážeme pochopit. Nedokážeme si to spočítat, protože nemáme všechna čísla. Jsme blokováni dimenzí času a narážíme na problém omezeného pohledu, jímž se vyznačuje tento druhý stav.“
4. Ti, kteří zemřou, než dosáhnou let zodpovědnosti, jsou spaseni v celestiálním království (viz Nauka a smlouvy 137:10).

- Ti, kteří zemřeli bez poznání evangelia a kteří by ho přijali, kdyby k tomu měli příležitost, také zdědí celestiálního království (viz Nauka a smlouvy 137:7). Kromě toho dokonce i ti, jejichž život byl méně než statečný, budou v příslušné době pozhnání životem, který bude lepší než tento (viz Nauka a smlouvy 76:89).
5. Viz Conway B. Sonne, *A Man Named Alma: The World of Alma Sonne* (1988), 83.
 6. Viz Sonne, *A Man Named Alma*, 84.
 7. Viz Skutkové 10:34; viz také „The Sinking of the World’s Greatest Liner“, *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 250.
 8. Viz *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 250.
 9. Starší Sonne je strýcem staršího L. Toma Perryho.
 10. Viz Sonne, *A Man Named Alma*, 83.
 11. Viz Sonne, *A Man Named Alma*, 83–84; viz také „From the Mission Field“, *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 254: „Misionáři, již jsou uvolněni a vracejí se domů. – Následující misionáři byli se ctí uvolněni a odpluli domů 13. dubna 1912 na parníku *Mauretania*. Z Velké Británie – Alma Sonne, George B. Chambers, Willard Richards, John R. Sayer, F. A. [Fred] Dahle. Z Nizozemska – L. J. Shurtliff.“
 12. Viz Genesis 44:30–31, 34.
 13. Frank Millward, „Eight Elders Missed Voyage on Titanic“, *Deseret News*, July 24, 2008, M6.
 14. Viz „Friend to Friend“, *Friend*, Mar. 1977, 39.
 15. Viz David A. Bednar, „Láskyplná milosrdenství Páně“, *Liahona*, květen 2005, 99–102.

16. Viz Nauka a smlouvy 59:21.
17. Viz Alma 36:30.
18. Nauka a smlouvy 42:44.
19. Rozhovor z 30. října 2010 s Donaldem M. Corbettem, vnukem Irene Corbettové. Rozhovor vedl Gary H. Cook.
20. Nauka a smlouvy 122:7.
21. Nauka a smlouvy 122:9.
22. Alma 60:13.
23. Spasitel jasně řekl, že „pohoršení“ přijdou, „ale běda [tomu], skrze kohož přicházejí“ (Lukáš 17:1.)
24. 89. oddíl Nauky a smluv – „řád a [vůle] Boží ohledně časného spasení všech svatých v posledních dnech“ (verš 2) – stále více žehná Svatým posledních dnů.
25. Viz Nauka a smlouvy 42:22–24.
26. Viz „Will“, *Poetical Works of Ella Wheeler Wilcox* (1917), 129.
27. Viz „Usmíření“, *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), 50–51.
28. Viz „The Song That I Came to Sing“, *The Complete Poems of Rabindranath Tagore’s Gitanjali*, ed. S. K. Paul (2006), 64: „Píseň, kterou jsem měl zazpívat, již nezaspívám. / Celý život jsem strávil utahováním a uvolňováním strun na svém nástroji.“
29. Thomas Gray, „Elegy Written in a Country Church Yard“, *The Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks (1999), 279.
30. 1. Korintským 2:9.
31. Viz „Jasno v duši“, *ZNPPD 2*, č. 5.
32. Nauka a smlouvy 101:16; viz také Žalm 46:10.
33. Nauka a smlouvy 101:18; viz také Nauka a smlouvy 45:71.

President Thomas S. Monson

Než se sejdeme zas

Kéž je Duch, kterého zde pocítujeme, s námi, a zůstává s námi v našem každodenním životě.

Bratři a sestry, vím, že se mnou budete souhlasit, že tato konference byla velmi inspirující. Během posledních dvou dnů jsme ve velké hojnosti pocítovali Ducha Páně, který se dotýkal našeho srdce a upevňoval naše svědectví o tomto božském díle. Děkujeme každému, kdo se na konferenci podílel, včetně Bratří, kteří pronášeli modlitby.

My všichni jsme zde proto, že milujeme Pána a chceme Mu sloužit. Svědčím vám o tom, že Nebeský Otec o nás ví. Uznávám Jeho ruku ve všech věcech.

Hudba byla opět nádherná a já osobně i celá Církev děkujeme těm, kteří jsou ochotni dělit se s námi v tomto ohledu o své talenty.

Bratřím, kteří byli na této konferenci uvolněni, vyjadřujeme hlubokou vděčnost. Sloužili věrně a dobře a významně přispěli dílu Páně.

Vyjadřuji nesmírnou vděčnost svým věrným a oddaným rádcům a veřejně jim děkuji za to, jakou podporu a pomoc mi poskytují. Jsou to vskutku moudří a rozumní muži, a jejich služba je neocenitelná.

Děkuji svým bratřím z Kvora Dvanácti za jejich nesmírně schopnou a neúnavnou službu na díle Páně. Rovněž děkuji členům kvor Sedmdesáti a Předsedajícímu biskupstvu za

jejich nesobeckou a užitečnou službu. Podobně vyjadřuji vděčnost i za ženy a muže, kteří slouží jako generální úředníci pomocných organizací.

Bratři a sestry, ujišťuji vás, že Nebeský Otec ví o těžkostech, kterým

dnes ve světě čelíme. Miluje každého z nás a bude nám žehnat, když se budeme snažit dodržovat Jeho přikázání a vyhledávat Ho v modlitbě.

Jsme nesmírně požehnáni tím, že máme znovuzřízené evangelium Ježíše Krista. Dává nám odpovědi na otázky týkající se toho, odkud jsme přišli, proč jsme zde a kam půjdeme, až budeme odcházet z tohoto života. Dává našemu životu smysl, účel a naději.

Děkuji vám za to, jak ochotně si vzájemně sloužíte. Jsme Boží ruce na této zemi a máme povinnost milovat Jeho děti a sloužit jim.

Děkuji vám za všechno, co děláte ve svém sboru či odbočce. Děkuji vám za vaši ochotu sloužit ve funkcích, do nichž jste povoláni, ať již jsou jakékoli.

Každé povolání je pro pokrok díla Páně důležité.

Konference je nyní za námi. Až se budeme vracet domů, kéž tak činíme bezpečně. Kéž zjistíme, že během naší nepřítomnosti nedošlo k žádným problémům. Kéž je Duch, kterého zde pocítujeme, s námi, a zůstává s námi v našem každodenním životě. Kéž si vzájemně projevujeme větší laskavost. Kéž vždy konáme dílo Páně.

Kéž na vás spočívají nebeská požehnání. Kéž je váš domov naplněn souladem a láskou. Kéž neustále vyživujete své svědectví, aby pro vás mohlo být ochranou před protivníkem.

Jako váš pokorný služebník si z celého srdce přeji konat Boží vůli a sloužit Jemu i vám.

Mám vás rád; modlím se za vás. Rád bych vás opět požádal, abyste na mě i na všechny generální autority pamatovali v modlitbách. Jsme s vámi zajedno v úsilí nést toto podivuhodné dílo kupředu. Svědčím o tom, že jsme v tom všichni společně, a že každý muž, žena a dítě zastávají určitou úlohu. Kéž nám Bůh dá sílu, schopnost a odhodlání zhostit se své úlohy dobře.

Vydávám vám svědectví o tom, že toto dílo je pravdivé, že náš Spasitel žije a že vede a řídí svou církev zde na zemi. Zanechávám vám své svědectví, že Bůh, náš Věčný Otec, žije a miluje nás. Je vskutku naším Otcem, a je skutečnou bytostí. Kéž si uvědomujeme a chápeme, jak moc je ochoten být nám nablízku, jak moc je ochoten nám pomáhat, jak moc nás má rád a kolik toho pro nás dělá a je ochoten dělat.

Kéž vám žehná. Kéž Jeho zaslíbený pokoj zůstává s vámi nyní i nadále.

Loučím se s vámi, dokud se za šest měsíců nesejdeme zas, a činím tak ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele a Vykupitele, amen. ■

Julie B. Becková

Generální presidentka Pomocného sdružení

Co bych si přála, aby mé vnučky věděly o Pomocném sdružení – a také moji vnuci

Od prvního dne znovuzřízení evangelia v této dispensaci Pán potřeboval a potřebuje, aby se věrné ženy zapojily do díla jako Jeho učednice.

Je to výsada promlouvat k vám na tomto historickém shromáždění. Je to požehnání, že tu spolu jsme. Za tu dobu, co sloužím jako generální presidentka Pomocného sdružení, jsem si sestry z Pomocného sdružení této církve velmi oblíbila, a Pán mi pomohl více porozumět tomu, jak na nás pohlíží a co od nás očekává.

Toto poselství jsem nazvala „Co bych si přála, aby mé vnučky věděly o Pomocném sdružení – a také moji vnuci“. Mé nejstarší vnučky pilně pracují na programu Osobní pokrok a osvojují si návyky a vlastnosti spravedlivých žen. Ony a jejich vrstevnice brzy převezmou zodpovědnost za toto celosvětové společenství sester.

Doufám, že to, co zde řeknu, pomůže jim i všem, kteří to uslyší nebo si to přečtou, získat jasnou představu

o tom, co Pán pro své dcery zamýšlel, když bylo Pomocné sdružení organizováno.

Dávný model učednictví

Přála bych si, aby mé vnučky věděly, že dnešní Pomocné sdružení je zorganizováno podle modelu učednictví, jenž existoval v dávné církvi. Když Spasitel zorganizoval svou církev v novozákonní době, „ženy měly na [Jeho] službě zásadní podíl“.¹ Martu a Marii, jež patřily mezi Jeho nejoddanější následovnice, navštívil u nich doma. Zatímco Mu Marta naslouchala a podle tehdejších zvyklostí Ho obsluhovala, pomohl jí pochopit, že může udělat ještě něco navíc. Pomohl Martě a Marii pochopit, že si mohou zvolit onu „dobrou stránku“, která jim nebude odňata.² Tato laskavá poznámka

se stala pozváním, aby se zapojily do Pánovy služby. A Martino silné svědectví o Spasitelově božskosti nám později v Novém zákoně dává určitou představu o její víře a učednictví.³

Jak pročítáme dále Nový zákon, dozvídáme se, že apoštolové pokračovali v budování Pánovy Církve. Také se dozvídáme o věrných ženách, jejichž učednictví přispělo k růstu Církve. Pavel hovořil o ženách–učednicích například v Efezu⁴ a Filipis.⁵ Tento model učednictví se však ztratil spolu s Pánovou Církví během odpadlictví.

Když Pán začal skrze Proroka Josepha Smitha znovuzřizovat svou Církev, opět zahrnul do modelu učednictví i ženy. Několik měsíců po formálním zorganizování Církve Pán zjevil, že Emma Smithová má být ustanovena jako vedoucí a učitelka v Církvi a jako oficiální pomocnice svého manžela, Proroka.⁶ Ve svém povolání pomáhat Pánovi budovat Jeho království obdržela pokyny, jak rozvíjet víru a osobní spravedlivost, jak posilovat svou rodinu a domov a jak sloužit ostatním.

Přála bych si, aby mé vnučky věděly, že od prvního dne znovuzřizování evangelia v této dispensaci

Pán potřeboval a potřebuje, aby se věrné ženy zapojily do díla jako Jeho učednice.

Jeich mimořádný přínos se projevil například v misionářské práci. Velký růst Církve na počátku byl možný díky tomu, že věrní muži byli ochotni opustit rodinu a putovat na neznámá místa a snášet strádání a těžkosti jen proto, aby mohli učit evangelium. Tito muži však věděli, že by na tuto misi jít nemohli, pokud by ženy v jejich životě, které se staraly o domov a živnost a finančně zajišťovaly rodinu i misionáře, neměly naprostou víru a nebyly jejich spolehlivými partnery. Sestry také pečovaly o tisíce obrácených, kteří se shromáždili v jejich komunitách. Byly hluboce oddány novému způsobu života, při němž pomáhaly budovat Pánovo království a zapojovaly se do Jeho práce spasení.

Ve spojení s kněžstvím

Přála bych si, aby mé vnučky věděly, že Pán inspiroval Proroka Josepha Smitha, aby ženy Církve zorganizoval „pod kněžstvím podle vzoru kněžství“⁷ a aby je učil, „jak mohou získat výsady, požehnání a dary kněžství“.⁸

Když bylo Pomocné sdružení oficiálně zorganizováno, Emma Smithová pokračovala ve svém povolání jako vedoucí. Byla jmenována presidentkou organizace, aby sloužila společně s dvěma rádkyněmi v jejím předsednictvu. Členky tohoto předsednictva nebyly zvoleny hlasem voličů, jak bylo zvykem v organizacích mimo Církve, ale byly povolány zjevením, byla jim vyjádřena podpora těmi, které měly vést, a byly ustanoveny vedoucími kněžství k službě ve svém povolání, a tak byly „povolán[ny] Bohem, skrze prorocství a skrze vkládání rukou těch, kteří mají pravomoc“.⁹ Díky tomu, že toto předsednictvo bylo zorganizováno pod kněžstvím, mohlo ke konkrétním úkolům přijímat vedení od Pána a Jeho proroka. Zorganizování Pomocného sdružení umožnilo, aby Pánova zásobárna talentů, času a prostředků byla spravována s moudrostí a v pořádku.

Tato první skupina žen rozuměla tomu, že jim byla dána pravomoc učit, inspirovat a organizovat sestry jako učednice, aby pomáhaly v Pánově práci spasení. Na prvních shromážděních se tyto sestry dozvěděly hlavní cíle Pomocného sdružení

– prohlubovat víru a osobní spravedlivost, posilovat rodinu a domov a vyhledávat potřebné a pomáhat jim.

Přála bych si, aby mé vnučky věděly, že zorganizování Pomocného sdružení bylo nezbytnou součástí přípravy Svatých na výsady, požehnání a dary, jež lze nalézt jen v chrámu. President Joseph Fielding Smith učil, že Pomocné sdružení „je zásadní součástí království Božího na zemi“ a že „je navrženo a pracuje tak, aby pomáhalo svým věrným členkám získat věčný život v království našeho Otce“.¹⁰ Můžeme si představit, jaké to muselo pro sestry být na oněch prvních shromážděních Pomocného sdružení v červeném cihlovém obchodě Josepha Smitha, naproti vrchu, na němž se stavěl chrám, když je Prorok učil, že „má vzniknout vybraná společnost, oddělená od všeho zla světa, dokonalá, ctnostná a svatá“.¹¹

Přála bych si, aby si mé vnučky cenily chrámu tak jako sestry v počátcích Pomocného sdružení, které věřily, že požehnání chrámu jsou tou nejvyšší odměnou a velkým cílem každé ženy Svatých posledních dnů. Přála bych si, aby se mé vnučky, stejně jako sestry v prvním Pomocném sdružení, denně

snažily stát se dostatečně vyspělými pro uzavření a dodržování posvátných chrámových smluv, a aby, až do chrámu půjdou, věnovaly pozornost všemu, co se tam říká a koná. Požehnání chrámu je vyzbrojí mocí¹² a požehnají jim, aby mohly obdržet „klíč poznání Boha“.¹³ Skrze kněžské obřady, jež lze nalézt jen v chrámu, budou požehnány, aby dokázaly splnit své božské, věčné zodpovědnosti, a učiní slib, že budou žít jako oddané učednice. Jsem vděčná za to, že jedním z Pánových hlavních záměrů při organizování Pomocného sdružení bylo dát ženám zodpovědnost vzájemně si pomáhat připravit se „na ona větší požehnání kněžství, jež se nacházejí v obřadech a smlouvách chrámu“.¹⁴

Útočiště a vliv celosvětového společenství sester

Přála bych si, aby mé vnučky poznaly onen důležitý vliv a schopnost tohoto velkého celosvětového společenství sester v Pomocném sdružení. Od roku 1842 se Církev rozšířila daleko za hranice města Nauvoo a Pomocné sdružení se nyní nachází ve více než 175 zemích, v nichž sestry

hovoří více než 80 jazyky. Každý týden jsou organizovány nové sbory a odbočky a nová Pomocná sdružení se připojují ke stále rostoucímu společenství sester „rozšířenému po všech kontinentech“.¹⁵ Když bylo Pomocné sdružení co do počtu členek poměrně malé a bylo organizováno převážně v Utahu, jeho vedoucí mohly zaměřit většinu své organizační práce a učednictví na místní sociální programy a obecně prospěšnou práci. Zakládaly domácí hospodářství a realizovaly projekty na budování nemocnic a skladování obilí. Práce Pomocného sdružení v jeho počátcích pomohla vytvořit modely učednictví, jež se nyní uplatňují po celém světě. Jak Církev roste, Pomocné sdružení nyní dokáže naplňovat své cíle v každém sboru a odbočce, v každém kůlu a okrsku, přičemž se přizpůsobuje ve stále se měnícím světě.

Sestry z Pomocného sdružení po celém světě prožívají každý den celou paletu obtížných úkolů a zkušeností smrtelnosti. Ženy a jejich rodiny dnes osobně čelí nesplněným očekáváním, duševním, tělesným a duchovním nemocem, nehodám a smrti. Některé sestry trpí osamělostí a zklamáním,

protože nemají vlastní rodinu, a jiné trpí následky nesprávných rozhodnutí, jež učinili členové jejich rodiny. Některé zažily válku nebo hlad nebo přírodní katastrofy a jiné se setkávají s tíhou závislosti, nezaměstnanosti nebo nedostatečného vzdělání a kvalifikace. Všechny tyto těžkosti jsou schopny nás donutit dotknout se samotného dna naší víry a vyčerpávají sílu jednotlivců i rodin. Jedním z Pánových záměrů pro zorganizování sester do učednictví bylo poskytnout jim pomoc, která by je povznesla nad „vše, co brání radosti a pokroku žen“.¹⁶ V každém sboru a odbočce je Pomocné sdružení tvořené sestrami, jež dokáží vyhledávat a získávat zjevení a radit se s vedoucími kněžství, a vzájemně se tak posilovat a pracovat na řešeních, jež jsou vhodná pro jejich rodiny a obce.

Přála bych si, aby mé vnučky věděly, že díky Pomocnému sdružení se jejich učednictví prohlubuje a ony se mohou s ostatními zapojit do té impozantní a heroické práce, kterou vykonával Spasitel. Práce, o jejíž vykonání jsou sestry v této Církvi žádány v dnešní době, není svým rozsahem nijak skromná a pro Pána rozhodně není bezvýznamná. Skrze svou věrnost

mohou sestry pocítovat, že Pán je s nimi spokojen, a mohou být požehnány společenstvím Jeho Ducha.

Mé vnučky by také měly vědět, že společenství sester v Pomocném sdružení může být útočištěm a může nabízet bezpečí a ochranu.¹⁷ Naše doba bude stále obtížnější, ale věrné sestry z Pomocného sdružení se sjednotí, aby chránily domovy Sionu před pronikavými hlasy světa a před zhoubnými a dráždivými vlivy protivníka. A skrze Pomocné sdružení budou učeny a posilovány a vliv spravedlivých žen bude moci požehnat ještě většímu počtu dětí našeho Otce.

Učednictví starostlivé péče a služby

Přála bych si, aby mé vnučky věděly, že navštěvující učení je vyjádřením jejich učednictví a důležitým způsobem, jak cítit své smlouvy. Tento prvek našeho učednictví se má velmi blížit Spasitelově službě. V počátcích Pomocného sdružení existoval v každém sboru navštěvující výbor, jenž byl pověřen hodnocením potřeb a vybíráním darů k rozdělení mezi potřebné. Během let se sestry a vedoucí v Pomocném sdružení učily krok za krokem a zlepšovaly své schopnosti pečovat o druhé. Občas se více

soustředily na to, aby se vzájemně navštěvovaly, učily lekce a nechávaly vzkazy u sester, které nebyly právě doma. Tyto činnosti pomohly sestrami učit se modelům starostlivé péče. Stejně jako se lidé v době Mojžíšově zaměřili na to, aby dodržovali dlouhý seznam pravidel, sestry v Pomocném sdružení se občas svazovaly mnoha psanými i nepsanými pravidly ve snaze naučit se vzájemně se posilovat.

Vzhledem k tomu, kolik pomoci a ochrany je dnes v životě sester a jejich rodin zapotřebí, Nebeský Otec potřebuje, abychom si osvojily vyšší způsob a své učednictví projevovaly upřímnou péčí o Jeho děti. S tímto důležitým cílem na paměti se vedoucí nyní učí žádat o zprávy o duchovním a časném blahu sester a jejich rodin a o službě, jež jim byla poskytnuta.¹⁸ Navštěvující učitelky nyní mají zodpovědnost „upřímně poznat každou sestru a mít ji rády, pomáhat jí posilovat víru a poskytovat jí službu“.¹⁹

Jako Spasitelovy oddané učednice se zdokonalujeme ve schopnosti dělat to, co by dělal On, kdyby tady byl. Víme, že pro Něj je podstatná naše péče, a tak se snažíme soustředit se na to, abychom o sestry pečovaly, namísto na plnění úkolů

Itu, Brazílie

podle seznamu. Opravdová služba se pozná více podle hloubky naší pravé lásky než podle dokonalosti našich statistik. Úspěšnost naší služby při navštěvujícím učení poznáme podle toho, zda sestry mohou říci: „Má navštěvující učitelka mi pomáhá duchovně růst,“ a „Vím, že moje navštěvující učitelka má o mě a o mou rodinu upřímný zájem,“ a „Když mám problémy, vím, že má navštěvující učitelka něco udělá, aniž ji o to požádám.“ Vedoucí, které chápou důležitost služby druhým, se budou spolu radit, aby vyhledávaly a získávaly zjevení o tom, jak vzdělávat navštěvující učitelky a jak organizovat a provádět inspirovanou službu.

Navštěvující učení je také rozšířením biskupova pověření pečovat o Pánovo stádo. Biskup a presidentka Pomocného sdružení potřebují služby inspirovaných navštěvujících učitelek, jež jim pomáhá plnit jejich zodpovědnosti. Díky službě navštěvujících učitelek může presidentka Pomocného sdružení vědět o situaci jednotlivých sester ve sboru a podat o tom zprávu biskupovi při setkání s ním.

President Thomas S. Monson nás učil, že „když se s neochvějnou vírou snažíme plnit zodpovědnosti, jež nám byly svěřeny, když při plnění zodpovědností usilujeme o inspiraci Všemohoucího, můžeme dokázat zázraky“. ²⁰ Přála bych si, aby se mé vnučky podílely na zázracích, až se budou snažit proměnit navštěvující učení v takový model učednictví, který Pán při svém návratu ocení.

Naplňujeme účel Pomocného sdružení

Mé vnučky mohou nyní tyto a mnohé další důležité zásady Pomocného sdružení studovat v příručce *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society [Dcery v mém království – historie a dílo*

Pomocného sdružení]. V této knize je zaznamenán odkaz Pomocného sdružení a žen této Církve. Pomůže celému světovému společenství sester sjednotit se a ztotožnit se s cíli Pomocného sdružení a s modely a výsadami učedníků. Je to svědectví o tom, že ženy mají v plánu štěstí našeho Otce nepostradatelnou úlohu, a poskytují to neochvějně měřítko toho, čemu věříme, co děláme a co budeme obhajovat. První předsednictvo nás povzbuzuje, abychom „tuto knihu studovaly a dovolily jejím nadčasovým pravdám a inspirujícím příkladům mít vliv na náš život“.²¹

S vědomím, že organizace Pomocného sdružení je božského původu, president Joseph F. Smith řekl sestrám v Pomocném sdružení: „Vy máte vést svět, a zvláště vést ženy světa. ... Jste hlavou,“ řekl, „ne chvostem“.²² Až se bude čas Pánova příchodu blížit, přála bych si, aby se mé vnučky staly silnými a věrnými ženami, jež zásady a modely Pomocného sdružení uplatňují v životě. Až se pro ně Pomocné sdružení stane způsobem života, doufám, že budou službou v jednotě s druhými naplňovat jeho božské cíle. Mám svědectví o pravé znovuzřízené Církvi Ježíše Krista a jsem vděčná za model

učednictví, jež byl znovuzřízen, když Pán inspiroval Proroka Josepha Smitha, aby zorganizoval Pomocné sdružení. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 3.
2. Viz Lukáš 10:38–42.
3. Viz Jan 11:20–27.
4. Viz Skutkové 18:24–26; Římanům 16:3–5.
5. Viz Filipenským 4:1–4.
6. Viz Nauka a smlouvy 25.
7. Joseph Smith, v *Daughters in My Kingdom*, 12.
8. Joseph Smith, v *History of the Church*, 4:602.
9. Články víry 1:5.
10. Joseph Fielding Smith, v *Daughters in My Kingdom*, 97.
11. Joseph Smith, v *Daughters in My Kingdom*, 15.
12. Viz Nauka a smlouvy 109:22; viz také Sheri L. Dew, v *Daughters in My Kingdom*, 128.
13. Nauka a smlouvy 84:19; viz také Ezra Taft Benson, in *Daughters in My Kingdom*, 129.
14. *Daughters in My Kingdom*, 131.
15. Boyd K. Packer, v *Daughters in My Kingdom*, 99.
16. John A. Widtsoe, v *Daughters in My Kingdom*, 25.
17. Viz *Daughters in My Kingdom*, 86–87.
18. Viz *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9. 5.4.
19. *Handbook 2*, 9.5.1.
20. Thomas S. Monson, v *Daughters in My Kingdom*, 91.
21. První předsednictvo, v *Daughters in My Kingdom*, ix.
22. Joseph F. Smith, v *Daughters in My Kingdom*, 66.

Silvia H. Allredová

První rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Pravá láska nepomíjí

Proste o to, abyste byly naplněny darem pravé lásky, čisté lásky Kristovy.

S manželem jsme nedávno navštívili Nauvoo v Illinois. Během návštěvy jsme také seděli v horní místnosti červeného cihlového obchodu, kde měl Prorok Joseph Smith kancelář a místo pro podnikání. Pozorně jsme naslouchali průvodci, který vyprávěl o některých historických událostech Znovuzřízení, ke kterým tam došlo.

Myslela jsem na založení Pomocného sdružení a na to, čemu Prorok Joseph učil sestry z Pomocného sdružení právě v této místnosti. Z tohoto učení vznikly základní zásady, na nichž bylo Pomocné sdružení vybudováno. Již od počátku bylo cílem upevňovat víru, posilovat domovy Sionu a vyhledávat potřebné a pomáhat jim. Tyto cíle jsou vždy v souladu s učením našich proroků.

Na jednom z oněch prvních shromáždění Prorok Joseph citoval Pavlova slova Korintským. Pavel ve svém mocném pojednání o pravé lásce mluví o víře, naději a pravé lásce a uzavírá je slovy: „Ale největší z nich jestiť [pravá] láska“.¹

Popisuje vlastnosti, které pravá láska ztělesňuje. Řekl:

„[Pravá] láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není vše-
tečná, nenadýmá se.

... Nehledá svých věcí, nezpouzí se, neobmýšlí zlého.

Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě.

Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.

[Pravá] láska [nepomíjí].“²

Když Prorok Joseph mluvil k sestřím, řekl: „Neomezujte se ve svém vnímání ctností svého bližního. ... Máte-li činit to, co činil Ježíš, musíte otevřít svou duši vůči ostatním. ... Zatímco budete růst v nevinnosti a ctnosti, zatímco budete růst v dobrotivosti, necht se vaše srdce rozprostře – necht se otevře vůči ostatním – musíte být shovívavé a snášet chyby a omyly lidí. Jak drahocenné jsou duše lidské!“³

Slova z písem „Pravá láska nepomíjí“ se stala mottem Pomocného sdružení, protože vyjadřují toto učení a pověření, které Prorok Joseph Smith dal sestřím z Pomocného sdružení – aby „pomáhaly chudým“ a „spasily duše“.⁴

Tyto základní zásady přijaly sestry v Pomocném sdružení na celém světě, neboť toto je podstatou práce Pomocného sdružení.

Co je to pravá láska? Jak můžeme pravou lásku získat?

Prorok Moroni definuje pravou lásku jako čistou lásku Kristovu,⁵ zatímco Pavel učí, že „[pravá láska] ... jest svazek dokonalosti“,⁶ a Nefi nám

připomíná, že „Pán Bůh dal přikázání, aby všichni lidé měli pravou lásku, kterážto pravá láska je láska“.⁷

Když se zamyslíme nad Pavlovým předchozím popisem pravé lásky, zjistíme, že pravá láska není nějaký ojedinělý čin nebo něco, co dáváme, ale je to stav bytí, stav srdce, jsou to laskavé pocity, které plodí láskyplné skutky.

Mormon také učí, že pravá láska je udělována pravým učedníkům Páně a že pravá láska očišťuje ty, kteří ji mají.⁸ Kromě toho se dovídáme, že pravá láska je božský dar, o nějž musíme usilovat a modlit se. Pravou lásku musíme mít v srdci, abychom mohli zdědit celestiální království.⁹

Když porozumíme tomu, že Pán nás žádá, abychom se „[oděli] poutem pravé lásky“,¹⁰ musíme se ptát, jaké vlastnosti nám budou pomáhat si pravou lásku osvojit.

Nejprve musíme mít touhu pravou lásku prohlubovat a více se podobat Kristu.

Dalším krokem je modlitba. Mormon nás nabádá, abychom „[se modlili] k Otci z celé síly srdce, [abychom] mohli býti naplněni touto láskou“. Tato božská láska je pravá láska, a když jsme naplněni touto láskou, tak „[budeme] jako on“.¹¹

Každodenní čtení písem nás může v myšlenkách přivádět ke Spasiteli a k touze být více takovými, jako je On.

Ve své kanceláři jsem si pověsila obraz od Minervy Teichertové s názvem *Záchrana ztraceného beránka*. Zobrazuje Spasitele, jak stojí mezi svými ovečkami a něžně v náručí chová malého beránka. Pomáhá mi to připomínat si Jeho prosbu: „Pasiž ovce mé,“¹² což podle mne znamená sloužit všem okolo a věnovat zvláštní pozornost potřebným.

Spasitel je dokonalým příkladem toho, jak projevovat pravou lásku.

Během své služby ve smrtelnosti projevovat soucit s hladovými, s hříšníky, se sužovanými a s nemocnými. Sloužil chudým i bohatým; ženám, dětem i mužům; rodině, přátelům i cizím. Odpuštěl těm, kteří Ho obviňovali, a trpěl a zemřel za celé lidstvo.

Prorok Joseph Smith také během svého života praktikoval pravou lásku, když druhým projevovat bratrskou lásku a úctu. Lidé ho dobře znali pro jeho laskavost, lásku, soucit a zájem o druhé.

Dnes jsme požehnáni tím, že máme proroka, který je ztělesněním pravé lásky. President Thomas S. Monson je příkladem pro nás i pro celý svět. Na jeho ramenu spočívá plášť pravé lásky. Je laskavý, soucitný a štědrý;

Itu, Brazílie

je pravým služebníkem Pána Ježíše Krista.

President Monson učí: „Pravá láska znamená mít trpělivost s někým, kdo nás zklamal. Znamená to odolávat nutkání snadno se urazit. Znamená to akceptovat slabosti a nedokonalosti. Znamená to akceptovat lidi takové, jací opravdu jsou. Znamená to nehledět jen na fyzický vzhled, ale na vlastnosti, které se časem nevytratí. Znamená to odolávat nutkání rozdělovat druhé do kategorií.“¹³

Když máme pravou lásku, jsme ochotni sloužit a pomáhat druhým, i když se nám to nehodí a aniž bychom očekávali uznání nebo protislužbu. Nečekáme na pověření pomáhat, protože se to stává naší přirozeností. Když se rozhodneme být laskaví, starostliví, štedří, trpěliví, tolerantní, odpouštějící, vstřícní a nesobečtí, zjišťujeme, že oplýváme pravou láskou.

Pomocné sdružení poskytuje bezpočet způsobů, jak sloužit druhým. Jedním z nejdůležitějších způsobů, jak praktikovat pravou lásku, je navštěvující učení. Skrze účinné navštěvující učení máme mnoho příležitostí milovat, sloužit a pomáhat druhým. Když vyjadřujeme pravou lásku, očišťuje to a

posvěcuje to naši duši a pomáhá nám to být více takovými, jako je Spasitel.

Žasnu nad tím, když vidím bezpočet skutků pravé lásky, které denně po celém světě vykonávají navštěvující učitelky, které nesobecky slouží potřebám jednotlivých sester a jejich rodin. Těmto věrným navštěvujícím učitelkám říkám: „Když pomáháte sestřám, které máte na starosti, pečujete o ně, pozvedáte je, utěšujete je, nasloucháte jim, když je povzbuzujete, sytíte, učíte a posilujete, tak skrze tyto malé skutky pravé lásky následujete Spasitele a působíte jako nástroj v Jeho ruce.“ Dovolte mi uvést několik krátkých příkladů takové služby.

Rosa trpí vysilující cukrovkou a jinými nemocemi. Do Církve vstoupila před několika lety. Je osamocenou matkou s dospívajícím synem. Často musí být na několik dnů hospitalizována. Její laskavé navštěvující učitelky ji nejen odvázejí do nemocnice, ale v nemocnici ji i navštěvují a utěšují a také dohlížejí na jejího syna doma i ve škole. Navštěvující učitelky jsou pro ni přítelkyněmi i rodinou.

Kathy po několika návštěvách jedné sestry zjistila, že tato sestra neumí číst, ale že se to chce naučit.

Kathy jí nabídla pomoc, i když věděla, že to bude vyžadovat čas, trpělivost a soustavné úsilí.

Emily je mladá manželka, která hledala pravdu. Její manžel Michael se o náboženství moc nezajímal. Když Emily onemocněla a byla nějaký čas v nemocnici, tak Cali, sestra z Pomocného sdružení, která je také její sousedkou, nosila rodině jídlo, starala se o miminko, uklízela dům a zařídila, aby Emily obdržela kněžské požehnání. Tyto skutky pravé lásky obměkčily Michaelovo srdce. Rozhodl se chodit na církevní shromáždění a scházet se s misionáři. Emily a Michael byli nedávno pokřtěni.

Pravá láska nepomíjí. Pravá láska „dobrotivá jest, ... nehledá svých věcí, ... všecko snáší, ... [všechno snáší]“.¹⁴

President Henry B. Eyring řekl:

„Historie Pomocného sdružení je plná příběhů o této úžasné nesobecké službě. ...

Toto sdružení se skládá z žen, jejichž pocity pravé lásky vycházejí z jejich srdce změněného tím, že jsou hodny smluv nabízených pouze v Pánově pravé Církvi, a že tyto smlouvy dodržují. Jejich pocity pravé lásky vycházejí z Něho, skrze Jeho Usmíření.

Jejich skutky pravé lásky se řídí Jeho příkladem – a vycházejí z vděčnosti za Jeho nekonečný dar milosrdenství – a Svatým Duchem, jehož Pán sesílá, aby doprovázel Jeho služebnice při jejich milosrdném poslání. A díky tomu konají, a jsou pro druhé schopny konat, neobyčejné věci, a nacházejí radost, i když jejich vlastní nenaplněné potřeby jsou velké.“¹⁵

Když sloužíme a projevujeme pravou lásku druhým, pomáhá nám to překonávat naše vlastní těžkosti, čímž se nám jeví snesitelnější.

Nyní se vracím k tomu, co učil Prorok Joseph sestry v prvních dnech Znovuzřízení. Když zdůrazňoval uplatňování pravé lásky a dobrotivosti, řekl: „Budete-li žít podle těchto zásad, jak veliká a slavná bude vaše odměna v celestiálním království! Budete-li žít podle svých výsad, andělům nebude možné zabránit v tom, aby nebyli vašimi společníky.“¹⁶

Stejně jako tomu bylo v prvních dnech v Nauvo, kde sestry vyhledávaly potřebné a pomáhaly jim, tak je tomu i dnes. Sestry v království jsou velkými pilíři duchovní síly, soucitné služby a oddanosti. Oddané navštěvující učitelky navštěvují jedna druhou a

vzájemně o sebe pečují. Následují Spasitelův příklad a dělají to, co dělal On.

Všechny ženy v Pomocném sdružení mohou být naplněny láskou a mohou vědět, že jejich malé skutky pravé lásky mají uzdravující moc pro druhé i pro ně samotné. Poznávají naprosto jistě, že pravá láska je čistá láska Kristova a nikdy nepomíjí.

Když čtete historii Pomocného sdružení, bude vás to inspirovat, takže zjistíte, že tato důležitá zásada evangelia je červenou nití, která se prolíná celou knihou.

Na závěr vyzývám všechny ženy Církve, aby naléhavě prosily o to, aby byly naplněny darem pravé lásky, čisté lásky Kristovy. Použijte veškeré své prostředky k tomu, abyste konaly dobro a přinášely pomoc a spasení lidem kolem vás i své rodině. Pán bude korunovat vaše úsilí úspěchem.

Kéž naše poznání veliké lásky, kterou k nám Otec a Syn chovají, a kéž naše víra a vděčnost za Usmíření na nás zapůsobí tak, že budeme pěstovat pravou lásku a uplatňovat ji vůči všem lidem kolem nás. To je má modlitba ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Korintským 13:13.
1. Korintským 13:4–8.
- Joseph Smith, v *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 23.
- Joseph Smith, v *Daughters in My Kingdom*, 17.
- Moroni 7:47.
- Kolossenským 3:14.
2. Nefi 26:30.
- Viz Moroni 7:48.
- Viz Eter 12:34; Moroni 10:21.
- Nauka a smlouvy 88:125.
- Moroni 7:48.
- Viz Jan 21:16–17.
- Thomas S. Monson, „Pravá láska nepomíjí“, *Liahona*, listopad 2010, 124.
1. Korintským 13:4, 5, 7, 8.
- Henry B. Eyring, „Trvalý odkaz Pomocného sdružení“, *Liahona*, listopad 2009, 121.
- Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 450.

Barbara Thompsonová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu
Pomocného sdružení

Přimkni se k smlouvám

Když budeme mít víru v Krista a budeme se přimykát ke svým smlouvám, získáme radost, o které se píše ve svatých písmech a kterou nám slibují proroci posledních dnů.

Pozdvihni srdce své a raduj se a přimkni se k smlouvám, které jsi učinila.¹ Vždy, když tento verš čtu, pociťuji radost. V srdci se raduji, když přemýšlím o zaslíbeních a mnohých požehnáních, která jsou součástí mého života, když se snažím přimykát se k smlouvám, jež jsem uzavřela s Nebeským Otcem.

Letos mi zemřeli oba rodiče, a proto bylo nutné, abychom vyklidili jejich dům a připravili ho na prodej. Když jsme se sourozenci během několika posledních měsíců vyklízeli dům našich rodičů a třídili, co v něm bylo, našli jsme záznamy rodinné historie a mnoho dalších důležitých listin a dokumentů. Bylo fascinující pročitat si osobní zápisky a patriarchální požehnání mých rodičů a prarodičů. Připomnělo mi to smlouvy, které uzavřeli a dodržovali.

Moje babička, Ellen Hanks Rymarová, byla mladou maminkou, když v roce 1912 obdržela patriarchální požehnání. Když jsem si její požehnání četla, zaujaly mě tyto řádky tak, že jsem si je zapamatovala: „Byla jsi vyvolena již před založením země a jsi vyvoleným duchem, který přišel na svět v tuto dobu. ... Tvé svědectví bude zveleboeno a ty budeš schopna ho vydávat. ... Ničitel usiluje o tvé

zničení, ale pokud se budeš přimykát ke svému Bohu, [ničitel] nebude mít moc, aby ti ublížil. Díky své věrnosti budeš mít velikou moc a ničitel před tebou prchne kvůli tvé spravedlivosti. ... Pokud se v hodině strachu svého a zkoušek svých odebereš v modlitbě do své skryté komůrky, tvé srdce bude utěšeno a překážky budou odstraněny.“²

Babičce bylo slíbeno, že pokud bude dodržovat své smlouvy a bude zůstat Bohu nablízku, Satan nad ní nebude mít žádnou moc. Dále nalezne útěchu a pomoc v dobách zkoušek. Tato zaslíbení se v jejím životě naplnila.

Dnes chci hovořit o 1) důležitosti přimykání se k smlouvám a 2) o radosti a ochraně, které plynou z dodržování našich smluv.

Některé z mých příkladů pocházejí z knihy *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society [Dcery v mém království – historie a dílo Pomocného sdružení]*. Tato kniha obsahuje příklady žen, které díky dodržování smluv nalezly velikou radost.

Důležitost přimykání se k smlouvám

V Biblickém slovníku se píše, že smlouva je dohoda uzavřená mezi Bohem a člověkem. „Bůh s potěšením

stanovuje podmínky smlouvy, které člověk přijímá. ... Evangelium je uspořádáno tak, že zásady a obřady se přijímají skrze smlouvu, díky níž je na příjemce vložena důrazná povinnost a zodpovědnost dodržovat daný závazek.“³ Slovo *přimknout se* ve spojení „přimknout se k smlouvám“ znamená něčeho se „pevně a důsledně držet“.⁴

V písmech se dozvídáme o mužích a ženách, kteří uzavírali smlouvy s Bohem. Bůh dal pokyny ohledně toho, jak tyto smlouvy dodržovat, a poté, když lidé tyto smlouvy dodržovali, přicházela slíbená požehnání.

Například skrze obřad křtu uzavíráme smlouvu s Nebeským Otcem. Na křest se připravujeme tím, že máme víru v Pána Ježíše Krista, činíme pokání z hříchů a jsme ochotni vzít na sebe jméno Krista. Činíme závazek, že budeme dodržovat přikázání Boží a vždy pamatovat na Spasitele. Zavazujeme se „nésti si navzájem břemena svá, aby byla lehká“. Dáváme najevo, že jsme ochotni truchlit s těmi, kteří truchlí, a utěšovat ty, kteří mají útechy zapotřebí.⁵

Ve svatých chrámech přijímáme další posvátné obřady a uzavíráme další smlouvy. V počátečních dnech Znovuzřízení Prorok Joseph Smith horlivě usiloval o to, aby Svatí obdrželi zaslíbená požehnání chrámu. Pán řekl: „Nechť je tento dům postaven mému jménu, abych v něm mohl lidu svému zjevovat obřady své.“⁶

„Jedním z Pánových záměrů při zorganizování Pomocného sdružení bylo připravit Jeho dcery na větší požehnání kněžství, která se nacházejí v chrámových obřadech a smlouvách. Sestry v Nauvoo očekávaly dokončení chrámu s velkým nadšením, neboť věděly, jak Prorok Joseph Smith slíbil Mercy Fielding Thompsonové, že obdarování je ‚vyvede z temnoty do podivuhodného světla‘.“⁷

„V chrámu Nauvoo se po jeho zasvěcení shromáždilo více než 5 000 Svatých, aby mohli obdržet obdarování a pečeticí obřady předtím, než se vydají na cestu“ do údolí Solného jezera.⁸ President Brigham Young a mnoho vedoucích Církve a chrámových pracovníků trávili dny i noci tím, že sloužili v chrámu, aby tato důležitá práce mohla být pro Svaté vykonána.

Naše smlouvy nás posilují v dobách dobrých i těžkých. President Boyd K. Packer nám připomíná, že „jsme lidem smlouvy. Zavazujeme se, že budeme udílet ze svých prostředků formou času, peněz i talentů – vše, čím jsme a vše, co máme – ve prospěch království Božího na zemi. Jednoduše řečeno uzavíráme smlouvu, že budeme činit dobro. Jsme lidem smlouvy a chrám je ústředním bodem našich smluv. Je zdrojem smlouvy.“⁹

Písma nám připomínají: „A toto bude naše smlouva – že budeme kráčet ve všech nařízeních Páně.“¹⁰

Když se přimykáme ke svým smlouvám, získáváme veliká požehnání.

Radost a ochrana plynoucí z dodržování smluv

V Knize Mormonově se dočítáme o kázání krále Beniamina. Král Benjamin učil svůj lid o Ježíši Kristu a o tom, že Kristus přijde na zemi a vytrpí strasti všeho druhu. Učil je, že Kristus usmíří hříchy celého lidstva a že Jeho jméno je jediným jménem, jímž může člověk získat spasení.¹¹

Poté, co si lidé toto nádherné učení vyslechli, pokořili se a celým srdcem zatoužili po tom, aby byli osvobozeni od hříchu a byli očistěni. Činili pokání a vyznali víru v Ježíše Krista. Uzavřeli s Bohem smlouvu, že budou dodržovat Jeho přikázání.¹²

„Sestoupil na ně Duch Páně a byli naplněni radostí, obdrževše odpuštění hříchů svých, majíce pokoj svědomí pro nesmírnou víru, kterou měli v Ježíše Krista.“¹³

Další příklad radosti plynoucí z věrného dodržování přikázání Božích a sdílení Jeho evangelia s druhými nám dává Ammon. Ammon a jeho bratři pomohli tisícům lidí přijít ke Kristu. Těmito slovy Ammon vyjádřil své pocity, když bylo pokřtěno tolik lidí a když tito lidé uzavřeli smlouvu s Bohem:

„Jaký veliký důvod máme radovati se.“¹⁴

„Radost má je úplná, ano, srdce mé přetéká radostí a já se budu radovati ze svého Boha.“¹⁵

„Nemohu říci ani nejmenší část toho, co cítím.“¹⁶

„Nikdy nebyli lidé, kteří by měli tak veliký důvod k radosti jako my.“¹⁷

Uzavírání a dodržování posvátných smluv nám umožňuje mít Ducha Svatého, aby byl s námi. A právě tento Duch „naplní duši tvou radostí“.¹⁸

Druhá světová válka přinesla mnoha lidem po celém světě velké utrpení. Svatí v Německu prošli mnohými zkouškami. Sestra Maria Speidelová byla věrnou presidentkou Pomocného sdružení ve Stuttgartu v Německu. Když mluvila o tom, jakými zkouškami prošli, řekla: „Naše důvěra v Pána a naše svědectví o Jeho Církvi se pro nás staly pilířem síly. ... S radostí zpíváme písně Sionu a vkládáme důvěru v Pána. On vše napraví.“¹⁹

Opět vidíme, že když členové dodržovali své smlouvy, pociťovali radost i v době nesmírných těžkostí.

Sarah Richová byla spravedlivá žena, která bydlela v Nauvoo a která byla povolána sloužit v chrámu předtím, než byli Svatí z města vyhnáni. O požehnání chrámových smluv

se vyjádřila těmito slovy: „Mnohá požehnání, která jsme získali v domě Páně, nám přinášela radost a útěchu uprostřed všeho našeho soužení a dodávala nám víru v Boha, neboť jsme věděli, že nás Bůh na neznámé cestě, která ležela před námi, povede a bude nás podporovat.“²⁰

Krátce předtím Svatí dokončili chrám Kirtland a mnozí se zúčastnili jeho zasvěcení. Po zasvěcení Pán tento chrám přijal. Pán řekl Svatým, že se mají „velice radovati v důsledku požehnání, jež budou vylévána ... na hlavu lidu [Jeho]“.²¹

Neustále jsem svědkem požehnání, která přicházejí do života členů díky tomu, že se po celé zemi staví více a více svatých chrámů. V roce 2008 jsem byla svědkem radosti ve tváři jedněch manželů z Ukrajiny, kteří mi vyprávěli, jak jezdí do Freibergu v Německu, aby tam přijímali chrámové obřady. Cesta do chrámu autobusem trvala těmto oddaným členům 27 hodin jedním směrem, a nemohli tam jezdit často. Byli nadšení z toho, že brzy bude dokončen chrám Kyjev na Ukrajině, který budou moci navštěvovat mnohem častěji. Tento chrám je již otevřený a tisíce lidí v něm nacházejí požehnání.

Při čtení životopisu své babičky jsem se dozvěděla o tom, jak moc se radovala ze svých smluv. Velmi ráda chodila do chrámu a vykonávala obřady za tisíce lidí, kteří již zemřeli. Bylo to její životní poslání. Více než 20 let sloužila jako chrámová pracovnice v chrámu Manti v Utahu. Popisovala, že proto, aby mohla vychovávat své děti a sloužit druhým tím, že za ně vykoná práci v chrámu, byla mnohokrát zázračně uzdravena. Jako její vnoučata jsme s jistotou věděli, že babička Rymerová byla spravedlivou ženou, která dodržovala své smlouvy a která si přála, abychom

činili totéž. Až se budou lidé po naší smrti probírat naší pozůstalostí, naleznou tam důkaz, že jsme dodržovali své smlouvy?

Na poslední generální konferenci nám náš milovaný prorok, prezident Thomas S. Monson, řekl toto: „Chodíme-li vy i já do svatého domu Božího a pamatujeme-li na smlouvy, které v něm uzavíráme, budeme lépe schopni snést každou zkoušku a překonat každé pokušení. V těchto posvátných svatyních najdeme pokoj; budeme osvěženi a posíleni.“²²

Znovu opakuji: „Pozdvihni srdce své a raduj se a přimkni se k smlouvám, které jsi učinila.“²³ Dodržování smluv přináší skutečnou radost a štěstí. Je útěchou a pokojem. Je ochranou před zlovolnostmi tohoto světa. Dodržování smluv nám pomůže v dobách zkoušek.

Svědčím o tom, že když budeme mít víru v Krista a budeme se přimykát ke svým smlouvám, získáme radost, o které se píše ve svatých písmech a kterou nám slibují proroci posledních dnů.

Drahé sestry, mám vás ráda a

doufám, že tuto velkou radost budete zažívat i ve svém životě. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 25:13.
2. Patriarchální požehnání udělené Walterem E. Hanksem 25. října 1912 ve městě Lyman, Wayne County, Utah.
3. Bible Dictionary, „Covenant“.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), „cleave“.
5. Viz Mosiáš 18:8–9; viz také Thomas S. Monson, „Co jsem dnes pro někoho udělal?“ *Liahona*, listopad 2009, 85–87.
6. Nauka a smlouvy 124:40.
7. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 131–132.
8. *Daughters in My Kingdom*, 29.
9. Boyd K. Packer, *The Holy Temple* (1980), 170.
10. Nauka a smlouvy 136:4.
11. Viz Mosiáš 3:5–18.
12. Viz Mosiáš 4:2; 5:5.
13. Mosiáš 4:3.
14. Alma 26:1.
15. Alma 26:11.
16. Alma 26:16.
17. Alma 26:35.
18. Nauka a smlouvy 11:13.
19. Maria Speidelová, v *Daughters in My Kingdom*, 76.
20. Sarah Richová, v *Daughters in My Kingdom*, 30.
21. Nauka a smlouvy 110:9–10.
22. Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světu“, *Liahona*, květen 2011, 93.
23. Nauka a smlouvy 25:13.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Pomněnka

Modlím se a žehnám vám, abyste nikdy nezapomněly na to, že jste vsutku drahocennými dcerami v Božím království.

Milé sestry, raduji se z toho, že mohu být dnes s vámi. Vždy se těším na toto každoroční generální shromáždění Pomocného sdružení a na vynikající proslovy, které zde zazní. Děkuji vám, sestry. Je pro mne vzácnou ctí, že mě president Thomas S. Monson pověřil, abych k vám dnes promluvil a přidal několik myšlenek týkajících se vás, sester v Církvi.

Před nějakou dobou jsem s manželkou a s dcerou procházel nádhernou zahradou. Žasl jsem nad vznešeností a krásou Božího stvoření. A pak jsem si mezi všemi těmi nádhernými květy všiml drobných kvítků. Věděl jsem, jak se ta rostlinka jmenuje, protože již od dětství na ni mám krásné vzpomínky. Říká se jí pomněnka.

Přesně nevím, proč pro mě po celá ta léta tato drobná květina tolik znamená. Na první pohled vás nijak nezaujme, je snadné ji přehlédnout uprostřed větších a krásnějších květů, ale přesto je nádherná a její sytá barva odráží blankytně modré nebe – možná proto se mi tolik líbí.

A to její nádherné jméno! Jedna německá pověst vypráví, že když Bůh dokončil pojmenovávání všech rostlin, jedna zůstala beze jména. Tenkým hláskem k Němu zvolala: „Pomni i na mne, ó Pane!“

A Bůh odvětil, že její jméno bude pomněnka.

Dnes večer bych rád použil tento drobný kvítek jako metaforu. Pět okvětních lístků malé pomněnky mě inspiruje k tomu, abych se zmínil o pěti věcech, na které bychom určitě neměli zapomenout.

Zaprvé – nezapomeňte být trpělivé samy se sebou.

Chtěl bych vám říci něco, co, jak doufám, pochopíte správně – Bůh si je plně vědom toho, že vy ani já nejsme dokonalí.

Dovolu mi dodat – Bůh si je také plně vědom toho, že ani ti, o nichž si myslíte, že jsou dokonalí, dokonalí nejsou.

A přesto věnujeme tolik času a energie tomu, že se srovnáváme s ostatními – a obvykle porovnáváme své slabosti s jejich silnými stránkami. To nás nutí vytvářet si ve vztahu k sobě očekávání, jež nelze naplnit. V důsledku toho neoslavujeme své dobré úsilí, protože se zdá být méně významné než to, co dělá někdo jiný.

Každý má své silné i slabé stránky. Je úžasné, že máte silné stránky.

A k životu ve smrtelnosti patří i to, že máte stránky slabé.

Bůh nám chce pomáhat, abychom všechny své slabosti nakonec obrátili

v silné stránky,¹ ale ví, že jde o dlouhodobý cíl. Přeje si, abychom se stali dokonalými,² a pokud vytrváme na cestě učednictví, jednou se takovými staneme. Pokud takové ještě nejste, nic se neděje. Dál na tom pracujte, ale přestaňte se trestat.

Drahé sestry, mnohé z vás jsou nekonečně soucitné a trpělivé se slabostmi druhých. Pamatujte prosím na to, abyste byly soucitné a trpělivé i samy se sebou.

Mezitím buďte vděčné za všechny malé úspěchy, kterých dosáhnete doma, v rodinných vztazích, ve vzdělání a zaměstnání, v práci v Církvi a v osobním rozvoji. Tyto úspěchy vám mohou připadat nevýznamné a ostatní si jich možná nevšimnou, ale Bůh si jich všímá, podobně jako pomněnky, a pro Něho nevýznamné nejsou. Pokud si myslíte, že úspěchem může být jen dokonalá růže nebo úchvatná orchidej, mohou vám uniknout některé nádherné životní zážitky.

Když například trváte na tom, abyste každý týden měli rodinný domácí večer jako vystřížený z příručky – i když jste kvůli této snaze vy i všichni kolem nešťastní – možná to není úplně nejlepší přístup. Místo toho si položte otázku: „Co bychom mohli jako rodina podniknout, aby nás to bavilo, bylo to duchovní a sblížilo nás to?“ Takový rodinný domácí večer – i když může být nenáročný z hlediska rozsahu i realizace – může mít mnohem pozitivnější dlouhodobé výsledky.

Naše cesta za dokonalostí je dlouhá, ale můžeme žasnout dokonce i nad tím nejmenším úspěchem a nacházet v něm radost.

Zadruhé – nezapomeňte na rozdíl mezi dobrou obětí a pošetilou obětí.

Přinést přijatelnou obět znamená vzdát se něčeho dobrého kvůli

něčemu jinému, co má mnohem větší hodnotu.

Vzdát se několika chvil spánku, abyste pomohly dítěti, které má noční můru, je dobrou obětí. Dobře to známe. Zůstat vzhůru celou noc a ohrožovat své zdraví, abyste dceři vyrobily dokonalé doplňky k nedělním šatům, možná tak dobrou obětí není.

Pokud věnujeme nějaký čas studiu písem nebo přípravě na výuku lekce, je to dobrá oběť. Strávení mnoha hodin vyšíváním názvu lekce na ručně vyrobené chňapky na nádobí pro každou členku třídy možná dobrou obětí není.

Každý člověk je jiný a každá situace je jiná, a dobrá oběť v jednom případě může být v jiném případě obětí pošetilou.

Jak můžeme poznat, co je důležité v naší situaci? Můžeme se zeptat sami sebe: „Věnuji čas a energii tomu, na čem záleží nejvíce?“ Můžeme dělat mnoho dobrých věcí, ale nemůžeme je dělat všechny. Náš Nebeský Otec

je nejvíce potěšen tehdy, když obětujeme něco, co je dobré, kvůli něčemu, co je z věčného hlediska mnohem důležitější. Někdy to může znamenat dokonce i to, že se postaráme o malou, ale krásnou pomněnku namísto velké zahrady plné exotických květin.

Zatřetí – nezapomeňte být šťastné nyní.

V oblíbeném dětském příběhu *Karlík a továrna na čokoládu* tajuplný výrobce sladkostí pan Willy Wonka ukryje zlaté kupóny do pěti svých čokolád a rozhlásí, že ten, kdo kupón najde, vyhrává návštěvu továrny a doživotní příděl čokolády.

Na každém zlatém kupónu bylo napsáno: „Zdravím tě, šťastný nálezcce tohoto zlatého kupónu ... ! Čekají na tebe báječné věci! Čeká na tebe mnoho úžasných překvapení! ... Tajuplná a záračná překvapení tě potěší, ... naplní úžasem a vyvedou z míry.“³

V tomto známém dětském příběhu se lidé po celém světě zoufale snažili najít zlatý kupón. Někteří měli pocit,

že celé jejich budoucí štěstí závisí na tom, zda jim do ruky zlatý kupón padne či nikoli. Ve své dychtivosti lidé začali zapomínat na jednoduchou radost, kterou kdysi měli z čokolády. Čokoláda, která neobsahovala zlatý kupón, se stala předmětem naprostého zklamání.

I dnes tolik lidí čeká na svůj zlatý kupón – na kupón, který, jak jsou přesvědčeni, je klíčem ke štěstí, o němž vždy snili. Pro některé může být zlatým kupónem dokonalé manželství; pro jiné dům jak vystřižený z časopisu; nebo třeba zbavení se stresu či starostí.

Na spravedlivých touhách není nic špatného – doufáme v to, co je „ctnostné, milé nebo dobropověstné nebo chvályhodné“,⁴ a usilujeme o to. Problém nastává tehdy, když při čekání na nějakou budoucí událost – nalezení našeho zlatého kupónu – své štěstí odkládáme.

Jedna žena si více než cokoli jiného přála vdát se v chrámu za spravedlivého nositele kněžství a stát

se matkou a manželkou. Snila o tom celý život a byla by vskutku úžasnou matkou a milující manželkou. Její domov by byl naplněn láskyplnou dobrotivostí. Nikdy by tam nezaznělo nevlídné slovo. Nikdy by se jí nepřipálilo žádné jídlo. A její děti, místo aby někde vysedávaly s přáteli, by raději trávil večery a víkendy s maminkou a tatínkem.

Takový byl její zlatý kupón. Bylo to to jediné, na čem podle ní závisela celá její existence. Bylo to to jediné na celém světě, po čem zoufale toužila.

Nikdy se to však neuskutečnilo. A jak léta plynula, čím dál víc se stranila lidí a stávala se čím dál zahořklejší a dokonce zlostnější. Nedokázala pochopit, proč jí Bůh nechce její spravedlivé přání splnit.

Pracovala jako učitelka na základní škole a to, že byla celý den s dětmi, jí připomínalo, že její zlatý kupón se nikdy neobjevil. Léta plynula a ona byla čím dál zklamanější a stranila se lidí. Ostatním se v její přítomnosti vůbec nelíbilo a vyhýbali se jí, jak jen mohli. Své zklamání si vylévala dokonce i na dětech ve škole. Přestávala se ovládat a potácěla se mezi výbuchy hněvu a zoufalou osamělostí.

Tragické na tomto příběhu je to, že tato drahocenná žena si kvůli všemu tomu zklamání ohledně zlatého kupónu nevěštila pozhánání, která *již měla*. Neměla děti doma, ale byla jimi obklopena ve třídě. Nebyla pozhánána rodinou, ale Pán jí poskytl příležitosti, které má jen málo lidí – možnost ovlivňovat jako učitelka život stovek dětí a rodin k dobrému.

V tom se skrývá poučení, že když celé dny budeme čekat jen na úžasně růže, můžeme přehlédnout krásu a zázrak drobných pomněnek, které jsou všude kolem nás.

Tím nechci říci, že máme přestat doufat nebo že máme opouštět své

cíle. Nikdy se nepřestávejte snažit dosáhnout toho nejlepšího, co ve vás je. Nikdy nepřestávejte doufat v naplnění všech spravedlivých přání svého srdce. Nezavírejte ale oči ani srdce před prostou a jemnou krásou běžných okamžiků každého dne, z nichž se skládá plnohodnotný a dobře prožitý život.

Těmi nejšťastnějšími lidmi, které znám, nejsou ti, kteří našli zlatý kupón; jsou to ti, kteří během úsilí dosáhnout hodnotných cílů objevují a oceňují krásu a vůni všedních okamžiků. Jsou to ti, kteří krok za krokem spřádají v průběhu života tapiserii vděčnosti a zázraku. Jsou to ti, kteří jsou skutečně šťastní.

Začtvrté – nezapomeňte na ono „proč“ v evangeliu.

Někdy, v běhu povinností našeho života, neúmyslně přehlídíme jistou životně důležitou stránku evangelia Ježíše Krista – podobně jako člověk může přehlédnout krásnou a křehkou pomněnku. V horlivém úsilí plnit všechny povinnosti a závazky, které na sebe jako členové Církve bereme, někdy považujeme evangelium za dlouhý seznam úkolů, které musíme připojit ke svému již tak nekonečnému seznamu úkolů a které musíme, jakožto určitý časový úsek, nějak vměstnat do svého náročného harmonogramu. Soustředíme se na to, *co* Pán chce, abychom dělali, a na to, *jak* bychom to mohli udělat, ale někdy zapomínáme na to, *proč* to máme dělat.

Drahé sestry, evangelium Ježíše Krista není nějaká povinnost; je to cesta, kterou vyznačil náš milující Otec v nebi a která vede ke štěstí a pokoji v tomto životě a ke slávě a k nevy-slovitelnému naplnění v životě, který přijde. Evangelium je světlo, které proniká smrtelností a osvěcuje cestu před námi.

I když pochopení tohoto „co“ a „jak“ v evangeliu je důležité, věčný žár a vznešenost evangelia vyvěrá z onoho „proč“. Když pochopíme, *proč* nám Nebeský Otec dal tento vzor pro život, když pamatujeme na to, *proč* se zavazujeme, že tento vzor přijmeme jako základní součást svého života, pak evangelium přestává být břemenem, ale místo toho se stává radostí a potěšením. Stává se drahocenným a lahodným.

Nekráčejme po cestě ucednictví s očima upřenými na zem a nemysleme jen na úkoly a na zodpovědnosti, které leží před námi. Nekráčejme po cestě, aniž bychom si byli vědomi krásy nádherných pozemských i duchovních scénérií, které jsou kolem nás.

Drahé sestry, vyhledávejte vznešenost, krásu a nesmírnou radost plynoucí z onoho „proč“ v evangeliu Ježíše Krista.

To, „čeho“ a „jak“ máme být poslušni, vyznačuje cestu a udržuje nás na správné stezce. To, „proč“ máme být poslušni, posvěcuje naše činy a přetváří to všední v něco velkolepého. Zvelebujeme naše malé skutky poslušnosti a vytváří z nich svaté skutky zasvěcenosti.

Zapáté – nezapomeňte na to, že Pán vás miluje.

Když jsem se jako dítě díval na drobné pomněnky, cítil jsem se někdy jako ty květiny – malý a nevýznamný. Říkal jsem si, zda na mě rodina nebo Nebeský Otec nezapomenou.

Nyní po letech vzpomínám na onoho malého chlapce s laskavostí a soucitem. A nyní to vím – nikdy na mě nezapomněli.

A vím ještě něco dalšího: Jako apoštol našeho Mistra, Ježíše Krista, prohlašuji s jistotou a přesvědčením v srdci, že nezapomněli ani na vás!

jakoukoli ránu, uzdravit jakékoli zranění a zmírnit jakoukoli bolest.

Drahé sestry z Pomocného sdružení, jste nebi blíže, než si myslíte. Jste předurčeny k něčemu většímu, než si vůbec dokážete představit. Prohlubujte dál víru a osobní spravedlivost. Přijměte znovuzřízené evangelium Ježíše Krista za svůj způsob života. Hýčkejte si dar aktivity v této úžasné a pravé Církvi. Schraňujte si dar služby v této požehnané organizaci Pomocného sdružení. Posilujte dál domovy a rodiny. Vyhledávejte dál ty, kteří potřebují vaši i Pánovu pomoc, a pomáhejte jim.

Sestry, na oné malé pomněnce je něco inspirujícího a vznešeného. Doufám, že bude symbolem oněch maličkostí, díky nimž je váš život radostný a krásný. Nikdy prosím nezapomeňte na to, že musíte být trpělivé a soucitné samy se sebou, že některé oběti jsou lepší než jiné a že nemusíte čekat na zlatý kupón, abyste byly šťastné. Nikdy prosím nezapomeňte na to, že ono „proč“ v evangeliu Ježíše Krista vás bude inspirovat a pozvedat. A nikdy prosím nezapomeňte na to, že vás Nebeský Otec zná, miluje a opatruje.

Děkuji vám za to, kým jste. Děkuji vám za bezpočet skutků lásky a služby, které věnujete tolika lidem. Děkuji vám za vše, co ještě uděláte, abyste přinesly radost evangelia Ježíše Krista rodinám, Církvi, na místa, kde žijete, a národům po celém světě.

Sestry, máme vás rádi. Modlím se a žehnám vám, abyste nikdy nezapomněly na to, že jste vskutku drahocennými dcerami v Božím království, v posvátném jménu našeho milovaného Spasitele Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Eter 12:27.
2. Viz 3. Nefi 12:48.
3. Roald Dahl, *Charlie and the Chocolate Factory* (1964), 55–56.
4. Články víry 1:13.
5. Žalm 8:3–5.

Bůh na vás nezapomněl.

Sestry, ať jste kdekoli, ať se nacházíte v jakékoli situaci, Bůh na vás nezapomněl. Nehledě na to, jak temné se vaše dny mohou zdát, nehledě na to, jak nevýznamně se cítíte, nehledě na to, jaké stíny se nad vámi mohou vznášet, Nebeský Otec na vás nezapomněl. Ve skutečnosti vás miluje nekonečnou láskou.

Jen na to pomyslete – ta nejvznešenější, nejmocnější a nejnádhernější bytost ve vesmíru vás zná a pamatuje na vás! Miluje vás Král nekonečného prostoru a věčného času!

Ten, který stvořil hvězdy, a zná je, zná i mé jméno, stejně jako to vaše

– jste dcery Jeho království. Žalmista napsal:

„Když spatřuji nebesa tvá, dílo prstů tvých, měsíc a hvězdy, kteréž jsi tak upevnil, říkám:

Co jest člověk, že jsi naň pamětliv? ...

Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej.“⁴⁵

Bůh vás miluje, protože jste Jeho děti. Miluje vás, i když se někdy možná cítíte osaměle nebo děláte chyby.

Láska Boží a moc znovuzřízeného evangelia jsou vykupující a spásné. Pokud jen dovolíte, aby vám Jeho láska naplnila život, může ovázat

Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech

Níže uvedený seznam vybraných zážitků a příběhů z konferenčních proslovů lze použít při osobním studiu, rodinném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

ŘEČNÍK	PŘÍBĚH
Starší Richard G. Scott	(6) Richard G. Scott vytváří audionahrávku Knihy Mormonovy pro svou rodinu.
Starší José L. Alonso	(14) Vyděšeným rodičům se ztratí malý syn v rušném Mexico City.
President Boyd K. Packer	(16) Boyd K. Packer získává patriarchální požehnání.
President Dieter F. Uchtdorf	(19) Dieter F. Uchtdorf se účastní výcviku vojenských pilotů a pomáhá přitom na stavbě sborového domu. Věrný manželský pár působí pozitivně na druhé.
Starší David A. Bednar	(24) Mladí nositelé Aronova kněžství učí třídu rodinné historie.
Starší Neil L. Andersen	(28) James O. Mason a jeho manželka se rozhodnou neodkládat příchod dětí do rodiny. Scott a Becky Doriusovi adoptují děti po 25 letech manželství.
Starší Carl B. Cook	(33) Thomas S. Monson vybízí Carla B. Cooka, aby hleděl vzhůru. Sestry pouštějí do vzduchu heliem naplněné balónek, které představují jejich břemena.
Starší LeGrand R. Curtis ml.	(35) Méně aktivní členové nacházejí vykoupení, když jsou vyzváni, aby se vrátili do Církve.
Starší D. Todd Christofferson	(38) Přeživší člen Donnerovy výpravy si pamatuje ráno, kdy viděl Johnsonův ranč.
Starší W. Christopher Waddell	(50) Misionář Javier Misiego se setkává s mužem, který pokřtil jeho otce.
President Henry B. Eyring	(56) Mladý Henry B. Eyring a jeho biskup navštěvují sestru v jejich sboru. Gordon B. Hinckley a Henry B. Eyring pročítají pozdě v noci rukopis.
President Thomas S. Monson	(60) Thomas S. Monson se domnívá, že je jediným členem Církve ve výcvikovém táboře. Thomas S. Monson mluví s lidmi v autobuse o Církvi.
President Henry B. Eyring	(68) Henry B. Eyring má proslov na univerzitě a je požádán, aby nemluvil o svém svědectví o Ježíši Kristu. Henry B. Eyring bere dcery na návštěvu přítelkyně, která umírá na rakovinu. Umírající muž se obléká do nedělního, když má dostat kněžské požehnání. Po několika letech od útěku z domova muž čte Knihu Mormonovu a získává svědectví.
Starší Tad R. Callister	(74) Mladá žena svědčí své kamarádce o pravdivosti Knihy Mormonovy.
President Thomas S. Monson	(82) Thomas S. Monson se učí o moci modlitby, když získává zpět pětidolarovou bankovku, o níž se domníval, že o ni přišel. Thomas S. Monson je inspirován k tomu, aby oznámil, že na zasvěcení chrámu Frankfurt v Německu promluví Peter Mourik.
Starší Russell M. Nelson	(86) Obrácení manželé z Ruska si cení svého chrámového sňatku.
Starší Randall K. Bennett	(98) Randall K. Bennett nedbá na varování před silným mořským proudem.
Starší J. Devn Cornish	(101) J. Devn Cornish v odpověď na svou modlitbu zázračně nachází čtvrtdolar.
Starší Quentin L. Cook	(104) Alma Sonne ruší rezervaci na <i>Titaniku</i> . Irene Corbettová umírá na <i>Titaniku</i> .
Silvia H. Allredová	(114) Sestra trpící mnoha nemocemi nachází útěchu díky navštěvujícím učitelkám. Muž je obrácen poté, co navštěvující učitelky slouží jeho rodině.
President Dieter F. Uchtdorf	(120) Žena se stává zahořklou, protože se nevdala a neměla děti.

Učení pro naši dobu

Lekce na shromáždění Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení o čtvrté neděli budou věnovány „Učení pro naši dobu“. Jednotlivé lekce lze připravovat s využitím jednoho nebo více proslavů pronesených na poslední generální konferenci (viz níže uvedená tabulka). Presidenti kůlů a okrsků mohou rozhodnout, jaké proslavy se mají použít, nebo touto zodpovědností mohou pověřit biskupy a presidenty odboček. Vedoucí mají zdůrazňovat, jaký význam a užitek má to, když bratři Melchisedechova kněžství a sestry Pomocného sdružení studují v danou neděli tytéž proslavy.

Účastníky lekcí vyučovaných o čtvrté neděli povzbuzujeme, aby studovali poslední konferenční vydání časopisu a aby si ho nosili do třídy.

Doporučení pro přípravu lekcí z proslavů

Modlete se o to, aby při studiu a výuce proslavu(ů) byl s vámi Svatý Duch. Můžete být pokoušeni připravit

si lekci z jiných materiálů, avšak konferenční proslavy představují schválené studijní osnovy. Vaším úkolem je pomáhat druhým učit se evangeliu, tak jak bylo učeno na poslední generální konferenci Církve, a žít podle něj.

Projděte si proslav(y) a vyhledejte zásady a nauky, které uspokojí potřeby členů třídy. Rovněž v proslavu(ech) vyhledávejte příběhy, odkazy na verše z písem a různá prohlášení, které vám pomohou učit těmto pravdám.

Připravte si osnovu toho, jak chcete těmto zásadám a naukám vyučovat. Vaše osnovu má obsahovat otázky, které členům třídy pomohou:

- Vyhledávat v proslavu(ech) zásady a nauky.
- Přemýšlet o jejich významu.
- Dělit se o vlastní porozumění tématu, o myšlenky, zkušenosti a svědectví.
- Uplatňovat tyto zásady a nauky v životě. ■

MĚSÍCE, V NICHŽ SE LEKCE UČÍ

listopad 2011–duben 2012

květen 2012–říjen 2012

MATERIÁLY PRO LEKCI O ČTVRTÉ NEDĚLI

Proslavy z *Liahony* vydané v listopadu 2011*

Proslavy z *Liahony* vydané v květnu 2012*

* Tyto proslavy jsou k dispozici v mnoha jazycích na stránkách conference.lds.org.

Generální předsednictva pomocných organizací

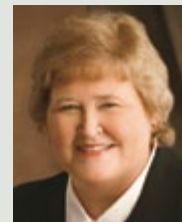
POMOCNÉ SDRUŽENÍ

Silvia H. Allredová
První rádkyně

Julie B. Becková
Presidentka

Barbara Thompsonová
Druhá rádkyně

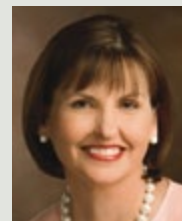
MLADÉ ŽENY

Mary N. Cooková
První rádkyně

Elaine S. Daltonová
Presidentka

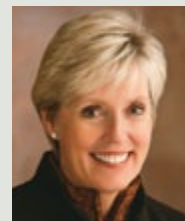

Ann M. Dibbová
Druhá rádkyně

PRIMÁRKY

Jean A. Stevensová
První rádkyně

Rosemary M. Wixomová
Presidentka

Cheryl A. Esplinová
Druhá rádkyně

MLADÍ MUŽI

Larry M. Gibson
První rádce

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Druhý rádce

NEDĚLNÍ ŠKOLA

David M. McConkie
První rádce

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Druhý rádce

Výtvarné ztvárnění tabernaclu v Provu, který byl zničen požárem a který bude zrekonstruován jako druhý chrám v utažském Provu (USA).

181. pololetní generální konference

Více než 100 000 lidí se zúčastnilo pěti zasedání 181. pololetní generální konference Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů v Konferenčním centru v Salt Lake City v Utahu, která se konala 1. a 2. října. Miliony dalších zasedání konference sledovaly nebo jim naslouchaly prostřednictvím televize, rozhlasu, satelitního vysílání nebo internetu.

Během prvního zasedání v sobotu 1. října prezident Thomas S. Monson oznámil místa stavby šesti nových chrámů: Barranquilla v Kolumbii, Durban v Jihoafrické republice, Kinshasa v Demokratické republice Kongo, Paříž ve Francii, Provo v Utahu (USA) a Star Valley ve Wyomingu (USA).

Po tomto oznámení prezident Monson vyzval členy, aby přispívali do církevního Všeobecného fondu pomoci pro návštěvníky chrámu. „Tento fond zajišťuje, aby ti, kteří by jinak nebyli schopni se do chrámu dostat, ... měli prostředky pro jednorázovou návštěvu chrámu,“ řekl.

V sobotu odpoledne starší David A. Bednar z Kvora Dvanácti apoštolů oznámil novou rubriku na stránkách youth.lds.org – FamilySearch Youth and Family History (lds.org/family-history/youth). Účelem této nové

rubriky je pomoci mladým objevit rodinnou historii a sloužit jejich předkům tím, že budou vyhledávat jejich záznamy. (Viz článek na straně 128.)

Během tohoto zasedání byl starší Claudio R. M. Costa uvolněn z Předsednictva Sedmdesáti. Jako členovi Předsednictva Sedmdesáti byla vyjádřena podpora staršímu Tadu R. Callisterovi (viz jeho životopis na straně 128). Dvanáct sedmdesátníků a územních sedmdesátníků bylo uvolněno nebo jim byl udělen emeritní status (viz strana 23, kde jsou uvedeny informace o těch, kterým byla vyjádřena podpora a kteří byli uvolněni).

Prezident Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, připomněl ve svém proslovu v neděli dopoledne výzvu určenou všem členům a pronesenou během letošní dubnové generální konference, aby se v roce 2011 zúčastnili dne služby. (Viz Henry B. Eyring, „Příležitosti konat dobro“, *Liahona*, květen 2011, 22.)

Členové po celém světě naslouchali konferenci v 93 jazycích. Chcete-li zjistit, kdy budou texty proslovů a jejich audio a videozáznamy k dispozici v různých jazycích, navštivte stránku lds.org/general-conference/when-conference-materials-will-be-available. ■

Dcery v mém království – kniha o historii pro dnešní ženy Svatých posledních dnů

Chelsee Niebergallová
Církevní časopisy

Julie B. Becková, generální prezidentka Pomocného sdružení, řekla během generálního shromáždění Pomocného sdružení v září 2011, že nová kniha připravená pod vedením Prvního předsednictva *Dcery v mém království – Historie a dílo Pomocného sdružení* zaznamenává odkaz Pomocného sdružení a žen v Církvi.

„Pomůže celému světovému společenství sester sjednotit se a ztotožnit se s cíli Pomocného sdružení a s modely a výsadami učedníků,“ řekla. „Je to svědectví o tom, že ženy mají v plánu štěstí našeho Otce nepostradatelnou úlohu, a poskytuje to neochvějně měřítko toho, čemu věříme, co děláme a co budeme obhajovat.“ (Strana 113 v tomto výtisku.)

Sestra Becková uvedla, že tato kniha poskytuje základ pro to, aby ženy poznaly svou totožnost jakožto dcery Boží. Také poznamenala, že když lidé budou studovat tuto knihu, poznají, jak má Pomocné sdružení působit v životě každé sestry.

Jak tato kniha vznikla

Tento projekt začal jako pověření od Prvního předsednictva. Susan W. Tannerová, bývalá generální prezidentka Mladých žen, byla ustanovena k tomu, aby tuto knihu napsala. Sestra Becková a její rádčyně, Silvia H. Allredová a Barbara Thompsonová, byly pověřeny tím, aby projekt řídily a aby spolupracovaly se sestrou

Tannerovou, s editory, s výtvarníky a s dalšími lidmi na tom, jakým směrem se má podle ducha zjevení celý projekt ubírat. „Nikdy jsem nepracovala na projektu, který by byl více veden Duchem než právě tento,“ poznamenala sestra Becková.

Součástí práce bylo i rozhodnout, které z tisíců stránek historických záznamů se mají do knihy zahrnout. Sestra Becková, její rádkyně a sestra Tannerová procházely zápisy z prvních schůzek Pomocného sdružení v Nauvo a další historické záznamy týkající se Pomocného sdružení a žen v Církvi.

Sestra Becková řekla, že výsledkem není typicky chronologicky řazená historie, ale duchovní historie žen v Církvi a Pomocného sdružení.

„Svou historii studujeme proto, že nám pomáhá změnit se,“ řekla sestra Becková ve svém proslovu na generálním shromáždění Pomocného sdružení v září 2010. „A konečně, hodnota historie nespočívá ani tak v údajích, datech a místech. Je cenná tím, že nás učí zásadám, účelům a postupům, které máme následovat, a pomáhá nám poznat, kdo jsme a co máme dělat, a spojuje nás ve snaze posilovat domovy v Sionu a budovat království Boží na zemi.“ („Dcery v mém království – Historie a dílo Pomocného sdružení“, *Liahona*, listopad 2010, 115.)

I když se obsah knihy řídí určitou časovou linií, nauky jsou uvedené

v kapitolách rozdělených podle jednotlivých témat. Kniha předkládá důležitá poselství pomocí příběhů a příkladů z písem i z novodobé historie, ze slov proroků a vedoucích Pomocného sdružení.

Vliv této knihy

Sestra Becková vysvětlila, že díky této knize sestry poznají, jak naplňovat účely Pomocného sdružení ve svém životě i v rámci sesterství, které tvoří učednice dodržující smlouvy s Bohem.

„Poznají, co to znamená prohlubovat víru a osobní spravedlivost, posilovat rodinu a domov a vyhledávat potřebné a pomáhat jim,“ řekla sestra Becková v rozhovoru pro redakci Církevních časopisů. „Když sestry porozumějí své úloze v díle Pomocného sdružení, pochopí, jaký měly a mají ženy vliv v rozvoji Církve v dávných dobách i v posledních dnech, a budou moci poznat svůj účel a totožnost.“

Sestra Becková je přesvědčena o tom, že ti, kteří budou knihu číst, poznají díky příkladu i slovům, jak naslouchat Duchu Svatému a jak získávat osobní zjevení. Díky knize také mohou čerpat sílu a odvahu v každodenním životě i v obdobích zkoušek a těžkostí.

„V této knize je mnoho příkladů velké síly – mnoho příkladů, které můžeme napodobovat,“ poznamenala sestra Becková. „A tak doufám, že v těžkých chvílích budou mít lidé tuto knihu při ruce a zvednou ji a přečtou si nějaký příběh nebo příklad, který je posílí.“

Sestra Becková také řekla, že i když se kniha dostane do rodin v Církvi prostřednictvím sester, věří, že bude důležitým zdrojem pro ženy i pro muže. Pomůže mladým ženám porozumět tomu, jak se mohou stát součástí úžasného celosvětového sesterství, a může sjednotit manžela a manželku v jejich posvátném úsilí vést rodinu a sloužit v Církvi.

Poté, co si Dale Cook, president

kůlu Syracuse Utah Bluff Stake, knihu přečetl, řekl, že bude důležitým výchozím materiálem pro to, aby pomohla nejen ženám v Církvi porozumět jejich roli jako učednic Krista, ale i mužům. „Při čtení poznáváte, jak je [Pomocné sdružení] propojeno a spojeno s kněžstvím,“ řekl president Cook. „Tato kniha mi pomohla uvědomit si, jaké schopnosti má moje manželka a [jak] ji mohu [více] milovat, pomáhat jí a podporovat ji.“

O knize

Tato kniha představuje zdroj pro osobní studium a pro výuku v rodině, v Pomocném sdružení i při dalších církevních příležitostech. Je zasílána biskupům a presidentům odboček, kteří společně s presidentkou Pomocného sdružení rozhodnou o tom, jak tuto knihu rozdají sestrám ve sboru či odbočce, aby jim do života přinesla pozhnaní.

Očekává se, že kniha bude do konce ledna 2012 dostupná ve více než dvaceti jazycích. Mnohé z těchto jazykových verzí jsou již k dispozici on-line – na internetových stránkách mohou členové najít také doprovodná videa, mohou si posílat citáty a mohou se seznámit s náměty na to, jak používat poselství obsažená v této knize a jak se o ně dělit s druhými. Adresa internetových stránek: lds.org/relief-society/daughters-in-my-kingdom. Klikněte na „Additional Languages (PDF)“ [„Další jazyky (PDF)“] uprostřed stránky pod nadpisem „Related Resources“ [„Související zdroje“]. Na pravé straně stránky se objeví seznam dostupných jazykových verzí. Tyto internetové stránky budou postupně přeloženy do několika jazyků.

Plánuje se, že vázaný výtisk knihy bude do konce roku vydán v angličtině, portugalštině a španělštině a bude dostupný prostřednictvím Distribučních služeb a na adrese store.lds.org. ■

Nové stránky pomáhají dospívajícím začít pracovat na rodinné historii

Nová rubrika FamilySearch Youth and Family History na stránkách youth.lds.org (lds.org/familyhistoryyouth) má za cíl pomoci mladým lidem objevit rodinnou historii a sloužit jejich předkům tím, že budou vyhledávat jejich záznamy.

Na těchto stránkách jsou uvedeny informace, díky nimž se dospívající mladí lidé seznamují s tím, jak začít pracovat se stránkami Family Search. Pomocí pěti jednoduchých kroků se mladí učí vyhledávat rodinný rodokmen, vytvářet rodinné záznamy a připravovat jména do chrámu. Stránky také obsahují náměty na to, jak mohou třídy a kvora využívat rodinnou historii jako prostředek ke službě druhým.

Tyto nové stránky jsou v současnosti k dispozici v angličtině, portugalštině a španělštině. Další jazyky budou k dispozici v příštích měsících. ■

Umělecká soutěž vyzývá mládež, aby rozdávala světlo

Muzeum církevní historie vybízí mladé členy ve věku 13 až 18 let, aby se zúčastnili první Mezinárodní umělecké soutěže pro mládež.

Umělci mají vytvořit dílo, které vyjadřuje význam nabádání „povstaň a svít“. (Viz NaS 115:4–6.)

Umělecká díla musí být vytvořena po 1. lednu 2009. Účastníkům soutěže musí být k 1. lednu 2012 alespoň 13 let, a mohou se do soutěže přihlásit s jedním uměleckým dílem, a to od 2. ledna 2012 až do uzávěrky v pátek 1. června 2012. Nejdelší rozměr uměleckého díla nesmí přesáhnout 213 cm. Do soutěže jsou přijímány všechny umělecké prostředky a styly.

Informace o předložení uměleckého díla do soutěže budou dostupné na stránkách lds.org/youthartcomp.

Vítězové budou požádáni o zaslání svého originálního díla, které bude vystaveno v muzeu od 16. listopadu 2012 do 17. června 2013. ■

Starší Tad R. Callister

Předsednictvo Sedmdesáti

Starší Tad Richards Callister, který je členem Druhého kvora Sedmdesáti a kterému byla vyjádřena podpora jako novému členu Předsednictva Sedmdesáti, vysvětluje, že jedním z cílů Bratří je dosáhnout v Církvi „skutečného růstu“. „To znamená, aby lidé ve stále větších počtech nejen přicházeli na shromáždění svátosti, ale také aby přijímali svátost, obdrželi obřady, které Církev nabízí, a dodržovali smlouvy,“ řekl.

Starší Callister má touhu pomáhat v tomto úsilí místním vedoucím Církve a je vděčný za to, že mu Pán dal příležitost sloužit v mnoha povoláních. „Vzhledem k tomu, že jsem již byl v situaci těch, s nimiž nyní spolupracuji – presidentů kůlů, biskupů a presidentů kvor starších – doufám, že budu díky tomu citlivější a vnímavější vůči jejich potřebám,“ vysvětlil.

Starší Callister sloužil jako misionář na plný úvazek v misi Eastern Atlantic States Mission, jako president kvora starších, president misie kůlu, rádce presidenta kůlu, biskup, president kůlu, oblastní reprezentant, územní sedmdesátník, president Kanadské misie Toronto-východ (2005–2008) a v době svého povolání do Předsednictva Sedmdesáti sloužil jako president území Tichomoří.

Narodil se Reedovi a Norinně Callisterovým v provincii 1945 v kalifornském Glendale (USA) a v roce 1968 získal na Univerzitě Brigham Younga akademický titul v oblasti účetnictví. V roce 1971 promoval na právnické fakultě University of California Los Angeles. V roce 1972 získal magisterský titul v oblasti daňového práva na New York University. V letech 1972 až 2005 provozoval právnickou praxi a napsal knihy o Usmíření, odpadlictví a Znovuzřízení.

V prosinci 1968 se v chrámu Los Angeles v Kalifornii oženil s Kathryn Louise Saporitiovou. Mají šest dětí.

Starší Callister uznává ve svém životě ruku Páně. „Spasitelova láska je tak ohromující, že myslím, že On i náš Otec v nebi dychtivě čekají na to, aby nám mohli požehnat i za to nejmenší dobro, které vykonáme, neboť taková je Jejich povaha.“ ■

FOTO MATTHEW REIER

Chrám San Salvador El Salvador

Tento pozoruhodný chrám v Salvadoru byl zasvěcen 21. srpna 2011 jako nejnovější ze 135 chrámů, které jsou po celém světě v provozu. President Howard W. Hunter (1907–1995) řekl ve svém konferenčním proslovu v říjnu 1994 o chrámech toto: „Budme lidem, který chodí do chrámu. Navštěvujte chrám tak často, jak to osobní situace dovoluje. Mějte doma obrázky chrámu, aby ho vaše děti měly na očích.“ („Exceeding Great and Precious Promises“, Ensign, Nov. 1994, 8.)

Vydávám vám svědectví o tom, že toto dílo je pravdivé, že náš Spasitel žije a že vede a řídí svou Církev zde na zemi," řekl president Thomas S. Monson během závěrečného zasedání 181. pololetní generální konference. „Zanechávám vám své svědectví, že Bůh, náš Věčný Otec, žije a miluje nás. Je vskutku naším Otcem, a je skutečnou bytostí. Kéž si uvědomujeme a chápeme, jak moc je ochoten být nám nablízku, jak moc je ochoten nám pomáhat, jak moc nás má rád a kolik toho pro nás dělá a je ochoten dělat.“